

உ

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரமாத்மனே நம :

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

(தமிழ் வசனம்)

ஐந்தாவது ஸ்கந்தம்



இஞ்சிக்கொல்லை

பண்டிதர்

ஆர். சிவராம சாஸ்திரி அவர்களால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது



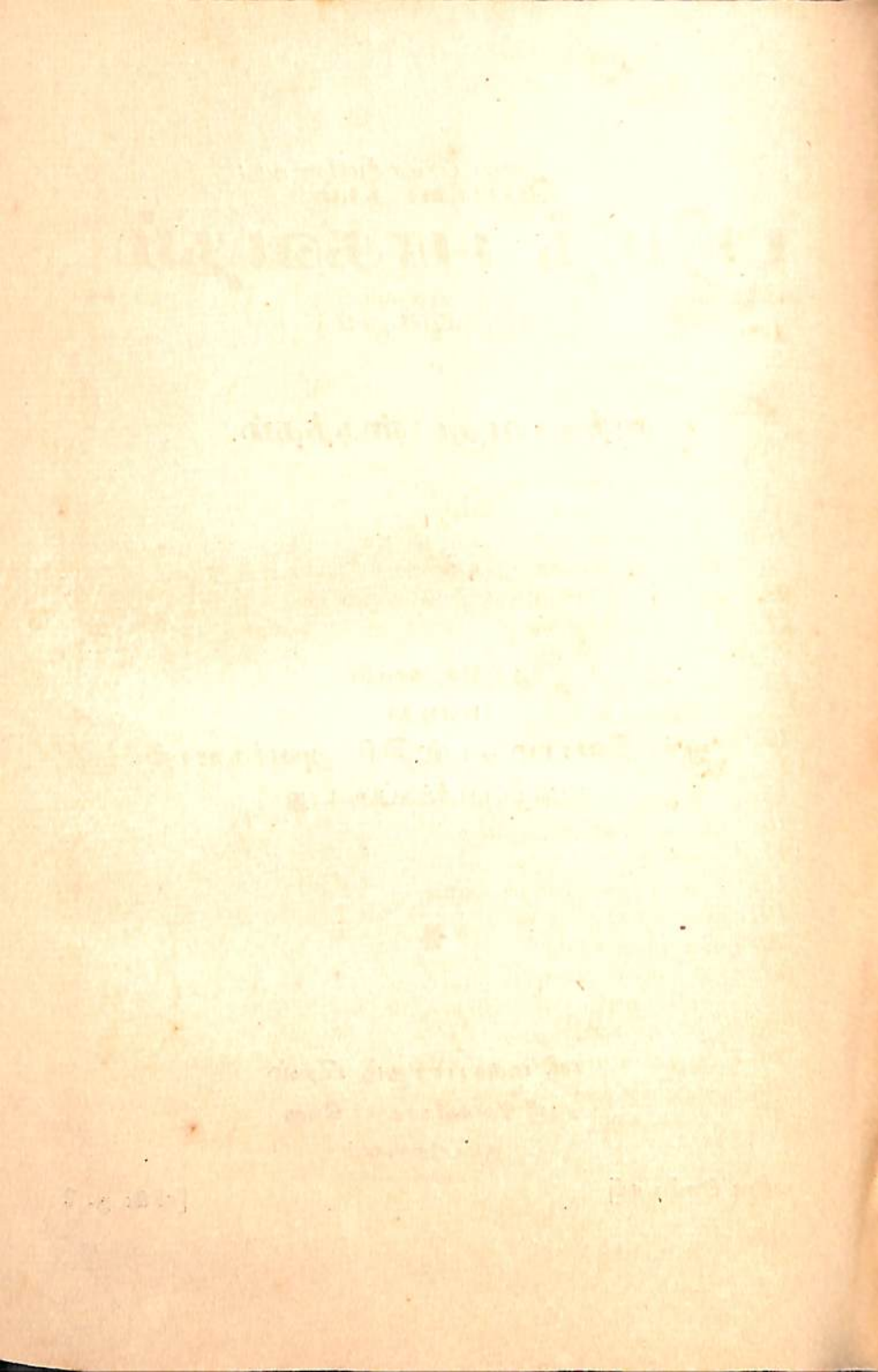
ஸ்ரீ மகாபாரதம் பிரஸ்

ஸ்ரீ வேதவிநாயகர் தெரு

கும்பகோணம்

பதிவு செய்தது]

[விலை ரூ. 2



பொருளடக்கம்

அந்நியாயம்	விஷயம்	பக்கம்
1.	பிரியவிரதருடைய சரிதம்	... 1
2.	ஆக்னித்ரருடைய சரிதம்	... 8
3.	நாபியின் சரிதம்	... 12
4.	ரிஷப சரிதம்	... 15
5.	மோகூதர்ம நிருபணம்	... 18
6.	தேகத்தை விடுவதன் முறை	... 24
7.	பரதருடைய சரித்திரம்	... 27
8.	பரதர் மான் ஜன்மத்தை அடைந்தது	... 29
9.	பரதர் பிராமண ஜன்மத்தை அடைந்தது	... 34
10.	ஜடபரதர் பல்லககுத் தூக்கினது	... 38
11.	ரஹுகணனுக்குப் பரதர் ஞானத்தை யுபதேசித்தது	... 44
12.	பரதர் அரசனுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்தது	... 47
13.	ஸம்ஸார மார்க்கம்	... 49
14.	விளக்கம்	... 54
15.	பரதருடைய வம்சம்	... 60
16.	தீவுகளின் லட்சணம்	... 62
17.	கங்கையின் வரலாறு	... 66
18.	பத்ராசுவம் முதலியவை	... 71
19.	கிம்புருஷம்	... 77
20.	பிலக்ஷத்விபம்	... 82
21.	த்யு மண்டலம்	... 89
22.	சந்திரன் முதலியவர்களின் மண்டலம்	... 93
23.	துருவ மண்டலம்	... 97
24.	அதலம் முதலிய உலகங்கள்	... 99
25.	ஆதிசேஷன் வரலாறு	... 105
26.	நரகங்கள்	... 108

CHARTER

1800

1800

THE CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

CHARTER OF THE

ஸ்ரீ ம த் பாகவதம்

ஸ்கந்தம் 5

அத்தியாயம் 1

— (:) —

பிரியவிரதருடைய சீர்தம்

1—4. பரீகழித்து மஹாராஜன் சுக மஹாமுனிவரை நோக்கி, “ஓ முனியே ! பிரியவிரதர் பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவர்; ஆத்மாவிடத்தில் ரமிப்பவர்; அப்படிப்பட்ட அரசர் கர்ம பந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறைக்கக்கூடியதுமான விஷயஸூகத்தில் ஏன் ஆசைப்பட்டார் ? கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பம் பிரா கிருத மனிதர்களுக்கு உண்டாகலாம். ஓ பிராம்மணோத்தம ! வைராக்கியமுள்ள அப்படிப்பட்ட புருஷர்களுக்கு விஷயத்தில் ஆசையுண்டாவது உசிதமா ? ஓ பிரஹ்ம ரிஷியே ! உத்தம சுலோகராகிய பகவானுடைய பாதங்களுடைய சாயையை ஆசிர யித்து அதனால் சுகத்தை அடைந்த சித்தமுள்ள மஹான்களுக்குக் குடும்பத்தில் எப்படி ஆசையுண்டாகும் ? மேலும் ஸ்திரீ, புத்திரன், பணம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசைகொண்டிருந்த அந்தப் பிரியவிரதருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியும், ஸித்தியும் எப்படி உண்டாயின ? இவ்விஷயத்தில் எனக்கு உண்டாகியிருக்கும் மிகுந்த ஸம்சயத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

5—10. அதனைக் கேட்ட சுக மஹாமுனி அரசரை நோக்கி, “நீர் நினைப்பது ஸரியே ; ஆனாலும் உத்தம சுலோகராகிய

பகவானுடைய பாதங்களாகிய தாமரை மலரின் மதுவைப் பாணஞ் செய்து திருப்தியடைந்த மனமுள்ள பக்தர்களுக்கு விக்னத்தால் பாகவதர்களான பரமஹம்ஸர்களுக்கிஷ்டமான பகவத் கதையில் ஆசை ஒருகால் தடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், முந்திய அப்யாஸ பலத்தால் பக்தியானது விட்டுப்போகிறதில்லை. ஓ மஹாராஜ ! அந்த ராஜகுமாரராகிய பிரியவிரதர் பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவராகி, நாரதருடைய பாதத்தை ஸேவித்து, அதனால் ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு பிரஹ்ம ஸத்திரத்தில் தீக்ஷை செய்துகொள்ள ஆசைகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடைய பிதாவாகிய மனு தம்முடைய புத்திரராகிய பிரியவிரதர் அரசர்களுக்கிருக்கவேண்டிய குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். அப்பொழுது பிரியவிரதர் ஸ்ரீ வாஸுதேவரிடத்தில் நிரந்தரமாக சித்தத்தைச் செலுத்தி, அதனால் ஸகல இந்திரியங்களுடைய வியாபாரங்களைப் பகவதர்ப்பணஞ் செய்திருந்தபடியால் மீறக்கூடாததாயினும் பிதாவின் ஆஞ்ஞையை அனுஷ்டிக்க ஸம்மதிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அரசனாகவிருந்தால் பிரபஞ்சம் மித்யாபூதமானாலும், அதனால் ஆத்மஞானம் மறைக்கப்படுமென்று நினைத்திருந்தார். பின்பு பகவானாகிய பிரம்மதேவர் இந்த ஐகத்தை விருத்திபண்ணுவதைப்பற்றி யோசித்து ஸகல பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்தவராகி, ஸகல வேதங்கள், மரீசி முதலியவர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் தம்முடைய உலகத்திலிருந்து பிரியவிரதர் வலிக்குமிடம் வந்தார். நடுவழியில் ஆகாயத்தில் சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கும் அந்தப் பிரம்மதேவரை விமானத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் சிறந்த தேவர்கள் பூசித்தார்கள். மேலும் ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், ஸாத்யர்கள், சாரணர்கள், கின்னரர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய இவர்கள் கூட்பங்கூட்டமாக அவருடைய சரிதத்தைக் கானஞ் செய்தார்கள். பின்னும் அவருடைய காந்தியால் அந்தக் கந்தமாதன பர்வத்தின் குறையானது இருளின்றிப் பிரகாசித்தது. அப்பொழுது தேவரிஷியான நாரதர், ஹம்ஸ வாஹனத்தின் மீதேறிவந்த அவரை, தம்முடைய பிதாவாகிய பிரம்மதேவரென்று தெரிந்துகொண்டு மனு, பிரியவிரதர் ஆகிய இவர்களுடன் சீக்கிரமாக

எழுந்திருந்து ஸாவதாரமாகக் கைகூப்பி முறைப்படி பூஜித்தார். ஓ மஹாராஜ! அந்த நாரதரால் பிரம்மதேவர் பூசிக்கப்பட்டு அந்தப் பிரியவிரதரை நோக்கி, தயவுடன் கூடிய புன்சிரிப்புள்ள பார்வையுடன் பின்வருமாறு சொல்லலானார். நாரத மஹரிஷி பிரியவிரதருக்கு ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசிக்க விரும்பி, கந்த மாதன பர்வதத்தின் குறைக்கு அவரை அழைத்துவந்தார். அந்த ஸமயத்தில் அவரை ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யும்படி திருப்பி அழைத்துப் போவதற்காக மனுவும் அவ்விடம் வந்திருந்தார். (அந்த ஸமயம் பிரம்மதேவர் அவ்விடம் வந்தார் என்று கருத்து.)

11-19. “ஓ குழந்தாய்! நான் சொல்வது உண்மையென்று தெரிந்துகொள். அளவிடக்கூடாத மஹிமையுள்ள பகவானிடத்தில் அஸ்தையை அடையவேண்டாம்; நான், நீர், இந்த மஹரிஷி முதலிய எல்லோரும் ஸ்வாதந்திரிய மில்லாதவர்களாக அந்தப் பகவானுடைய ஆஞ்ஞையை வஹிக்கீறோம். (இப்பொழுது மரீமத் நாராயணனே என்முதமாகச் சொல்ல தால் நான் சொல்வதாய் நினைக்கக்கூடாது என்று கருத்து.) தபலினாலும், வித்தையாலும், யோகபலத்தாலும், புத்தி பலத்தாலும், அர்த்தங்களாலும், தர்மங்களாலும், பிறருடைய ஆசிரயத்தாலாவது, தன்னுடைய தேஹபலத்தாலாவது ஒருவராலும் அவரால் செய்யப்பட்ட கார்யத்தைக் கெடுக்க முடியாது. இன்னும் அவரால் செய்யப்பட்ட கார்யத்தைச் சீர்த்தைப் புவ்யக்தராகிய பகவானுடைய ஆஞ்ஞையால் சீர்த்தைப் பிராணிகளெல்லோரும் அடைகிறார்கள். அதனால் ஜன்மத்தை யும், நாசத்தையும், சோகத்தையும், மோஹத்தையும், பயத்தையும், நாசத்தையும், சோகத்தையும், மோஹத்தையும், பயத்தையும், ஸுக துக்கங்களையும் அடைகிறதுமன்றி, கர்மங்களை யுஞ் செய்கிறார்கள். மேலும் நாம் எல்லோரும் எவருடைய ஆஞ்ஞை யைப் புவமாகிய, வேதமாகிய பிணையலில் குணங்கள், கர்மங்கள் ஆகிய கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு மூக்குக் கயிற்றினால் விழுக்கப்பட்ட நாற்கால் பிராணிகள் மனிதர்களுக்குப்போல அந்தப் பகவானுக்கு வசப்பட்டவர்களாக இருக்கீறோம். ஒ’பிரியவிரத! காணீ மாடுகள் யஜமானனால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தை எப்படிப் புதிக்கின்றனவோ, தமதிஷ்டப்படி புதிக்கச் சக்தியற்றவைகளோ,

அப்படிச் குணங்கள், கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளால் நாதனாகிய பகவான் எந்தெந்தத் தேஹத்தைக் கொடுக்கிறாரோ, அதனை அடைந்து, துக்கத்தையாவது, ஸுகத்தையாவது அனுபவிக்கிறோம். மேலும் நாமெல்லோரும் கண்ணில்லாத குருடர்கள்; அந்தப் பகவான் ஒருவரே கண்ணுள்ளவர்; அவரால் நாம் நிழலிலாவது, வெயிலிலாவது அழைத்துப் போகப்படுகிறோம். மோக்ஷத்தை அடைந்தவனும், பிராரப்த கர்மம் நசிக்கிற வரையில் அபிமானமற்றவனாகி, தேஹத்தைத் தரிக்கவேண்டியது தான்; ஆனால், அவன் திரும்பவும் ஜன்மத்தைக் கொடுக்கும் குணங்களையாவது, கர்மங்களையாவது அனுஸரிக்கமாட்டான். காமம் முதலிய ஆறு சத்துருக்களுள்ளவனும், இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுமாகிய புருஷனுக்கு வனத்திலும் ஸம்ஸாரபந்தம் விடுகிறதில்லை. இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், ஆத்மாராமனுமாகிய புருஷனுக்குக் கிருஹஸ்தாசிரமம் என்ன கெடுதியைச் செய்யும்? சத்துருக்களை ஜயிக்க விரும்பியவன் துர்க்கமான இடத்திலிருந்து அவர்களை ஜயிக்க முயலுவது வழக்கம். அது போல் ஸம்ஸாரியானவன் கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருந்து ஆறு சத்துருக்களை ஜயிக்க முயலவேண்டும். ஆனால் நீர் பத்மநாப ராகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தமாகிய கோட்டையிலிருந்து காமம் முதலிய ஆறு சத்துருக்களை ஜயித்து, ஸ்ரீ பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட போகங்களை அனுபவியும். பிறகு மிகுந்த வைராக்யமடைந்து ஸ்வரூபத்தை அடையலாம்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தார்.

20—21. அதனைக் கேட்ட மஹா பாகவதராகிய பிரியவிரதர் மூவுலகத்திற்கும் குருவாகிய பிரம்மதேவரிடமுள்ள கௌரவத் தால் தலைகுனிந்து ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று ஒப்புக் கொண்டார். அப்பொழுது மனுவானவர் பிரம்மதேவரை விதிப்படி பூஜித்தார். பிரியவிரதரும், நாரதரும் பிரியமாகவே பார்த்திருந்தார்கள். (பிரியவிரதருக்கு யோகாப்யாஸத்திற்கு விரோதம் நேர்ந்தபடியாலும், நாரதருக்குப் பிரியவிரதரைச் சிஷ்யராகச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் நிறைவேறுததினாலும் அவ்விருவர்களும் பிரம்மதேவரிடம் அஸூ

யைப்படவேண்டியிருந்தாலும் பிரியமாகவே பார்த்திருந்தார்கள்.) அப்பொழுது நான்முகக் கடவுள் வாக்குக்கும், மனத்திற்கும் எட்டாததும், வியலஹாரத்தைக் கடந்ததுமான பரப்பிரம்மத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டே தம்முடைய உலகஞ் சென்றார். மனுவும் பிரம்மதேவரால் தமதிஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு நாரதருடைய அனுமதியின்பேரில் பிரியவிரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, தாண்டமுடியாத விஷயங்களாகிய விஷ்ணுத்தால் நிறைந்த தடாகம்போன்ற ஸம்ஸார வாஸனையை யொழித்தார்.

22—34. இப்படி அந்தப் பிரியவிரதர் ராஜ்யத்தை அடைந்து, ஸகல ஜகத்திற்கும் பந்தம், நாசம் ஆகிய இவைகளைச் செய்யும் பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை எப்பொழுதும் தியானஞ்செய்து அதனால் ராகம், துவேஷம் முதலிய மனத்தின் மலங்களற்றவராகிச் சுத்தசித்தராக, பிரம்மதேவர் முதலியவர்களுக்கும் பிரியராகப் பூமியைப் பரிபாலித்தார். பின்பு அந்தப் பிரியவிரதர் விசுவகர்மாவின் பெண்ணாகிய பர்ஹிஷ்மதி என்பவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில் ஆக்னீத்ரன், இத்மஜிஹ்வன், யஞ்சுபாஹு, மஹாவீரன், ஹிரண்யரேதஸ், கிருதப்ரஷ்டன், ஸவனன், மேதாதிதி, வீதிஹோத்ரன், கவி யென்ற பத்துப் புத்திரர்களையும், ஊர்ஜஸ்வதி யென்ற ஒரு புத்திரியையும் உண்டு பண்ணினார். அந்தப் பெண், பிள்ளைகளுக்குப் பின் பிறந்தவள். அந்தப் புத்திரர்களெல்லோரும் குணத்திலும், ஸ்வபாவத்திலும், கார்யத்திலும், ரூபத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் பிதாவை யொத்தவர்கள். அவர்களுக்குள் கவி, மஹாவீரன், ஸவனன் முதலிய மூவர்களும் ஊர்த்வரேதஸ்ஸுக்களாகவிருந்தது மல்லாமல் பால்யம் முதலாகவே ஆத்மவித்தையை அப்யஸித்துப் பரமஹம்ஸாசிரமத்தை அடைந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து சாந்தியை அடைந்து ஸகல பிராணிகளுக்கும் வலிக்குமிடமாயும், ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பயந்தவர்களுக்குச் சரணமாயுமுள்ள ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய பாதாரவிந்தத்தை இடைவிடாமல் தியானித்தார்கள். அதனால் மிகுந்த பக்தியுண்டாயிற்று; அதனால் சித்தம் சுத்தமாயிற்று. அப்

படிப்பட்ட சித்தத்தில் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவும், பிரத்யகாத்மாவுமான ஸ்வரூபம் பிரகாசித்தது. அதனிடத்தில் அபேதபாவனையால் தேஹம் முதலிய உபாதி ஸம்பந்தமற்றுப் பிரம்மபாவத்தை அடைந்தார்கள். மேலும் பிரியவிரதருக்கு மற்றொரு பத்தினியிடத்தில் உத்தமன், தாமஸன், ரைவதன் என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் மன்வந்தரத்திற்கு அதிபதிகள். இப்படிப் புத்திரர்கள் சாந்தி மார்க்கத்தை அடைந்திருக்க, பிரியவிரதராகிய அரசன் பதினொரு அற்புதம் வர்ஷங்கள் (110000000 வர்ஷங்கள்) தடையற்ற புருஷப் பிரயத்தனத்துடன் கூடிய பலமுள்ள புஜதண்டங்களால் வில்லை எடுத்து, நாஸ்சப்தஞ் செய்வதாலேயே (யுத்தமில்லாமலேயே) தர்மவிரோதிகளை நாசஞ்செய்துகொண்டும், பர்ஷிஷ்மதியினுடைய மிகுந்த ஸந்தோஷம், ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கையான வெட்கம், புன்சிரிப்புள்ள பார்வை, இனிமையான விளையாட்டு ஆகிய இவைகளால் விவேகமற்றவர்போல் விஷயங்களில் ஆசை வைத்திருந்ததால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாதவர்போலும் விஷயஸூகத்தை அனுபவித்தார். மேலுமவர் பகவானை யுபாவித்து, அதனால் கிடைத்த மிகுந்த மஹிமையுள்ளவராகி ஸூர்யனுடைய இரதத்திற்கு ஸமமான வேகமுள்ள தேஜோமயமான இரதத்தின்மீதேறி 'இராத்திரியையும் பகலாகச் செய்கிறேன்' என்று இரண்டாவது ஸூர்யன்போல் ஏழு தடவை ஸூர்யன் பின் சென்றார். அந்த ஸூர்யன் மேருமலையைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றி, பூமியின் பாதிப் பாகத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தும், மற்றொரு பாகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மிடுக்கிறார். அந்தப் பிரியவிரதருடைய ரதத்தின் சக்கரம் சென்ற மார்க்கங்களே ஏழு ஸமுத்திரங்களாயின. அவைகளுக்குட்பட்ட பூமிகள் ஜம்பூ, பிலக்ஷ, சால்மலி, குசம், கிரௌஞ்சம், சாசம், புஷ்கரம் என்ற திவுகளாயின. அவைகள் ஒன்றைவிட ஒன்று வெளியிலும் பரப்பிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமானவைகள். மேற்சொல்லிய ஸமுத்திரங்களில் ஒன்று உப்பு ஜலமுள்ளது; மற்றொன்று கருப்பஞ்சாறுள்ளது; மூன்றாவது மத்யமாகிய ஜலமுள்ளது; நான்காவது நெய் ஸமுத்திரம்; ஐந்தாவது பால் ஸமுத்திரம்; ஆறாவது சுடைந்த தயிர் ஸமுத்திரம்; ஏழாவது சுத்தஜல

முள்ளது. இந்த ஏழு ஸமுத்திரங்களும், ஏழு தீவுகளுக்கும் அகழ்களாக முறையே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. பர்ஹிஷ்மதியின் பதியாகிய பிரியவிரதரானவர் மேற்காட்டிய ஜம்பூத்தீவு முதலிய ஏழுதீவுகளிலும் தம்மை அனுசரித்திருந்த ஆக்னீத்ரன், இத்மஜிஹ்வன், யஞ்ஞபாஹு, ஹிரண்யரேதஸ், கிரதபிருஷ்டன், மேதாதிதி, வீதிஹோத்ரன் என்ற பிள்ளைகளை முறையே அரசனாகச் செய்தார். ஊர்ஜஸ்வதி என்னும் தம்முடைய பெண்ணைச் சக்ராசாரியருக்குக் கல்யாணம் செய்துகொடுத்தார். அந்த சக்ராசாரியருக்கு அவனிடத்தில் தேவயானை என்ற ஒரு பெண் பிறந்தாள்.

35. பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்து, அதனால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுக்கு இம்மாதிரி யான புருஷபலமிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. சண்டாளன் முதலியவ னானுடைய பகவானுடைய திவ்ய நாமத்தை ஒரு தடவையாவது உச்சரிப்பானேயாகில் அவன் ஸம்சாரபந்தமற்றவனாக ஆகிறான்.

36—38. அந்தப் பிரியவிரதர் இம்மாதிரியாக அளவற்ற தேஹபலம், பராக்கிரமம் இவைகளுள்ளவராகி, நாரத மஹரிஷியி னுடைய சரணரவிந்த ஸேவாகாலத்தில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை இவ்வளவு காலம் அநுபவித்து நிர்வேதத்தை அடைந்து, தம்மை இவ்வளவு காலம் அநுபவித்து நிர்வேதத்தை அடைந்து, தம்மை அவித்தையால் ஏற்பட்ட விஷயமாகிய பாழுங்கிணற்றில் இந்திரி யங்கள் என்னைத் தள்ளிவிட்டன; இந்த விஷயங்களை அனுப யங்கள் என்னைத் தள்ளிவிட்டன; இந்த ஸ்திரீயாகிய பர்ஹிஷ்மதிக்கு விளை வித்தது போதும்; இந்த ஸ்திரீயாகிய பர்ஹிஷ்மதிக்கு விளை யாட்டு மிருகமாக விருக்கும் என்னை நிந்திக்கவேண்டும்.” என்று தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டார். பின்னுமவர் பரமாத்மாவின் பிரஸாதத்தால் விவேகத்தை அடைந்து தம்மை அனுஸரித் திருக்கும் ஏழு புத்திரர்களுக்கு இந்தப் பூமியைப் பிரித்துக் கொடுத்து, போகத்தை யனுபவித்தவளான ஸ்திரீயையும், ஸகல ராஜ்யத்தையும், உயிரில்லாத சரீரத்தைப்போல் விட்டு, நிர்வேதமுள்ளவராகப் பகவானுடைய லீலைகளைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, பகவானாகிய நாரதருடைய மார்க்கத்தையே திரும்பவும் அனுஸரித்தார்.

39—41. அவருடைய சரிதத்தைப்பற்றிய கலோகங்கள் பின்வருமாறு கண்டுதொள்க. எந்தப் பிரியவிரதர், ரதத்தின் மார்க்கத்தால் இருட்டைப் போக்கடித்து, எழு ஸமுத்திரங்களை உண்டுபண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட அவ்வரசரால் செய்யப்பட்ட கார்யமானது ஈசுவரனைத்தவிர வேறு யாரால் செய்யமுடியும்? அவர் பூமியில் தீவுகளை ஏற்படுத்தினார். நதிகளாலும், மலைகளாலும், காடுகளாலும் ஒவ்வொரு தீவிலும் எல்லைகளையும் ஏற்படுத்தினார். பின்னும் விஷ்ணு பக்தர்களிடத்தில் பிரியமுள்ள அவர் யோகத்தாலும், மேலான கர்மத்தாலும் கிடைத்த பாதாளம், ஸ்வர்க்கம், பூமி-ஆகிய உலகங்களில் உலகிடான வைபவத்தை நரகத்திற்குச் சமமாக நினைத்தார்.

அத்தியாயம் 2

ஆக்னீத்ரருடைய சரிதம்

1—12. இப்படித் தகப்பனாராகிய பிரியவிரதர் நிவர்த்தி மார்க்கத்தை அடைந்தபோது, அவருடைய ஆஞ்ஞையின்படி ஆக்னீத்ர ரென்பவர் ஜம்பூத்வீபவாசிகளான பிரஜைகளைத் தம் முடைய வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைப்போல் தர்மமாகப் பரிபாலித்தார். அவர் ஒருகால் கிருஹஸ்தாசிரமத்தை அடைய விரும்பி, தேவஸ்திரீகள் வினையாகும் ஸ்தலமாகிய மந்தர மலையின் குளையில் பிரம்மதேவரைப் பூசித்து, சித்தத்தை ஒருவகைப்படுத்தித் தவம் செய்தார். அவருடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பிரம்மதேவர் தம்முடைய ஸ்தலஸ்தலில் கானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் பூர்வசித்தீ என்னும் அப்ஸரஸ்ஸை மந்தரமலைக்கு அனுப்பினார். அவளும் ஆக்னீத்ரருடைய ஆசிரமத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கும் மிக்க அழகான தோட்டத்திற்குச் சென்றாள். அவ்விடத்தில் நெருக்கமாக முனைத்திருக்கும் மரங்களுடைய கிளைகளில், ஸ்வர்ணக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் மயில் முதலியவைகள் ஆனும் பெண்ணு

மாக ஷப்ஜம் முதலிய ஸ்வரங்களில் சுத்துகின்றன. அதைக் கேட்டு ஸமீபத்திலுள்ள தாமரை ஓடையில் வசிக்கும் நீர்க்கோழி, நீர்க்காகம், கொக்கு, அன்னம் முதலிய அனேக நீர்ப்பறவைகள் விழித்துக்கொண்டு சப்திக்கின்றன. அவ்விடத்தில் அவள் அழகாய் நடப்பதால் அவளுடைய ஆபரணங்கள் ஒலித்தன. அதனைக் கேட்டுக் கண்களை மூடித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஆக்னீத்ரர், கண்களைத் திறந்து ஸமீபத்தில் வரும் தேவஸ்திரீயைக் கண்டார். அவள் பெணவண்டுபோலப் புஷ்பத்தை முகர்ந்துகொண்டிருந்தாள். தேவர்களுடைய மனதிற்கும், கண்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய நடை, விளையாட்டு, வணக்கமான பார்வை, இனிமையான பேச்சு இவைகளைக்கொண்டு மனிதர்களுடைய மனத்தில் மன்மதனைப் பிரவேசிக்கச் செய்கிறாள். மேலும் அவள் தன்னுடைய முகத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பியதும், அமிருதம்போலச் சுவையுள்ளதும், மத்யம்போல மதத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான சிரிப்பு, பேச்சு இவைகளாலுண்டாகிய மூச்சுக் காற்றுள்ளவள்; அதனை முகர்ந்து மதித்த வண்டுகளால் சூழப்பட்டு, அதனால் பயந்து வேகமாக நடக்கும்போது கொஞ்சம் அசைகின்ற ஸ்தனங்கள், தலைமயிர், ஒட்டியாணம் இவைகளுள்ளவள்; அவளைக் கண்டவுடன் மன்மதன் இதுதான் சமயமென்று ஆக்னீத்ரரிடம் பிரவேசித்தான். ஆக்னீத்ரரும் மன்மதனுக்கு வசப்பட்டு ஜடன்போல அவளை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்: “நீ யார்? மஹரிஷிகள் வசிக்கும் இந்த மலையில் எதனைச் செய்ய விரும்புகிறாய்? நீ பகவானாகிய பரதேவதையினுடைய ஒப்பற்ற மஹிமையுள்ள மாயையாக இருக்கவேண்டும். அடிதோழியே! நாண்கயிற்றற மாயையாக இரண்டு விற்களை எதற்காக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? இந்திரியங்களை ஐயிக்காதவர்களும், மிருகத்துக்கு ஒப்பானவர்களான என்னைப்போன்றவர்களை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்வதற்காக அவைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயா? தாமரை மலரின் இதழ் போன்றவைகளும், மிகவும் கடுமையான கொடிகளுள்ளதும், அழகான கணுக்களுள்ளதுமான இவைகள் பகவானாகிய மன்மதனுடைய பாணங்களேயாம். இவைகளை யாரிடத்தில் பிரயோகிக்கப்போகிறாயோ? எனக்குத் தெரியவில்லை.

புத்தி மயக்கமடைந்த எங்களுக்கு உன்னுடைய பராக்கிரமம் கேட்கத்தக்க உண்டுபண்ணட்டும். உன்னுடைய சிஷ்யர்களான இந்த வண்டுகள் ரஹஸ்யத்துடன் கூடிய ஸாமத்தைப் படிக்கின்றன. மேலும், மஹரிஷிகள் வேதசாகையை அடைவது போல உன்னுடைய தலையிலிருந்து நழுவிய புஷ்பங்களை வண்டுகள் அடைகின்றன. (பாதஸரத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டுச் சொல்லுகிறார்) ஓ பிராம்மண! (ஸ்திரீயையே பிராம்மணனென்று அழைக்கப்பட்டது). உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்திலுள்ள பாதஸரத்திலிருக்கும் இரத்தினங்களுடைய சப்தத்தைக் கேட்கிறோம். சப்திக்கிறவன் காணப்படவில்லை. சப்தமோ மிகவும் பிரகாசமாக விருக்கிறது; நிதம்ப பிம்பத்தில் கதம்ப புஷ்பத்தின் காந்தி எப்படியுண்டாயிற்று? வஸ்திரத்தை நிதம்பத்தின் காந்தியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிதம்பத்தில் குறைக்கொள்ளி யிருக்கிறது. (ஒட்டியாணம் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கிறது.) உன்னுடைய மரவரி எங்கே? ஓ பிராம்மண! அழகான ஸ்தனங்களில் என்ன இருக்கிறது? நீ இளைத்த இடுப் புள்ளவளானாலும் சிரமப்பட்டு அவைகளைத் தரிக்கிறாய். அவைகளில் உன்னுடைய கண்கள் பதிந்திருக்கின்றன. அந்த ஸ்தனங்களில் இம்மாதிரியான குங்குமப்பூ சேர்ந்த சந்தனமிருக்கிறது. அதனால் உன்னுடைய ஆசிரமம் முழுவதும் வாஸனை புள்ளதாகச் செய்கிறீர். ஓ மிக்க ஸுஹிருத்தே! உம்முடைய உலகத்தை எனக்குக் காண்பியும். அந்த உலகத்திலிருப்பவர்களுடைய மார்பானது இம்மாதிரி அபூர்வமான அவயவங்களைத் தரிக்கிறது. முகமானது இனிமையான பேச்சு, விலாஸம், அதராமிருதம் முதலியவைகளைத் தரிக்கிறது. உங்களுடைய உலகத்தில் எதனைப் பூசிப்பது வழக்கம்? ஹவிஸ்ஸின் வாஸனையானது வீசுகிறது. நீ விஷ்ணுவின் கலையாகையால் ஆஹாரத்தை நீ புசிக்கிறதில்லையென்றே நினைக்கிறேன். உன்னுடைய முகமானது சரத்காலத்துக் குளம்போலப் பிரஸன்னமாக விருக்கிறது. அந்த முகத்தில் கண்கொட்டல்லாத மகரங்கள்போன்ற மகரகுண்டலங்களுள்ள காதுகளும், மீனங்கள்போன்ற கண்களும், பல்வரிசைகளுடைய அழகும் வண்டுகள்போன்ற கறுத்த தலைமயிரு மிருக்கின்றன. ஆதலால் அந்த முகமானது மகரங்

கள், மீன்கள், பறவைகள் ஆகிய இவைகளுள்ள குளம்போ லிருக்கிறது. உன்னுடைய தாமரை மலர்போன்ற கையினால் அடிக்கப்பட்ட பந்தானது சஞ்சலசித்தமுள்ள என்னுடைய கண்களை அசைக்கிறது. தலைமயிர் அவிழ்ந்திருக்கிறது. தூர்த்த னாகிய காற்றானது உன்னுடைய எக்கு முடிச்சை அபஹரிக்கிறது. அதனை நீ அறியவில்லையா? ஓ தபோதன! தவத்தைக் கெடுக் கும் இப்படிப்பட்ட உருவத்தை எந்தத் தவஞ் செய்து அடைந் தீர்! ஓ மீத்திர! என்னுடன் இவ்விடத்தில் தவஞ்செய்யத் தகுந்தவராயிருக்கிறீர். பிரம்மதேவர் என்விடத்தில் தயை செய்து உம்மை அனுப்பியிருக்கிறார். ஓ பிராம்மண “பிரம்ம தேவரால் கொடுக்கப்பட்ட உம்மை விடமாட்டேன். என்னுடைய மனமும் கண்களும் உம்மிடமே பதிந்திருக்கின்றன. உம்மை அனுஸரித்தவனாகிய என்னை உமக்கு ஸ்வாதீனமாகச் செய்ய வேண்டும்; உம்முடைய தொழில்களும் எனக்கு அனுசூலர்களாக விருக்கவேண்டும்” என்று விஷயத்தில் ஆசையுள்ளவராகிய ஆக்னீத்ரர் ஸ்திரீகளை இனிமையான வார்த்தையால் வசப் படுத்துவதில் ஸமர்த்தராகையால் அவனைத் தம்மிடம் ஆசைப் படுப்படி செய்துகொண்டார்.

13—23. அந்த அப்ஸரஸ்ஸும் அவருடைய புத்தி, உருவம், ஸ்வபாவம், வித்யை, வ்யது, அழகு, ஓளதார்யம் ஆகிய இவைகளால் புத்தி மயங்கிவைளாகி சம்புத்தீவிற்கு அதிபதியும், சூரர்களுக்கு அதிபதியுமான ஆக்னீத்ரருடன் வெகுகாலம் பூமியிலிருக்கும் ஸ்வர்க்கமாகிய ஒன்பது கண்டத் திலுமுள்ள ஸுகத்தை அநுபவித்தாள். அந்த ராஜசிரேஷ்ட ருக்கு அந்தப் பூர்வ சித்தியிடத்தில் நாபி, கிம்புருஷன், ஹரிவர்ஷன், இளாவிருதன், ரம்யகன், ஹிரண்மயன், குரு, பத்ராச்வன், கேதுமாலன் என்ற ஒன்பது புத்திரர்கள் பிறந்தார் கள். (புத் என்ற நரகத்திலிருந்து காப்பாற்றுகிறபடியால் புத்திரனென்று சொல்லப்படுகிறது.) பின்பு அந்தப் பூர்வசித்தி யானவள் ஒவ்வொரு வர்ஷங்களிலும் ஒவ்வொரு குழந்தையைப் பெற்று அந்த ஒன்பது குழந்தைகளையும் வீட்டிலேயே வைத்து விட்டுப் பிரம்மதேவரிடஞ் சென்றாள். பின்பு அந்த ராஜபுத்

திரர்களுக்கு மாதாவின் அனுக்ரஹத்தால் தேஹபலம் முதலியவை இயற்கையிலுண்டாயின. பிதாவாகிய ஆக்னீத்ரர், அவர்களுக்கு சம்புத்தீவிலுள்ள ஒன்பது கண்டங்களை ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துக் கொடுத்தார். அவரவர்கள் தத்தம் கண்டத்திற்குத் தம் தம் பெயரையே வைத்தார்கள். அதனால் அந்த ஒன்பது பெயருள்ளதாக ஒன்பது கண்டங்களும் வழங்கிவருகின்றன. ஆக்னீத்ரர் ஸகல காமங்களையும் அனுபவித்துத் திருப்தி அடைந்தவரானாலும் அந்த அபஸ்ரஸையே மேலானவனாக ஒவ்வொரு நாளும் நினைத்து அவருடைய உலகஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் பிதிருக்கள் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். ஆக்னீத்ரருக்குப் பிறகு அவருடைய ஒன்பது புத்திரர்களும் மேருதேவீ, பிருதிஸூபா, உக்ரதம்ஷ்ட்ரீ, லதா, ரம்யா, ச்யாமா, நாரீ, பத்ரா, தேவலீதி என்ற மேருவின் புத்திரிகளை முறையே கல்யாணஞ்செய்துகொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 3

நாபியின் சரிதம்

1—16. நாபியென்பவர் புத்திரனில்லாதவராக, புத்திரனை அடைய விரும்பி மேருதேவியினுடன் யக்ஞ புருஷராகிய ஸ்ரீமந் நாராயணரை யாகத்தால் பூசித்தார். இப்படி சுத்த சித்த ராக்சீ சிரத்தையுடன் யாகஞ்செய்தார். பிரவர்க்கியம் நடந்தது. அப்பொழுது பாகவதர்களிடத்தில் கருணையால் அழகான அவயவங்களுள்ளதும், ஸ்வதந்திரமும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், மனதிற்கும் கண்களுக்கும் அழகானதுமான தம் முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பக்தர்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் எண்ணமுள்ள பகவான் நாராயணன் பிறரால் அடையமுடியாதவரானாலும், திரவ்யம், தேசம், காலம், மந்திரம், ரித்விக், தக்ஷிண, விதி முதலிய ஏழுவகையான உபாய ஸம்பத்தியால் பிரகாசப்படுத்தினார். (தரிசனங் கொடுத்தாரென்று

கருத்து) அந்தப் பகவத் ஸ்வரூபமானது இரண்டு கைகளுள்ளது: ஸுவர்ணமயம்; புருஷ ஸ்வரூபம்; பீதாம்பரத்தைத் தரித்தது; ஸ்ரீவத்ஸத்தால் அழகான மார்புள்ளது; மேலுமது சீங்கம், பத்மம், வனமாலை, சக்கரம், கௌஸ்துபம் முதலியவைகளுள்ளது; மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற கிரீடம், குண்டலங்கள், கைவளை, அரைநாண், ஆரம், தோள்வளை, பாதஸரம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; அந்தத் திவ்ய ரூபத்தைக் கண்ட ரித்விக்குகளும், ஸதஸ்யர்களும், யஜமானனும் தரித்திரனுக்குப் பணம் கிடைத்தாற்போல் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்து வணக்கத்தால் தலைகுனிந்தவர்களாக மிகுந்த கௌரவத்துடன் பூசித்து ஸ்துதிக்கலானார்கள். “ஓ மிகவும் பூஜ்யரே! உம்முடைய வேலைக்காரர்களான எங்களால் செய்யப்படும் பூசையை அங்கீகரிக்கவேண்டும்; நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்” என்றதைச் சொல்வதுதான் எங்களுக்குத் தெரியும். ஓ ஈசுவர! பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் கீழ்ப்பட்ட நாமம், உருவம், ஆகிருதி ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு பராகிய உம்முடைய பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய மங்களகரமாகிய மேலான குணங்களுடைய கூட்டத்தின் ஸ்வல்ப பாகத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதே, பிரபஞ்சத்தையே புருஷார்த்தமென்று நினைத்தவனும், அஸ்வதந்திரனுமான பிராகிருத புருஷனால் செய்யக்கூடியது. ஓ மேலானவரே! உம்முடைய பரிஜனங்களால் கத்தக ஸ்வரமுள்ள ஸ்தோத்திரத்தாலும், ஜலத்தாலும், சுத்தமான தளிர், துளவி, அறுகம்புல் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு செய்யப்படும் பூசையால் ஸந்தோஷிக்கிறீர். அனேக அங்கங்களுள்ள இந்த யாகத்தாலும் உமக்குப் பிரயோஜன மொன்றுமில்லை: எப்பொழுதும் இயற்கையில் ஸகல புருஷார்த்த ஸ்வரூபமான பரமானந்த ஸ்வரூபியான உமக்கு இதனால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆனால் காமத்தை விரும்பிய நாங்கள் உம்மைப் பூஜித்து இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்கு இது ஸாதனமாக ஆகிறது. மேலும் ஓ பரமபுருஷ! நீர் நிரபேக்ஷரானாலும், ஸாபேக்ஷர்போல் தங்களுடைய கேஷம ஸாதனத்தை அறியாத பாலர்களிடத்தில் மிகுந்த கருணையுடன் அவர்களால் தாம் நன்றாய் ஆராதிக்கப் படாமலிருக்கும்பொழுதும் மோக்ஷமென்ற தம்முடைய மஹி

மையை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்போகிறவராகக் காணப்படுகிறார். இந்த ராஜரிஷியின் யாகத்தில் பக்தர்களான எங்களுக்கு தர்சனங்கொடுத்ததே வரமாயிற்று. வைராக்கியத்தாலுண்டான தீவிர ஞானமாகிய காற்றில் மலங்களற்றவர்களும், ஆத்மாராமர்களுமான மஹரிஷிகளும், உம்முடைய மேலான குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமே யல்லாமல் உம்மை நேரில் தரிசிக்கமுடியாது. ஆனாலும் நடக்கும்பொழுது தடுக்குவது, தும்முடையது, கொட்டாவி விடுவது முதலிய அவஸ்தைகளிலும், மரணம் ஆகிய தசைகளிலும் ஸகல பாவங்களையும் போக்கக் கூடிய உம்முடைய நாமஸ்மரணம் உண்டாகும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். மேலும் இந்த ராஜரிஷியானவர் உம்மைப் போன்ற புத்திரன் வேண்டுமென்ற எண்ண முள்ளவராகி, ஸவர்க்கம், மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியான உம்மைச் சேவிக்கிறார்; புத்திரனே புருஷார்த்தமென்று நினைத்திருக்கிறார். இது தரித்திரன் அரிசி நொய்யை அடையவிரும்பி, தனிகளை யடைவதுபோலிருக்கிறது. ஆனால் இது ஆச்சரியமல்ல. இந்த சம்சாரத்தில் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாததும், பார்க்கமுடியாத மார்க்கமுள்ளதுமான உம்முடைய மாயையால் ஜயிக்கப்படாதவன் யார்? எவன் மஹான்களுடைய சரணத்தை யுபாஸித்தவனோ, அவன் இவைகளுக்குட்படமாட்டான். ஓ அநேக காரியங்களைச் செய்பவரே! ஸ்வஸ்பமான கார்யத்தை யுத்தேசித்து உம்மை மதாந்தர்களான நாங்கள் அழைத்தது தேவராகிய உம்மை அவமதித்ததாக ஆயிற்று. சகல ஸ்வரூபியாகையால் அதனைக் கூழிக்கவேண்டும்” என்று வாக்கிய நடையாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவரும், பாரதவர்ஷத்திற்கு அதிபதியான நாபியினால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான பகவான் கருணையுடன் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

17—19. ஓ மஹரிஷிகளே! ஸத்யமான வாக்குள்ள நீங்கள் இந்த அரசனுக்கு, “என்னைப்போன்ற புத்திரன் பிறக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டபடியால் நான் ஒப்பற்றவனாகையால் நானே எனக்குச் சமன். பிராம்மணர்களுக்குள் சிறந்தவர்கள் எனக்கு முகமாகையால் அவர்க

ளுடைய வார்த்தை பொய்யாக ஆகக்கூடாது. ஆனதால் ஆக்னித்ரருடைய புத்திரராகிய நாபிக்கு நான் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேன்” (இது அம்சாவதாரம்) என்று மேருதேவி கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது நாபிக்கு அநுக்கிரஹஞ் செய்து மறைந்தார். இப்படி மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்ட பகவான், நாபியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டி அவருடைய ஸ்திரீயாகிய மேருதேவியிடத்தில் சுத்தஸத்வமாகிய சரீரத்துடன் அவதரித்தார். இந்த அவதாரத்தில் நைஷ்டிக பிரம்மசாரிகளும் திக்கையே வஸ்திரமாகக் கொண்டவர்களுமான தபஸ்விகள் ஆகிய இவர்களுடைய தர்மத்தை வெளியிட்டார்.

அத்தியாயம் 4

ரிஷப சரிதம்

1—2. பிறந்ததுமுதல் நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற பகவானுடைய லக்ஷணங்களுள்ளவரும், சகல பிராணிகளையும் சமமாகப் பார்ப்பது, இந்திரியங்களை அடக்குவது, விஷயங்களில் ஆசைப்படாமலிருப்பது, லகல பிராணிகளுக்கும் நியந்தாவாக விருப்பது, மிகுந்த விபூதியுள்ளவராக விருப்பது ஆகிய இவைகளால் நாளுக்கு நாள் விருத்தியடைந்த மஹிமையுள்ளவருமான அந்தப் புத்திர ரத்தினத்தை மந்திரிகளும், ஜனங்களும், பிராம்மணர்களும் பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணத்தகுந்தவர் என்று நினைத்து, இவரே அரசனாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். மேலும் அவருடைய மேலானதும், கொண்டாடக்கூடியதுமான தேஹத்தாலும், தேஜஸ்ஸாலும், பலத்தாலும், உத்ஸாஹத்தாலும், அழகினாலும், கீர்த்தியாலும் தகப்பனாராகிய நாபி என்பவர் ரிஷபர் என்று அந்தக் குழந்தைக்கு நாமகரணஞ் செய்தார்.

3—7. அவருடைய ராஜ்யகாலத்தில், அந்த வர்ஷத்தில் (தேசத்தில்) இந்திரன் மழை பெய்யாமலிருக்கச் செய்தான்.

அதனைத் தெரிந்துகொண்ட அந்த ரிஷப தேவர் சிரித்து, தம்முடைய யோகமாயையால் அஜநாபமென்ற தம்முடைய இராஜ்யம் முழுவதும் மழை பெய்யச் செய்தார். நாபி என்பவர் தமதிஷ்டப்படி நல்ல புத்திரனை யடைந்து விசேஷ சந்தோஷ முள்ளவராகத் தமதிஷ்டப்படி மனுஷ்யஜன்மத்தை யடைந்தவரான பகவானாகிய புராணபுருஷனை மாயையால் தம்முடைய புத்திரனென்று நினைத்து, “வதஸ! தாத!” என்று பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு மிகுந்த சுகத்தை அடைந்தார். பின்பு அந்த நாபியானவர் பட்டணத்து ஜனங்கள், மந்திரி முதலியவர்கள், தேசத்து ஜனங்கள் ஆகிய எல்லோரும் ரிஷப தேவரிடத்தில் விசேஷ அனுராகமுள்ளவர்களாக இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம்செய்து பிராம்மணர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து, மேரு தேவியுடன் பதரிகாசிரமஞ் சென்று, விக்கினங்களின்றி நரநாராயணர் என்கிற பகவானைத் தபஸ்ஸினால் ஆராதித்து, சிலகாலஞ் சென்றபின் ஜீவன்முக்தராக ஆனார். ஓ பரீக்ஷித்தே! அது விஷயமாக இரண்டு சலோகங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் பின்வருமாறு: நாபி என்ற அரசன் சுத்தமாகிய கர்மத்தைச் செய்து மஹாவிஷ்ணுவைப் புத்திரனாக அடைந்தார். அவர் செய்த காரியம் வேறு யாரால் செய்யப்படும்? மேலுமவர் பிராம்மணர்களைப் பூசித்து, பிராம்மண பக்தியுள்ளவராக விருந்தபடியால், அவருடைய யாகத்தில் மஹரிஷிகள் யக்ஞபதியான மஹாவிஷ்ணுவை அரசனுக்குக் காண்பித்தார்கள். அவரைக்காட்டிலும் பிராம்மண பக்தியுள்ளவர் வேறு யாரிருக்கிறார்?

8—12. பிறகு அந்த ரிஷப தேவர் தம்முடைய வர்ஷத்தை (தேசத்தை)க் கர்மபூமியென்று நினைத்து, குருகுல வாஸஞ் செய்து, குருக்களிடம் விடைபெற்று, ‘கிருஹஸ்தர்கள் இம்மாதிரி இருக்கவேண்டும்’ என்று பிறருக்குத் தெரிவித்து, சிரௌத கர்மங்களையும், ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்து இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட ஜயந்தி என்பவரிடத்தில் தமக்கு ஸமமானவர்களான நூறு புத்திரர்களை உண்டெண்ணினார்.

அவர்களுக்குள் முத்தவராகிய பரதன் என்பவர் யோகியும், மேலான குணமுள்ளவருமாக இருந்தார். அவருடைய இராஜ்யகாலம் முதல் இந்த வர்ஷத்திற்குப் பாரத வர்ஷ மென்று பெயர் வந்தது. அவருடைய பின் பிறந்தவர்களுக் குள் (தம்பிகளுக்குள்) குசாவர்த்தன், இளாவர்த்தன், பிர்மமா வர்த்தன், ஆர்யவர்த்தன், மலையகேது, பத்திரஸேனன், இந்திரஸ்ப்ருக், விதர்ப்பன், கீகடன் என்று ஒன்பது பேர்கள் முக்கியமானவர்கள். பின்னும் கவி, ஹரி, அந்தரிக்ஷன், பிரபுத்தன், பிப்பலாயனன், ஆவிர்ஹோதரன், திரமீடன், சமனன், கரபாஜனன் என்ற ஒன்பது பேர்கள் பாகவதர்கள். பாகவத தர்மத்தைக் காண்பிவிப்பவர்கள்; அவர்களுடைய சரிதத்தை வாஸுதேவர், நாரதர் இவர்களுடைய ஸம்வாதமாகப் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லுவோம். பாக்கியான எண்பத்தொரு பிள்ளைகளும் மிகவும் வணக்கமுள்ளவர்கள்; வேதாத்தியயனன் செய்தவர்கள்; தகப்பனாருடைய உத்தரவின்படி நடப்பவர்கள்; யாகத்தைச் செய்பவர்கள்; கர்மாவினால் சுத்தர் கள். ஜயந்தியின் பிள்ளைகளான அவர்களுள்ளோரும் யாகம் செய்விப்பது முதலிய பிராம்மண தர்மத்தை யனுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

13—18. பகவான் ரிஷபதேவரென்ற பெயருடன் அவ தரித்து, தாம் சுதந்தரராகவும், தாம் எப்பொழுதும் துக்க ஸம்பந்தமற்றவராயும், ஆனந்த சுருபியும், ஈச்வரனுமாக விருந்தும், ஸம்ஸாரிபோலக் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு அந்த அந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டிய தர்மத்தைத் தாம் அனுஷ் டித்து அதனால் பிறரை அனுஷ்டிக்கச் செய்துகொண்டும், சாந்தரும், பிராணிகளிடத்தில் பிரியமுள்ளவரும், கருணையுள்ள வரும், தர்மம், அர்த்தம், காமம், கீர்த்தி, போகம், மோக்ஷம் இவைகளை அனுசரித்து, கிருஹஸ்தாசிரமத்தை ஜனங்கள் சரியாக அனுஷ்டிக்கும்படி செய்தார். உலகத்தில் பெரியோர் களால் செய்யப்படும் கார்யத்தையே மற்றவர்கள் அனுஷ்டிப்பது வழக்கம். மேலும், அந்த ரிஷபதேவர் ஸகல வேத ரகஸ்ய மான தர்மங்களைத் தாம் அறிந்திருந்தும், பிராம்மணர்களைக் கேட்டுக்கொண்டே ஸாமம் முதலிய உபாயங்களால் இராஜ்ய

பாலனஞ் செய்தார். திரவியம், தேசம், காலம், வயஸ், சிரத்தை, ரித்விக்குகள், பல்வகையான உத்தேசம் ஆகிய இவைகளால் விருத்திசெய்யப்பட்ட யக்ஞங்கள் ஒவ்வொன்றையும் முறைப்படி நூறு தரம் அனுஷ்டித்தார். ரிஷபதேவர் இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்யுங்காலத்தில் ஒருவனும் பிறருடைய சொத்தில் கொஞ்சமேனும் ஆசைப்படுகிறதில்லை. ஆகாசத்தில் முளைத்த தாமரைப் புஷ்பத்தை யாராவது விரும்புவானா? எல்லா ஜனங்களும் அரசனிடத்தில் விசேஷ சிநேகம் வைத்திருந்தார்கள். அந்த ரிஷபதேவர் ஒரு கால் பூமியில் சஞ்சரிக்கும் போது பிரம்மாவர்த்தமென்ற கேஷத்திரம் சென்று, பிரம்ம ரிஷிகள் கூடியிருக்கும் ஸதஸில் பிரஜைகளெல்லோரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது வணக்கம், பிரியம் இவைகளுள்ளவர்களும், ஸாவதானர்களுமான தம்முடைய புத்திரர்களை நோக்கிப் புத்திபுகட்டும் வியாஜமாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

அத்தியாயம் 5

மோக்ஷதர்ம நீரூபணம்

1—2. “ஓ புத்திரர்களே! அமேத்யத்தைப் புசிக்கும் பன்றி முதலியவைகளுக்கும், சூகதுக்கங்கள் பொதுவாகவிருப்பதால் அந்த விஷய சுகங்களை இந்தத் தேகம் அனுபவிக்கத் தக்கதல்ல. சித்தமானது எதனால் சுத்தி அடையுமோ, எதனால் அழிவற்ற பிரம்ம சுகம் உண்டாகிறதோ, அந்தத் தபஸை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எவர்கள் ஸூக துக்கங்களில் ஸம்புத்தியுள்ளவர்களோ, மிகவும் சாந்தர்களோ, கோபமற்றவர்களோ ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவர்களோ, ஸாதாக்களோ அவர்கள் மஹான்கள். அந்த மஹான்களை ஸேவிப்பதே முக்திக்கு மார்க்கமாகிறது. ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுள்ளவர்களுடைய சேர்க்கையானது ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகிறது. எவர்கள் ஈசுவரனாகிய என்னிடத்தில் பிரீதி செய்வதையே புருஷார்த்தமாக உடையவர்களோ, தேகத்தைப் போஷிக்கிற விஷயத்தைப்பற்றிய

வார்த்தை, ஸ்திரீ, புத்திரன் ஆகிய இவைகளில் பிரீதி வைப்பதாகிய ஸம்ஸாரத்தில் எவர்கள் பிரீதியில்லாதவர்களோ தேகத்தை நிர்வகிக்கும் விஷயத்திலும் ஆசையில்லாதவர்களோ, அவர்களே மஹான்கள். எப்பொழுது புருஷன் இந்திரியங்களைத் திருப்தி பண்ணிவைப்பதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ அப்பொழுது பாவத்தைச் செய்கிறான். முந்திய பாவ கர்மத்தாலேயே துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இந்தச் சரீரம் உண்டாயிருக்கிறது. அதற்குக் காரணமாகிய கர்மவைப் பின்னும் செய்வது உசிதமல்ல. ஆத்ம தத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவரையில் அஞ்ஞானத்தால் ஸ்வரூபம் மறைபட்டிருக்கிறது. எதுவரையில் கர்மங்க ளிருக்குமோ, அதுவரையில் மனமானது கர்ம சபாவமுள்ளதாக விருக்கும். அதனால்தான் சரீரபந்தம் உண்டாகிறது. அவித்தையினாலே ஆத்மாவானது மறைக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது முன்ஜன்மத்துக் கர்மாவானது மனத்தை சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. எதுவரையில் ஸ்ரீவாஸு தேவனிடத்தில் பிரீதி உண்டாகிறதில்லையோ, அதுவரையில் தேகஸம்பந்தம் விடுகிறதில்லை. எப்பொழுது இந்திரிய சேஷ்டையை மித்யை என்று தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ அதுவரை ஸ்வரூப ஞானமற்று மூடனாகி ஸ்திரீ ஸுகத்தைப் பிரதானமாயுடைய கிருஹத்தை அடைந்து பலவகையான தாபங்களை அடைகிறான். புருஷன் ஸ்திரீயுடன் சேர்ந்து மிதுனீபாவத்தை (தன்னைச்சார்ந்தவர்களென்றே அபிமானம்) அடைவதால் இதய கிரந்தி உண்டாகிறது. அதனால் கிருஹம், கேஷதர்ம, புத்திரன், மித்திரன் ஆகிய இவைகளில் (நான், என்னுடையது) என்ற மோகம் உண்டாகிறது. கர்மத்தால் திடமான மனதாகிய இருதய கிரந்தியானது எப்பொழுது குறையுமோ, அப்பொழுது அந்த மிதுனீபாவத்திலிருந்து நிவர்த்தி அடைகிறான். அஹங்காரத்தை ஒழித்து முத்தனாகிப் பரமபதத்தையும் அடைகிறான். மேலும் பரமஹம்ஸனும் குருஷமாகிய என்னை ஸேவிப்பதாலும், என்னையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதாலும், ஆசையில்லாம லிருப்பதாலும், சுக துக்கங்களை ஸகிப்பதாலும், உலகாந்தரத்திலும் துக்கமிருக்கிறதென்று நினைப்பதாலும் தபஸ்வினாலும் காம்ய கர்மங்களை விடுவதாலும், என்னுடைய கர்மங்களை அனுஷ்ட

புப்பதாலும், என்னுடைய கதையைச் சொல்வதாலும் என்னையே தேவதையாக நினைத்திருக்கும் ஸாதுக்களுடைய ஸங்கத்தாலும் என்னுடைய குணங்களைச் சொல்வதினாலும், விரோத புத்தி மில்லாமலிருப்பதாலும், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பதாலும், சமத்தாலும், அத்யாத்ம யோகத்தாலும், ஜனங்க ளில்லாத இடத்தில் வசிப்பதாலும், பிராணன், இந்திரியம், மனது இவைகளை ஜயிப்பதாலும், பரமாத்மாவினிடத்திலிருக்கும் கிரத்தையாலும், பிரம்மசர்யத்தாலும், தவறுதலடையாம லிருப்பதாலும், வாக் நியமத்தாலும் என்னை இருதயத்தில் பாவனை செய்ததால் பிரகாசிக்கும் ஞானத்தாலும், விஞ்ஞானத் தாலும், யோகத்தாலும், தைர்யம், பிரயத்தனம், விவேகம் ஆகிய இவைகளுள்ளவனாகி அஹங்காரமாகிய உபாதியை நிவர்தி த்துக்கொள்வான். அவித்தையால் ஏற்பட்ட இருதய கிரந்தியை மேற்சொல்லிய யோகத்தால் நிவர்த்தித்து, சாதனமாகிய யோகத்திலிருந்தும் ஒழிவடையவேண்டும். என்னுடைய உல கத்தை அடைய விரும்பியவனும், என்னுடைய அனுக்கிரஹத் தையே புருஷார்த்தமாய் நினைத்தவனுமாகிய புருஷன், அரசனா னும், குருவானாலும், புத்திரர்களுக்கும், சிஷ்யர்களுக்கும் இம் மாதிரி புத்தி புகட்டவேண்டும். கர்ம மூடர்களான ஜனங்களைக் கர் மத்தையே செய்கிக்கக்கூடாது. மனிதன் காம்யகர்மங்களைச் செய்யும்படி பிறரைச் செய்தால் அவனை ஸம்ஸாரமாகிய கிணற் றில் தள்ளுகிறதாக ஆகிறது. அதனால் என்ன பிரயோஜனத்தை அடையப்போகிறான்? எவன் விசேஷ காமனை யுள்ளவனாகி விஷயங்களில் ஆசைவைக்கிறானோ, அவன் சிரேயஸ்ஸை அடையும் விஷயத்தில் தவறுதலடைந்தவன். அல்ப சூகத்திற்காக ஒருவருக்கொருவர் விரோதமும், முடிவற்ற துக்கமும் நேரிடுகிறது. அதனை அறியவில்லை: இம்மாதிரி கெட்ட புத்தி யுள்ளவனும், அவித்தையின் மத்தியிலிருப்பவனுமான அஞ் ஞனை அதன் விஷயத்தை நன்றாக அறிந்த வித்வானயிருப் பவன் திரும்பவும் அதையே செய்யும்படி சொல்வானா? கெட்ட மார்க்கத்தில் செல்லும் குருடனை அதே மார்க்கமாகச் செல்லும் படி யார்தான் சொல்லுவான்? எவன் ஸம்ஸாரத்தை அடைந்து கஷ்டப்படும் புருஷனுக்குப் பக்தி மார்க்கத்தை யுபதேசித்து அந்

தப் பந்தத்தை நிவர்த்திக்கவில்லையோ, அவன் குருவுமல்ல, பந்துவுமல்ல, தகப்பனுமல்ல, தாயுமல்ல, தெய்வமுமல்ல, பதியுமல்ல. இந்த என்னுடைய சரீரமானது ஊஹிக்கமுடியாதது (என்னுடைய இஷ்டப்படி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது). தர்மத்திற்கு ஆசிரயமான சுத்த ஸத்வமே இதயம். அதர்மத்தைத் தூரத்தில் தூரத்திவிட்டேன்; அதனால் என்னைப் பெரியோர்கள் ரிஷபனென்று சொல்லுகிறார்கள். நீங்களும் சுத்த ஸத்வமயமாக அவதரித்தவர்கள். ஆனதால் சகோதரனாகிய பரதனைப் பிரியத்துடன் அனுசரியுங்கள். அப்படிச் செய்வதே என்னை யுபாசித்ததாகும்; பிரஜைகளைப் பரிபாலித்ததாகும். பூதங்களுக்குள் ஸ்தாவரங்கள் மேலானவை. அவைகளைக் காட்டிலும் சேதனமுள்ள ஜன்மங்கள் மேலானவை. அவைகளிலும் மனிதர்கள் மேலானவர்கள். அவர்களைவிடப் பூதங்கள், பிசாசங்கள் முதலிய பிரமத கணங்கள் உத்தமர்கள். அவர்களைவிடக் கந்தர்வர்களும், லித்தர்களும், கின்னரர்களும் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களைவிட அசுரர்கள் மேலானவர்கள். அவர்களைவிடத் தேவர்கள் மேலானவர்கள். அவர்களிலும் இந்திரன் முதலியவர்கள் சிறந்தவர்கள். அவர்களைவிடத் தக்ஷர் முதலிய பிரம்மபுத்ரர்கள் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களில் ருத்ரன் உயர்ந்தவர். அவரைவிடப் பிரம்மதேவர் மேலானவர். அந்தப் பிரம்மதேவர் என்னையே தெய்வமாகக் கொண்டவர். எனக்குப் பிராம்மணர்களே தெய்வம். ஓ பிராம்மணர்களே! பிராம்மணர்களுக்கு ஸமமானது ஒன்றுமில்லை. சிரத்தையுடன் பிராம்மணர்களிடம் மனிதர்களால் ஹோமஞ் செய்யப்பட்டதை எப்படி நான் புசிக்கிறேனோ அப்படி அக்னிஹோரத்தில் ஹோமஞ் செய்வதால் திருப்தியடைகிறதில்லை. புராதனமான வேதமாகிய என்னுடைய சரீரமானது பிராம்மணர்களால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிராம்மணர்களிடத்தில் ஸத்வம், சமம், தமம், அனுக்கிரஹம், பொறுமை, தபஸ், அனுபவம் ஆகிய குணங்களிருக்கின்றன. ஆனதால் அவர்களைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. அனந்தனும், பரணைக்காட்டிலும் பரனும், சுவர்க்கம் மோகூதம் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியுமான என்னாலும் பிராம்மணர்களுக்குக் கார்யமொன்றுமில்லை. மற்றவர்களால் அவர்களுக்கென்ன

பிரயோஜனம்? அவர்கள் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் ; ஏழைகள் ; ஓ புத்திரர்களே ! ஸகல பிராணிகளையும் எனக்கிருப் பிடமாக அடிக்கடி மாத்ஸர்யமில்லாமல் நீங்கள் நினைக்கவேண் டும்; அப்படி நினைப்பதே என்னைப் பூஜிப்பதாகும். மனது வாக்கு, கண் முதலிய இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளுடைய வியாபாரத்தால் என்னைப் பூஜிப்பதே அவைகளுக்குப் பயன். என்னை ஆராதிக்காமலிருந்தால் காலபாசத்திலிருந்து விடுதலையடைய முடியாது” என்று உபதேசித்தார்.

28—30. சபாவத்தில் நல்ல ஆசாரமுள்ளவர்களான புத்திரர்களுக்குப் புத்திசொல்லும் வியாஜமாக உலகத்திற்குத் தர்மத்தை யுபதேசித்த மிகுந்த சுகிர்த்தாகிய ரிஷபதேவர், இந்திரியங்களை அடக்கினவர்களும், காம்ய கர்மங்களை விட்டவர்களுமான மஹரிஷிகளுக்குப் பக்தி, ஞானம், வைராக்யம் ஆகிய இவைகளுள்ள பரமஹம்ஸ தர்மத்தை யுபதேசித்தும், தம் முடைய புத்திரர்களுள் மூத்தவரும், பரமபாகவதரும், பக்தர்க ளிடத்தில் பிரீதியுள்ளவருமான பரதருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தும் சரீர ஸம்ரகஷிணக்குமாத் திர முபயோகமான வியாபாரங் களுள்ஹவராகி, பயித்தியங் கொண்டவர்போல் ஆகாயத்தை வஸ்திரமாக வைத்துக்கொண்டவராகி, தலையை அவிழ்த்துக் கொண்டு ஆத்மாவிடத்தில் ஆஹவனீயாக்னியை ஆரோபித்துக் கொண்டு பிரம்மாவர்த்தத்திலிருந்து வெளிமில் சென்றார். மேலுமவர் பிறர் தம்மிடத்தில் பேசினாலும் ஜனங்களுடைய நடுவில் ஜடன்போலும், குருடன்போலும், செவிடன்போலும், ஊமைபோலும், பிசாசம்போலும், பயித்தியங்கொண்டவன் போலும் அவதூத வேஷந்தரித்து மௌன விரதமுள்ளவராக விருந்தார். பட்டணங்கள், சிராமங்கள், இரத்தினம் விளையும் பூமீ கள், பயிரிடுவோர்கள் வசிக்குமிடம், புஷ்பத்தோட்டம், ஸைன் யங்களிருக்குமிடம், பசுக்களிருக்குமிடம், இடையர்களிருக்கு மிடம், யாத்திரைக்காரர்களுடைய கூட்டம், ரிஷிகளுடைய ஆசிர மம் முதலிய இடங்களில் வசித்தார். இவரைத் துஷ்டர்கள் அடட்டினார்கள்; அடித்தார்கள்; மூத்திரத்தைப் பெய்தார்கள்; எச்சில் துப்பினார்கள்; கல்லை எறிந்தார்கள். சாணம், தூள் இவைகளை இறைத்தார்கள்; அசுத்தமான கெட்ட வார்த்தை

களாலும் இம்சித்தார்கள். காட்டு யானையானது காட்டுக் கொசுக்களால் செய்யப்படும் உபத்திரவத்தை எப்படி அறியாதோ, அப்படி அந்த ரிஷபதேவர் அந்த இம்சைகளை இலகூயஞ் செய்யாமலேயே பூமியில் தனியே சஞ்சரித்தார். மித்யா பூதமான தேகம் சத்துப்போல் தோன்றுகிறது. அதில் நான், என்னுடையது என்று அபிமானமற்று சுயரூபத்திலிருப்பதால் அவருடைய மனது விகாரத்தை அடையவில்லை.

31—35. பின்னுமவருடைய கைகள், கால்கள், மார்பு, விஸ்தாரமான தோள்கள், கழுத்து, முகம், அவயவங்களுடைய இணைப்பு ஆகிய இவைகள் மிகவும் அழகாகவிருந்தன. இயற்கையில் அவர் மலர்ந்த தாமரை மலரின் இதழ்போன்றவைகளும், தாபத்தைப் போக்கக்கூடிய கருவிழிகளுள்ளவைகளுமான கண்களால் பிரகாசிப்பவர்; ஸமமானவைகளும் அழகு பொருந்தியவைகளுமான கன்னங்கள், காதுகள், கழுத்துகள், மூக்குகள் ஆகிய இவைகளுள்ளவர்; புன்சிரிப்புள்ள முகத்தால் பட்டணத்து ஸ்திரீகளுடைய மனத்தில் மன்மதனை யுண்டு பண்ணுகிறார்; பின்புறத்தில் பொன்னிறமுள்ள ஜடை தொங்குகிறது. அவதூதராக இருப்பதால் அவருடைய சரீரம் அழக்கடைந்திருக்கிறது. அதனால் அவர் பிசாசம் முதலிய கிரஹம் பிடித்தவர்போல் காணப்பட்டார். மேலும் அந்த ரிஷபதேவர் இவ்வுலகத்தை யோகத்திற்கு விரோதியென்றும், அதற்குப் பதில்செய்வது வெறுக்கக்கூடியதென்றும் நினைத்திருந்தார். பின்னுமவர் ஆஜகர மென்ற விரதத்தை யடைந்து படுத்துக் கொண்டே புசிக்கிறார்; குடிக்கிறார்; பழம் முதலியவைகளைக் கடித்தும் புசிக்கிறார்; மூத்திரம் பெய்கிறார்; அமேத்தியத்தை விடுகிறார்; அமேத்தியத்தாலேயே அவருடைய தேகம் முழுவதும் பூசப்பட்டிருந்தது. அவருடைய அந்த அமேத்திய வாசனையால் நல்ல வாசனையுள்ள காற்றானது பத்து யோஜனை தூரம் நான்கு திக்குகளையும் வாவிக்கச் செய்தது. (ஒரே இடத்திலிருந்து பிராரப்த கர்மத்தை அனுபவிப்பதே ஆஜகர விரதமெனப்படுகிறது. (அஜகர மென்றால் மலைப்பாம்பு என்று அர்த்தம்.) பின்னுமவர் பசுக்கள், மான், காக்கை ஆகிய இவைகளுடைய தடைபோல் நின்றுகொண்டும், உட்கார்ந்துகொண்டும், படுத்துக்

கொண்டும், அவைகளுடைய நடை போன்ற நடையுள்ளவராகிக் குடித்தார்; மூத்திரம் பெய்தார்; இப்படிப் பலவகையான யோகங்களை யறுஷ்டித்து, கைவல்யத்திற்கு அதிபதியான ரிஷப தேவர் எப்பொழுதும் பரமானந்தத்தை அநுபவித்து ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய ஸ்ரீவாஸுதேவரிடம் அபேத பாவனை செய்திருந்தார். அவருக்கு உபாதி சம்பந்தம் கொஞ்சமேனுமில்லை. அவருக்குத் தெய்வச்செயலாக சகல ஜீவவாய்ந் தனும் கிடைத்தன. அவைகளாவன: ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பது, மனம்போல் வேகமாகச் செல்வது, மறைந்துகொள்வது, யிறருடைய சரீரத்தில் பிரவேசிப்பது, வெகு தூரத்திலிருப்பதைப் பார்ப்பது, வெகு தூரத்தில் நடப்பதைக் கேட்பது முதலியவை. அவைகளில் ரிஷபதேவர் சந்தோஷப்படவில்லை.

அத்தியாயம் 6

தேகத்தை விவேதன் முறை

1. அதனைக் கேட்ட பரீகழித்து மஹாராஜன் சுக மஹா முனியை நோக்கி, “ஓ பகவன்! ஆத்மா ராமர்கள் யோகமாகிய அக்கினியில் காமங்களாகிய விதைகளை வறுத்து முனைக்கச் சக்தியற்றவைகளாகச் செய்தவர்களல்லவா? தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்த வித்திகள் அவர்களுக்கு என்ன கெடுதியைச் செய்யப் போகின்றன? ஏன் அவைகளில் ரிஷபதேவர் சந்தோஷமடையவில்லை” என்று கேட்டார்.

2—5. அதனைக் கேட்ட சுகர், “ஓ மஹாராஜ! நீர் சொன்னது உண்மையே. சிலர் சஞ்சலமாகிய மனத்தை நம்புகிறதில்லை. மிருகங்கள் வேடனை நம்புகிறதில்லையல்லவா? அப்படியே பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வியபிசாரியான ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் பர்த்தா பிரீதியுள்ளவனாக விருப்பதைப் பார்த்து ஜாரபுருஷனை வரவழைத்து அவனைக்கொண்டு பர்த்தாவைக் கொல்வதுபோல் மனதானது புருஷனை வசப்படுத்திக்கொண்டு காமன் அவனுடைய தோழர்களான மன்யூ, மதன், உலோபன், சோகம், மோஹம், பயம் முதலியவைகளுக்கு இடங்கொடுத்து

யோகியை யோகத்திலிருந்து நழுவச் செய்கிறது. ஆனதால் மனது சஞ்சல சுபாவமுள்ளதாகையால் ஓரிடத்திலும் ஆசை வைக்கக்கூடாது. ஆசைவைப்பதால் அநேக யோகிகள் வெகு காலமாகச் சம்பாதித்த தபஸை இழந்தார்கள். ஆனதால் விவேகியாயிருப்பவன் கர்மபந்தத்தைக் கொடுக்கும் மனத்தைத் தனக்கு வசப்பட்டதென்று நினைப்பானா?

6—20. பிறகு அந்த ரிஷபதேவர் ஸகல லோகபாலர்களுக்கு அலங்கார பூதராகவிருந்தும் ஜடன்போல அவதூத வேஷம், பாஷை, நடை ஆகிய இவைகளால் பகவத் பிரபாவத்தை வெளியிடாதவராகத் தேகத்தை விரும் முறையை யோகிகளுக்குத் தெரியப்படுத்திக்கொண்டு தம்முடைய சரீராபிமானத்தை விட்டுவிட விரும்பி, பரமாத்மாவிடத்தில் தம்முடைய ஆத்மாவை அபேதமாக மறைவில்லாமல் சேர்த்து, விஷய வாஸனைகளை யொழித்து, தேகாபிமானத்தை விட்டுவிட்டார். ஆனாலும், அவருடைய தேகமானது யோகமாயையின் வாசனையால் அபிமானபாஸத்தைக் கொண்டு உலகத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒருகால் கொங்கணம், வங்கம், படகுடகம், தக்ஷிண கர்நாடகம் முதலிய தேசங்களுக்குத் தெய்வச்செயலாய் வந்தார். அவ்விடத்தில் குடகமென்ற மலையின் ஸமீபத்தில் கற்களை வாயில் கௌவிக்கொண்டு அவிழ்ந்த தலைமயிர்களுடன் வஸ்திரமில்லாதவராகப் பயித்தியங் கொண்டவன்போல ஸஞ்சரித்தார். பிறகு அந்தக் காட்டில் காற்றினால் மூங்கில்கள் ஒன்சரித்தார். பிறகு அந்தக் காட்டில் காட்டுத்தீ உண்டாயிற்று. ரோடொன்று உராய்ந்து அதிலிருந்து காட்டுத்தீ உண்டாயிற்று. அது கிரமமாக விருத்தியடைந்து அந்த ரிஷபதேவருடைய சரீரத்துடன் அந்தக் காட்டை எரித்தது. அவருடைய சரிதத்தைக் கேட்ட கொங்கணம், வங்கம் இவைகளுக்கு அரசனாகிய அர்ஹத் என்பவன் ரிஷபதேவருடைய சரிதத்தை அப்பியலித்து, கலியில் அதர்மம் விருத்தியடையும்பொழுது தெய்வத்தால் மோஹமடைந்து தர்ம மார்க்கத்தை விட்டுக் கெட்டதான பாஷண்ட மார்க்கத்தில் மனுஷ்யர்களைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்யப்போகிறான். அதனால் கலீயில் மனுஷ்யர்களுக்குள் அதர்மர்களாயிருப்பவர்கள் தேவமாயையினால் புத்திமயக்கமடைந்துவிதி, சௌசம், நன்னடத்தை இவைகளை விட்டு, தேவர்களை அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறதாகிய

கெட்ட விரதங்களைத் தம்முடைய இஷ்டப்படி கிரகித்துக்கொண்
டும், ஸ்நாநம் பண்ணாமலிருப்பது, தலைமயிரைக் கத்தரித்துக்
கொள்வது முதலிய கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டும்,
அதர்மத்தை விருத்திபண்ணும் கலியினால் மாறின புத்தியுள்
ளவர்களாகி, தேவதை, பிராம்மணர்கள், யாகம், ஸ்ரீ மஹா
விஷ்ணு, மற்ற பிராணிகள் இவைகளைப் பெரும்பாலும் நிந்திப்
பார்கள். அதே மார்க்கமானது அந்தப் பரம்பரையாக அவர்களு
டைய இஷ்டப்படி உலகத்தில் பரவி, அதில் ஜனங்கள் நம்பிக்கை
அடைந்து நரகத்தை அடைகிறார்கள். இந்த ரிஷபதேவரு
டைய அவதாரமானது ரஜோகுணமுள்ளவர்களுக்கு மோகக்
மார்க்கத்தை உபதேசிப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது. அதற்குத் தகுதி
யான சுலோகங்களைப் பெரியோர்கள் கானஞ்செய்கிறார்கள்.
அவையாவன: ஏழு ஸமுத்திரங்களுக்குட்பட்ட பூமியின் தீவுகளி
லும், வர்ஷங்களிலும் இது மிகவும் புண்ணியகரமானது. அவ்
விடத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மங்களகர
மான சரிதங்களையும், அவதாரங்களையும் கானஞ்செய்கிறார்கள்.
இந்த வம்சமானது கீர்த்தியால் சுத்தமானது; இந்த வம்சத்தில்
பிரியவிரதரென்பவர் இருந்தார். மேலும் புராணபுருஷராகிய ஸ்ரீ
மஹாவிஷ்ணுவானவர் அந்த வம்சத்தில் அவதரித்து மோகநீத்
திற்குக் காரணமாகிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்துவந்தார். இந்த
ரிஷபதேவரால் அவஸ்துவென்று (வஸ்துவல்லவென்று) தள்
ளப்பட்ட லித்திகளை யோகியானவன் ஓசைப்படுகிறதும்ன்றி, அதற்
காகப் பிரயத்தனமும் செய்கிறான். ஆகையால் உற்பத்தி யற்றவ
ரான அந்தப் பகவானுடைய திக்கை அனுசரிப்பதற்குக்கூட எந்த
யோகியால் முடியும்? ஸகல வேதங்களுக்கும், உலகங்களுக்கும்,
தேவர்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் பரமகுரு
வாகிய ரிஷபதேவருடைய இந்தச் சரிதமானது ஸகல பாபத்தை
யும் போக்கக்கூடியது; மிகுந்த சேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது;
இதைச் சிரத்தையுடன் எவன் ஒவ்வொரு நாளும் கேட்கிறானோ,
பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, அவனுக்குப் பகவானாகிய வாஸு
தேவரிடம் நிரந்தரமான பக்தியுண்டாகிறது. கவிகள் அந்தப்
பக்தியில் பலவகையான பாபங்களுள்ள ஸம்ஸார தாபத்தால்
பீடிக்கப்படும் ஆத்மாவை ஸ்நானஞ்செய்வித்து மோகநீமென்ற

புருஷார்த்தம் கிடைத்தும், அதனை ஆதரிக்கிறார்களில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் பகவானுடையதென்றே நினைத்தவர்கள். ஓ மஹாராஜ ! யதுகுலத்திற்கும் உங்களுக்கும் பதியும், குருவும், தெய்வமும், பிரியமும், குலத்திற்குப் பதியுமான பகவான் உங்களுக்கு வேலைக்காரருமாக விருக்கட்டும். ஆனாலும் அவர் தம்மைப் பஜிப்பவர்களுக்கு முக்தியைக் கொடுக்கிறார். பக்தியோகத்தை ஒருபொழுதும் கொடுக்கிறதில்லை. (பக்தியோகம் மேலானதென்று கருத்து.) எப்பொழுதும் அனுபவிக்கப்பட்ட ஆத்ம லாபத்தால் ஆசைகளற்றவரான எந்தப் பகவான் சிரேயஸ்ஸை அடையவேண்டிய விஷயத்தில் தவறுதலடைந்த ஜனங்களுக்கு மிக்க கருணையால் நிர்ப்பயமான ஆத்மாவாகிய உலகத்தை யுபதேசித்தாரோ, அந்தப் பகவானாகிய ரிஷபதேவருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்.

அத்தியாயம் 7

பரதருடைய சரித்திரம்

1—11. மஹா பாகவதராகிய பரதர் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தின்படி பூமியைப் பரிபாலித்து விச்வரூபனுடைய பெண்களாகிய பஞ்சஜனீ என்பவளைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அவளிடத்தில் அவருக்குப் பிதாவுக்குச் சமமான குணசாலிகளான ஸுமதி, ராஷ்டிரபிருத், ஸுதர்சனன், ஆசரணன், தூம்ரகேது என்ற ஐந்து புத்திரர்கள் உண்டானார்கள். அது அஹங்காரத்திலிருந்து பூதசூக்ஷ்மங்கள் உண்டாகிறதுபோலிருந்தது. பரதருடைய இராஜ்யகாலம் முதல் இந்த வர்ஷத்திற்குப் பாரத வருஷமென்று பெயருண்டாயிற்று. அதற்கு முன் இந்த வர்ஷத்திற்கு அஜநாபமென்று பெயரிருந்தது. ஸர்வஞ்ஞராகிய அந்த அரசர் தம்முடைய பிதா, பிதாமஹர் ஆகிய இவர்கள்போலப் பிரஜைகளைத் தர்மந் தவருமல் காப்பாற்றிவந்தார். பிரஜைகளும் அரசரிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி யுடன் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தை விடாமல் அனுஷ்டித்து வந்தார்கள். மேலுமவர் யக்ஞங்களாலும் (ரூபமில்லாதவைகள்), கிருதுக்களாலும் (ரூபமுள்ளவை) பகவானாகிய நாரா

யண்ணைப் பூசித்தார். மிக்க சிரத்தையுடன் அக்கினிஹோதரம், தர்சபூர்ணமாசம், சாதூர்மாஸ்யம், ஸோமம் இவைகளுடைய பிரகிருதி விகிருதியாலும் பகவானைப் பூசித்தார். இப்படி அநேக யாகங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கும்பொழுது அவைகளா லுண்டான அபூர்வம் அல்லது பயன், இவைகளை யக்ஞபுருஷ னும், சகல தேவதைகளுடைய அடையாளத்தைச் சொல்லும் மந்திரங்களுக்கு அர்த்தமாகிய இந்திரன் முதலிய தேவதை களுக்கு அதிபதியாயிருப்பதனால் சாக்ஷாத் கர்த்தாவும், பரப் பிரம்மமும், பரதேவதையுமான வாஸுதேவரிடத்தில் சமர்ப் பித்து, தம்முடைய சாமர்த்தியத்தால் ஆசை முதலியவைகளை யொழித்து அத்வர்யுக்களால் ஹவிஸ்ஸானது ஹோமம் பண் ணப்படும்பொழுது யஜமானராகிய பரதர் யக்ஞபாகமுள்ள தேவர்களை ஸ்ரீ நாராயணனுடைய அவயவங்களாகத் தியானம் பண்ணினார். இப்படி சுத்தமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்ததால் அவருடைய சித்தமானது சுத்தமாயிற்று. மேலும் அவருக்கு ஹ்ருதயத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆகாச சரீரியும், வாஸுதேவரும், மஹாபுருஷனும், ஸ்ரீவத்ஸம், கௌஸ்தபம், சங்கம், சக்கரம், கதை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பக்தர்களான நாரதர் முதலியவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிலையாக வசிப்பவரும், புருஷருபியாகப் பிரகாசிப்பவருமான பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் பக்தி அதிகரித்தது. இம்மாதிரி வெகு வர்ஷகாலம் இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து தம்முடைய வம்ச பரம் பரையாய் அனுபவிக்கப்படும் சொத்தைத் தம்முடைய புத்திரர் களுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்து, சகல சம்பத்துக்களுக்கும் இருப்பிடமான தம்முடைய கிருஹத்தை விட்டு ஹரிசேஷத்ர மென்ற புலகருடைய ஆசிரமம் சென்றார். அந்த சேஷத்திரத் தில் பகவான் இப்பொழுதும் அங்கு வசிக்கும் பக்தர்களிடத் தில் பிரீதியினால் அவர்களுடைய இஷ்டப்படி தரிசனங்கொடுக்கி னார். அவ்விடத்தில் மேலும் கீழும் நாபியுள்ள சாளக்கிரா மங்களுள்ள கண்டகி என்ற நதியானது அவ்விடத்திலிருக்கும் ஆசிரமங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. அந்தப் புலாகாசர்மத்தில் பரதர் பலவகையான புஷ்பங்கள், தளிர்கள். துளவி, ஜலம், கிழங்கு, வேர், பழம் முதலிவைகளாலும் பகவானுடைய ஆரா

தனத்தைச் செய்துகொண்டு விஷய ஆசையை யொழித்து இந்திரியங்களை நிக்ரஹித்து ஏகாந்தத்தில் மிகுந்த ஸுகத்தை அடைந்தார். இப்படி எப்பொழுதும் பகவானைப் பூசிப்பதால், பகவானிடத்தில் அனுராகம் அதிகரித்து அதனால் ஹருதயம் உருகி, பிரயத்னமற்றவராகி அதிக ஆனந்தத்தால் மயிர்க்கூசலை அடைந்து, பகவானிடத்திலிருக்கும் பிரீதியினால் ஆனந்தகக்ஷணரைப் பெருக்கி அதனால் கண்டெறியாதவராக ஸ்ரீ பகவானுடைய சிவந்த பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்வதால் விருத்தியடைந்த பக்தியோகத்தால் பூரணராயும், மிகுந்த ஆனந்த மடுவில் மூழ்கின புத்தியுள்ளவராகவும், பகவானுடைய பரிசுரியைக்கூட மறந்திருந்தார். இம்மாதிரி பகவத் விரதத்தை அனுசரித்து, மான்தோலுடுத்திக் கொண்டு ஒவ்வொரு காலமும் ஸ்நானம் பண்ணுவதால் நனைந்து, பொன்னிறமுள்ளதுமான ஜடையைத் தரித்தும், உதயமாகிய சூரிய மண்டலத்தில் சூரிய மந்திரத்தில் சொல்லிய ஹிரண்மய புருஷனைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொன்னார்:

12. பிரகிருதியைக் காட்டிலும் மேலானதும், கர்ம பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதுமான சூரியனுடைய சுருபமாகிய இந்த தேஜஸ்ஸானது மனத்தைக்கொண்டு இந்த ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தது. பின்னும் இந்த ஜகத்தில் அந்தர்யாமியாகப் பிரவேசித்து ஆசையுள்ள ஜீவனை சித் சக்தியைக்கொண்டு காப்பாற்றுகிறது. மேலும் புத்திக்குப் பிரவிருத்தியை உண்டுபண்ணும் இந்தத் தேஜஸ்ஸைச் சரணமடைகிறோம்.

அத்தியாயம் 8

பரதர் மான் ஜன்மத்தை அடைந்தது

1—22. ஒருகால் பரதர் மஹாநதியில் ஸ்நானம்பண்ணி, நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு பிரணவத்தை ஜபித்து, மூன்று முகூர்த்தம் ஜலக்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தார். அப்பொழுது ஒரு பெண் மானானது தாகத்தால் அந்த

இடத்திற்கு வந்து நதியின் ஜலத்தை அதிக ஆவலுடன் குடித்தது. அந்தச் சமயத்தில் சமீபத்தில் ஒரு சிங்கமானது மிகவும் பயங்கரமாகச் சப்தித்தது. அடைக்கேட்ட அந்தப் பெணமானது இயற்கையிலேயே பயந்ததாகையால் மிகவும் பயந்து நாலு புறத்திலும் மருள விழித்துப் பயத்தால் ஜலத்தைக் குடியாமலே அந்த நதியைத் தாண்டி அக்கரை சென்றது. அப்பொழுது அது கர்ப்பமுள்ளதாக இருந்தபடியால் பயத்தாலும், தாண்டும் வேகத்தாலும் கர்ப்பமானது நழுவி ஜலத்தில் விழுந்தது. பிரை வித்தது, தாண்டியது, பயம், துக்கம் ஆகிய இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டதும், தன்னுடைய கூட்டத்தைவிட்டுப் பிரிந்ததுமான அந்த மாணுது ஒரு குகையில் பிரவேசித்தது; மரணத்தையும் அடைந்தது. அதைக் கண்ட பரதர் ஜலத்தின் பிரவாகத்தா லிழுக்கப்படும் மான்குட்டியினிடத்தில் மிகுந்த கருணைவைத்து உறவினர்போல் அதனை யெடுத்துக்கொண்டு தமது ஆசிரமம் சேர்ந்தார். அது முதல் தினந்தோறும் விசேஷ பிரியத்துடன் அந்த மான்குட்டியைப் போஷிப்பது, இரகஷிப்பது, திருப்திசெய்வது ஆகிய இவைகளுக்கு வேண்டிய காரியத்தையே தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அதனால் அவருடைய நியமங்களும், இந்திரிய நிக்கிரகங்களும், பகவானைப் பூஜிப்பதும், நாளுக்கு நாள் முறையே குறைந்துபோயின. மேலும் அவர் பின்வருமாறு தமக்குள் யோசிக்கலானார் : “ஆச்சரியம் ! இந்த மான்குட்டியானது காலத்தின் மகிமையால் தன் பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்து என்னைச் சரணமாக அடைந்து என்னையே தாடாகவும், பிதாவாகவும், பிராதாவாகவும், ஞாதியாகவும், கூட்டத்தாராகவும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுமன்றி வேறு ஒன்றையும் அறியாததாகவும் இருக்கிறது. என்னிடத்தில் விசேஷ விசுவாசமுள்ளதாகவும் இருக்கிறது. ஆகையால் சரணாகதனை உபேக்ஷிக்கக்கூடாதென்கிற தர்மத்தை அறிந்த நான் இந்த மான்குட்டியைப் போஷிப்பது, காப்பாற்றுவது முதலியவைகளைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவன். சாதுக்களும், சாந்தர்களும், தீனர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களுமான பெரியோர்கள் அம்மாதிரியான காரியத்திற்காக முக்கியமான சொந்தக் காரியத்தைக்கூட உபேக்ஷிக்கிறார்கள்” என்று யோசித்து உட்காருவது, படுப்பது, நடப்பது, ஸ்நானஞ்செய்வது

முதலிய காரியங்களிலும் அந்த மான்குட்டியையே நினைத்து அதனிடத்தில் விசேஷ பிரேமையுள்ளவராக இருந்தார். பின்னும் அவர் தர்ப்பம், புஷ்பம், சமித்து, இலை, பழம், கிழங்கு, ஜலம் ஆகிய இவைகளைக் கொண்டுவருவதற்காக வெளியில் போகும்பொழுதும், நாய், செந்நாய் இவைகள் மான்குட்டியைக் கொன்றுவிடுமோ வென்று சந்தேகித்து அந்த, மான்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டே போகிறார். வழியில் அதனிடத்தில் விசேஷ பிரீதியினாலும், அது நடக்கமுடியாமலிருப்பதாலும், அதைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு செல்லுகிறார். இவ்விதமாக அந்த மான்குட்டியை மார்பிலும் மடியிலும் வைத்துக் கொஞ்சியிருந்த சந்தோஷத்தை அடைந்தார். தேவபூஜை முதலிய கர்மாக்கள் செய்யும்பொழுதும் நடுவில் எழுந்திருந்து அந்த மாணைப் பார்த்து 'உனக்கு கேஷமம் உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வாதம் செய்கிற வழக்கமுண்டு. அதனைக் காணாதபோது கிருபணன் பணங்கெட்டுப்போனால் வருத்தப்படுவதுபோல மனவருத்தமுள்ளவராக மிகவும் கருணையுடன் அதனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும், அதனைவிட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தாலும் மிகுந்த தாபமடைந்து அதைப்பற்றியே துக்கித்துப் பின்வருமாறு சொல்வார்:—“தாயில்லாத இந்த மான்குட்டியானது குரூர புத்தியுள்ளவனும், பாக்கியமற்றவனுமாகிய என்னிடத்தில் பிரியம் வைத்து என்னுடைய துர்க்குணங்களை அது நினையாமல் சாது போலத் திரும்பிவருமா? இந்த ஆசிரமத்தின் ஸமீபத்தில் தேவனால் காப்பாற்றப்பட்டு கேஷமமாகப் புற்களை மேய்ந்துகொண்டிருக்கும் அந்த மான்குட்டியை நான் பார்ப்பேனா? தனியே சஞ்சரிக்கும் அதனை நாய், செந்நாய் முதலியவைகள் பகஷிக்காமலிருக்குமா? சகல ஜகத்திற்கும் கேஷமத்தைச் செய்பவரும், வேத சொரூபியுமாகிய சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தும் இந்த மான்குட்டி வரவில்லையே? புண்ணியம் பண்ணாதவனாகிய என னிடம் இந்த மான் திரும்பிவந்து பலவகையான அழகான குட்டிகளின் விளையாட்டுக்களால் தன்னுடைய பந்துக்களின் துக்கத்தைப் போக்கடித்து எனக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்குமா? விளையாட்டிற்காகக் கண்களை மூடிக்கொண்டு சமாதியிலிருப்பவன் போலிருக்கும் என்னிடம் பயந்து, பயந்து கிட்ட வந்து ஜலத்துனி

போல் மிருதுவான கொம்புகளால் உராய்ந்துகொள்ளும். தர்ப்பத்தில் ஹவிஸ்ஸை ஆஸாதனஞ் செய்திருக்கும்போது சாபஸ்யத்தால் அந்தத் தர்ப்பத்தைத் தின்றுவிடும். அது என்னாலும் அறியப்படும். அப்பொழுது நான் அதனை அதட்டுவேன். அப்பொழுது, அது ரிஷி குமாரன்போல மிகவும் பயந்துகொண்டு விளையாட்டை நிறுத்தி அசையாமல் நிற்குமே? மிகுந்த பாக்கியமுள்ள இந்தப் பூமியால் என்ன தபஸ் செய்யப்பட்டது? இந்த மானுடைய வெகு அழகான குளம்புகளால் செய்யப்பட்ட அடிவரிசைகள் இதோ காணப்படுகின்றன. மானை விட்டுப்பிரிந்து கஷ்டப்படும் எனக்கு அவைகள் மான் சென்ற மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கின்றன. மேலும், சுவர்க்கம் மோகசுதம் இவைகளை விரும்பிய பிராம்மணர்கள் யாகம் முதலிய சதகர்மங்களைச் செய்யும் புண்ணிய பூமியாக இந்த கேஷத்திரம் ஆயிற்று. (எந்தப் பூமியில் கிருஷ்ண ஸாரங்கன் சஞ்சரிக்கின்றனவோ அது புண்ணிய பூமியென்று கருத்து.) சிங்கத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டு இதனுடைய தாய் இறந்துபோனதால் இதனை நான் வளர்த்தேன். இப்பொழுது அந்த மான்குட்டி என்னுடைய ஆசிரமத்தை விட்டு வெளியில் சென்றபடியால் தீனர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ள சந்திர பகவான் அதனிடம் கருணைவைத்து அதனைக் காப்பாற்றுவாரா? மானைவிட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான ஜரமாகிய காட்டுத் தீயினுடைய சுவாலையால் தாபத்தை அடையும் இருதயமாகிய ஸ்தல பத்மமுள்ள எனக்கு மானைக் காண்பித்து, சந்திர பகவான் குளிர்ந்ததும், சாந்தமும், பிரியத்தால் அதிகமானதுமான தம்முடைய முகத்தின் அமிருதமயமான கிரணங்களால் என்னைச் சுகப்படுத்துவாரா?

23—28. இம்மாதிரி அந்த யோகியான பரதர் கிடைக்காத மனோரதத்தால் வருத்தப்பட்ட இருதயமுள்ளவராகி மான்குட்டியாகத் தோன்றுகிற பிராரப்த கர்மத்தால் யோகத்தையும், பகவானைப் பூஜிப்பதையும் விட்டுவிட்டார். அதற்குப் பிராரப்த கர்மமே காரணமாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் மான்குட்டியினிடத்தில் மனிதனாகிய பரதருக்கு வயிற்றில் பிறந்த புத்திரனிடத்தில்தான் விசேஷப் பிரீதியுண்டாவதற்கு என்ன காரணம்? இந்தப் பரதர் மோகசுத்திற்கு விரோதமென்று

அத்தியாயம் 9

பரதர் பிராமண ஜன்மத்தை அடைந்தது

1—11. பின்பு சமம், தமம், தபஸ், வேதாத்யயனம், பிறருக்குச் சொல்லிகொடுப்பது, கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷிப்பது, பொறுமை, வணக்கம், அதிதிகளுக்கு அன்னமிடுதல், கர்மவித்தை, அசூயையில்லாமலிருப்பது, ஆத்மஞானம், ஆனந்தம் ஆகிய இவைகளுள்ள அங்கிரஸ்வின் கோத்திரத்திலுண்டாகிய ஒரு சிறந்த பிராமணனுக்குச் சூதம், சபாவம், ஆசாரம், ரூபம், ஓளதார்யம் ஆகிய இவைகளில் பிதாவிற்குச் சமானர்களான ஒன்பது புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இரண்டாவது பத்தினியிடத்தில் ஒரு புத்திரனும், ஒரு புத்திரியும் உண்டானார்கள். அந்தப் புத்திரனையே “பரமபாகவதராகிய பரதன் மிருக சரீரத்தை விட்டுப் பிராமண ஜன்மத்தை அடைந்தவர்” என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பிராமண ஜன்மத்திலும் பிறருடைய சேர்க்கையில் மிக்க பயமுள்ளவராகி, கர்மபந்தத்தைப் போக்கடிக்கக்கூடிய சிரவணம், ஸ்மரணம், குணங்களைச் சொல்லுவது முதலியவைகளைச் செய்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை மனத்தில்தியானஞ்செய்துகொண்டு இடையூறு நேரிடுமோவென்ற சந்தேகத்தை அடைந்து, பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் முன்ஜன்மங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு பயித்தியங்கொண்டவன்போலும், ஜடன்போலவும், குருடன் போலவும், செவிடன் போலவும் தாம் சஞ்சரித்தார். அவருடைய தகப்பனாராகிய பிராமணன், புத்திரனிடத்தில் விசேஷ சிநேகத்தால் சமாவர்த்தனம் வரையிலுள்ள சம்ஸ்காரங்களைச் செய்வித்து உபநயனஞ்செய்த பிறகு சௌசம், ஆசமனம் முதலிய கர்மங்களை அவருக்கு உபதேசித்தார். ஆனால் புத்திரனுக்கு சகல நியமங்களையும் பிதா உபதேசிக்கவேண்டுமென்று உபதேசித்தார். சிராவணம் முதலிய மாதங்களில் வேதங்களை, பிதா வியாஹிருதி, பிரணவம், மூன்று பாதங்களுள்ள காயத்ரி முதலியவைகளை அவருக்கு வசந்தகாலமும், கிரீஷ்ம காலம் முழு

வதும் உபதேசித்தும் அவருக்கு அதில் மனமில்லாததனால்
 ஸ்வரங்களைச் சரியாக உச்சரியாமல் மாறுதலாகவே சொல்லி
 வந்தார். இப்படி புத்திரனுக்குச் செளசம், ஆசமனம், வேதாத்
 தியயனம் முதலியவைகளில் மனம் பிரவர்த்திக்கவில்லையென்
 பதை நன்றாகப் பிதா தெரிந்துகொண்டும் புத்திரனிடமிருக்
 கும் அபிநிவேசத்தால் எல்லாவற்றையும் புத்திரன் கற்று
 ணர்ந்தவனாக ஆகவேண்டுமென்ற துரிமானமுள்ளவராக
 முயற்சித்தும் அவருடைய எண்ணம் நிறைவேறாமல் மரண
 மடைந்தார். அவருடைய இரண்டாவது பத்தினியானவள்
 தன்னுடைய இரண்டு குழந்தைகளையும் ஸபத்தினியிடம் ஒப்பு
 வித்துப் பர்த்தாவுடன் உடனகட்டையேறிப் பதியின் உலகத்தை
 அடைந்தாள். பிதாவிற்குப் பின்பு மற்ற ஒன்பது சகோதரர்
 களும் வேதத்தையே அத்தியயனம்செய்து கர்மிளாக இருந்த
 படியால் இவருடைய மகிமையை அறியாமல் தங்களுடைய
 வார்த்தையைக் கேட்காமலிருக்கும் இவரை மூடனென்று
 நினைத்து நிர்ப்பந்திக்காமலிருந்தார்கள். அவரைப் பார்த்து
 இரண்டுகால் பசுக்கள் (அஞ்ஞர்களான மனிதர்கள்) ஓ பயித்தி
 யங்கொண்டவனே! ஐட! செவிடா! என்று அழைக்கிறார்
 கள். அதற்குத் தக்கபடி இவரும் அசமஞ்ஜகமாகப் பேசு
 கிறார்; பிறர் சொல்லும் கார்யத்தைச் செய்கிறார். பலாத்கார
 கிறார்; பிறர் சொல்லும் கார்யத்தையும் செய்யப்படும்
 மரகப் பிறரால் செய்யும்படி தூண்டப்பட்டுச் செய்யப்படும்
 (விஷ்டியென்ற) கார்யத்தால் சம்பளத்திற்காகச் செய்யும்
 வேலையாலும், யாசிப்பதாலும், தெய்வச்செயலாலும், கிடைத்த
 அன்னம் சொற்பமானாலும், அதிகமானாலும் அதனைப்
 புசிக்கிறார். இந்திரியத்தைத் திருப்தி செய்வதற்காகப் புசிக்
 கிறதில்லை. மேலுமவர் “காரணமற்றதும், தானாகப் பிர
 காசிக்கக்கூடியதும், சுத்தமுமான அனுபவ சுருபமாகிய
 பர்மாத்மாவே நான்” என்ற எண்ணமுள்ளவராகையால்
 சுகதுக்கங்களில் தேகாபிமானத்தை யொழித்திருந்தார்.
 மேலுமவர் விருஷபம்போல் குளிர், உஷ்ணம், காற்று, மழை
 இவைகளைச் சகித்து (போற்றிக்கொள்ளாமல்), பருத்தவை
 களும், கெட்டியானவைகளுமான அங்கங்களுள்ளவராகவுமிருந்
 தார். பின்னுமவருடைய சரீரம் பூமியில் படுப்பது, தேய்த்துக்

கொள்ளாமலிருப்பது, ஸ்நானஞ்செய்யாமலிருப்பது முதலியவைகளால் அழுக்கடைந்திருந்தபடியால் அழுக்கடைந்த இரத்தினத்தின் காந்திபோல் அவருடைய பிரம்மதேஜஸ் வெளியில் பிரகாசிக்கவில்லை. இன்னுமவர் கந்தைத்துணியையுடுத்திக்கொண்டிருந்தார். யக்ஞோபவீதமானது விசேஷ அழுக்குள்ளதாக இருந்தது. அதனால் இவரைப் பிராம்மணன் என்றும், தாழ்ந்த பிராம்மணனென்றாவது அடையாளத்தால் அறியமுடியவில்லை. அதனால் அஞ்ஞ ஜனங்கள் இவரை அவமதித்தார்கள். இவர் பிறரிடத்தில் வேலைசெய்து ஆகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தபோது அவருடைய சகோதரர்களும் வயலில் வேலை செய்யும்படி செய்தார்கள். அதனையுஞ் செய்தார். ஆனால் இந்தப் பக்கம் மேடு, இந்தப் பக்கம் பள்ளம், இந்த இடத்திலிருந்து மண்ணை எடுக்கவேண்டும், இந்த இடத்தில் மண் போடவேண்டுமென்பது அவருக்குத் தெரியாது. சகோதரர்களால் கொடுக்கப்படும் நொய்யரிசி, புண்ணாக்கு, உமி, உளுத்துப்போன உளுந்து, காந்திப்போன அன்னம் ஆகிய இவைகளை அமிருதமாக நினைத்துப் புசிப்பார். (இதுவரையில் அவர் ராகத் துவேஷமில்லாமலும், பற்றுதலில்லாமலுமிருந்தாரென்று சொல்லப்பட்டது. இனி, மரணத்திலும் பயப்படவில்லையென்பது சொல்லப்படுகிறது.)

12—18. பின்னொருகால் திருடர்களுக்கு அதிபதியான ஒரு சூத்திரன் தனக்குப் பிள்ளை பிறக்கவேண்டி, பத்திரகாளிக்கு ஒரு புருஷப் பசுவைக் கொண்டு அதன் இரத்தத்தால் திருப்தி செய்துவைக்கிறதென்று யத்தனித்தான். அவனுடைய வேலைக் காரர்கள், பாதி இராத்திரியில் தானாக வரும் பசுவைத் தேடியும் அகப்படாமல் ஒரு வயல்கரையில் வயலிலுள்ள தானியங்களை மிருகங்கள், பன்றிகள் முதலியவை அழிக்காமல் காத்துக் கொண்டு வீராசனமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அங்கிரஸ் கோத்திரத்திலுண்டான இந்தப் பிராமணை ததமரைக் கண்டார்கள். அவரைக் கண்ட அந்தத் திருடர்கள், “நல்ல லட்சணமுள்ள பசு கிடைத்தது; யஜமானுடைய காரியம் முடிந்தது” என்று நினைத்து அவரைக் கயிற்றினால் கட்டி மிக்க சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுள்ளவர்களாக, காளிபின் கோவிலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பிறகு அந்தத் திருடர்கள், ஹிம்ஸா விதிப்படி அவ

19—20. இப்படி மஹான்களுக்குக் கெடுதல் செய்வதாகிய அபராதம் முழுவதும் தனக்கே கெடுதியை யுண்டுபண்ணுகிறது. ஓ மஹாராஜ! தலையை வெட்டுவதற்குக் கத்தியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் பயமில்லாமல் அந்தப் பிராமணன் உட்கார்ந்திருந்தது ஆச்சரியமல்ல. ஏனென்றால், — அவர் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமர்னத்தை விட்டவர்; சகல பிராணிகளிடத்திலும் பிரீதியுள்ளவர்; விரோத புத்தியற்றவர்; காலமாகிய சக்கரத்தை ஆயுதமாயுடைய பகவானால் அந்த அந்தப் பாவங்களைக்கொண்டு (பத்திரகாளி முதலிய ரூபங்களாலும்) காப்பாற்றப்பட்டவர்; நிர்ப்பயமான பகவானுடைய பாதத்தை அடைந்தவர்; பாகவதர்; பரமஹம்ஸர்.

அத்தியாயம் 10

ஜடபரதர் பல்லக்குத் தூக்கினது

1—14. பின்பு ஒருகால் ஸிந்து, ஸௌவீரம் ஆகிய தேசங்களுக்கு அதிபதியான ரகுகண்ணென்ற அரசன் ஆத்ம தத்துவத்தை யறிய விரும்பிக் கபிலருடைய ஆசிரமஞ் செல்ல முயற்சித்தான். அப்பொழுது இக்ஷாமதி யென்னும் நதியின் கரையில் அரசனுடைய பல்லக்குத் தூக்குகிறவர்களுக்கு அதிபதியாகவிருப்பவன் பல்லக்குத் தூக்குவதற்காக ஆனைத் தேடினான். அப்பொழுது அந்தப் பிராமணனைத் தெய்வச்செயலாய்க் கண்டான். அப்பொழுது அவன், “இவன் பருத்த அவயவங்களுள்ளவன்; வலிமையுள்ளவன்; எருது போலவும் கழுதைபோலவும் சமை தூக்குவதற்குத் தகுந்தவன்” என்று யோசித்து, ஏற்கனவே பலாத்காரமாகக் கொண்டுவரப்பட்டவரூடன் அந்தப் பிராமணரையும் சேர்த்துப் பல்லக்குத் தூக்கும்படிச் செய்தான். அந்த மகாநுபாவராகிய பிராமணர் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யத்தகாதவரானாலும் பல்லக்குத் தூக்கினார். ஆனால் அந்தப் பிராமணர் தாம் நடக்கும்போது ஒரு விறகிடை தூரம் முந்திப் பார்த்துக்கொண்டே குதித்துச்

செல்லும் சுபாவ முள்ளவராகையால் அவருடைய நடை சமமாகவில்லாமல் பல்லக்கு ஒரு பக்கம் தாழ்ந்தும், ஒரு பக்கம் உயர்ந்துமிருப்பதைக் கண்டு ரஹுகணன் ஆட்களை நோக்கி, “ஓ பல்லக்குத் தூக்குகிறவர்களே! சமமாக நடந்து செல்லுங்கள். ஏன் பல்லக்கை இப்படி விஷமமாகத் தூக்குகிறீர்கள்” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட அவர்கள், “அரசன் தம்மைத் தண்டிப்பானே” என்ற பயத்துடன், “ஓ மகாராஜ! நாங்கள் உம்முடைய ஆஞ்சுரையின்படி ஜாக்கிரதையாகத் தூக்குகிறோம். ஆனால் இவன் இப்பொழுதுதான் பல்லக்குத் தூக்க வந்திருக்கிறான். அப்படியும் சீக்கிரமாகச் செல்லுகிறதில்லை, அவனுடன் உம்முடைய வாகனத்தைச் சுமக்க எங்களால் முடியாது. ஒருவன் செய்யும் குற்றம் அவனைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் ஏற்படுகிறது” என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட ரஹுகணன் நென்ற அரசன் பெரியோர்களை உபாவித்கவனானாலும், சுபாவத்திற்கு சுவாதீனப்பட்டு, கொஞ்சம் கோபங்கொண்டு தூளிகளால் மறைக்கப்பட்ட அக்னிபோன்றவரும், நன்றாய் வெளியில் பிரகாசிக்காத பிரம்மதேஜசுள்ளவருமான அந்தப் பிரம்மமேனோத்தமரை நோக்கி, “ஓ பிராதாவே! வெகுதூரம் நீ ஒருவனாகப் பல்லக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தபடியால் மிகவும் களைப்படைந்தாய். உனக்குச் சரீரம் பருத்திருக்கவில்லை; உனக்குத் தேகபலமுமில்லை; கிழத்தனத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். ஓ தோழ! உன்னுடன் பல்லக்கைச் சுமக்கும் இவர்கள் கிழத்தனமில்லாதவர்களும், பருத்துக் கொழுத்த சரீர்கள் கிழத்தனமில்லாதவர்களும், பருத்துக் கொழுத்த சரீர்கள் கிழத்தனமில்லாதவர்களும்” என்று பலவகையாக வசி முள்ளவாகளுமாக இருக்கிறார்கள்” என்று பலவகையாக வகிசிரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தமோகுண சுபாவத்தால் நிந்தித்தான். அதனைக் கேட்டும் அந்தப் பிராமணர் அவித்தை யால் ஏற்பட்ட திரவியம், குணம், கர்மம், சித்தம் ஆகிய இவைகளுள்ளதும், அவஸ்துவும், கைகால் முதலிய அவயவங்களுடைய அமைப்புள்ளதுமான சரீரத்தில் ‘நான், என்னுடையது’ என்ற மித்தியாபிமானமற்றவராகையாலும், பிரம்ம கருபியாக இருப்பதாலும் ஒன்றும் பதில்சொல்லாமலேயே முன்போலத் தூக்கிக்கொண்டே சென்றார். பின்பும் பல்லக்கு முன்போலவே செல்வதை நோக்கி, ரஹுகணன் அந்தப்

பிராமணனை நோக்கி, “அட ! ஏன் என்னை லட்சியஞ்செய்யாமல் உனது இஷ்டப்படி நடக்கிறாய் ? நீ ஜீவித்திருந்தாலும் மரணமடைந்தவனுக்குச் சமானனாயிருக்கிறாய். அரசனுடைய உத்தரவை மீறிச் செல்லுகிறாய். ஆனதால் யமன் ஜனங்களைச் சிட்சிப்பதுபோல உன்னை நான் சிட்சிக்கிறேன். அப்பொழுது நீ சுபாவ குணத்தை அடைவாய்” என்று பலவகையான தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான். ஏனென்றால், தாம் அரசனென்ற அபிமானமுள்ளவர் ; ரஜோகுணத்தாலும், தமோகுணத்தாலும் பகவத் பக்தர்களைத் திரஸ்கரிப்பவர் ; தம்மைப் பண்டிதரென்று நினைத்தவர் ; யோகேசுவரர்களுடைய நடையை அறியாதவர் ; அப்படிப்பட்ட அரசனை நோக்கிப் பிரம்மசூரியும், சகல பிராணிகளிடத்தில் சுலூருத்தும், சகல பிராணிகளுக்கு ஆத்மாவுமாகிய அந்தப் பகவானாகிய பிராமணர் கர்வமில்லாமல் பிரசன்ன முகத்துடன் பின்வருமாறு : “ஓ சூரனாகிய மஹாராஜ ! உம்மால் சொல்லப்பட்டது யாவும் உண்மையே. (நீ பருத்த சரீரமுள்ளவன் ; சிரமத்தை அடையாதவன் என்று சொன்னது) உண்மையில் சுமையென்று ஒரு வஸ்து இல்லை. சுமக்கிறவனென்பது மில்லை ; நடக்கிறவன் என்றதும் உண்மையிலில்லை. நடந்து செல்லக்கூடிய மார்க்க மென்பதும் மித்யை. பருத்திருப்பது முதலியவை சேதனனுக்கு இருப்பதாக வித்வான்கள் சொல்ல மாட்டார்கள். அது தேகத்தின் தர்மமேயொழியச் சேதனனுடைய தர்மமல்ல. பருத்திருப்பது, இளைத்திருப்பது, வியாதிகள், மனோவிசாரங்கள், பசி, தாகம், பயம், சண்டை, விருப்பம், கிழத்தனம், தூக்கம், ஆசை, கோபம், அகங்காரம், மதம் ஆகிய இவைகள் தேகத்தில் அபிமானத்துடன் பிறந்தவனுக்கே யொழிய அபிமானமற்றவனாகிய எனக்கில்லை. ஓ அரசனே ! எவை ஆதி, அந்தம் இவையுள்ளவையோ அவை யாவும் ஜீவன்மிருதங்களேயாம். (நான்மட்டில் ஜீவன் மிருதனால் வென்பது கருத்து.) ஓ ஸ்தோத்திரஞ் செய்யக்கூடியவரே ! இவன் எஜமானன், இவன் வேலைக்காரன் என்பது நிச்சயமாக இருக்குமானால் ஒருவனே ஆஞ்ஞாபனஞ் செட்வதும், அதனை வேலைக்காரர்கள் அங்கீகரிப்பதும் உசிதமாகும். (அம்மாதிரி

யான நிச்சயமில்லை. இந்த சுண்ணத்தில் நான் அரசனாகிவிட்டால் நீர் வேலைக்காரனாகிவிடுவீர். நான் யஜமானனாகிவிடுவேன் என்று கருத்து.) ஆனதால் அரசன், வேலைக்காரன் என்ற பேதமானது உண்மையில் கொஞ்சமேனுமில்லை; விவகாரத்தால் ஏற்படுகிறது. யஜமானனென்பவன் யார்? அவனுக்கு வேலைக்கார நென்பவன் யார்? ஆனாலும் உமக்கு அரசனென்ற அபிமானமிருக்குமானால் என்னால் செய்யப்படவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லும்; அதனைச் செய்கிறேன். மேலும் பயித்தியங் கொண்டவன்போலும், ஊமைபோலும், குருடன்போலும், ஜடன்போலும் இருப்பவனும், பிரம்மபாவத்தை அடைந்தவனுமாகிய எனக்கு உம்மால் செய்யப்படும் சிட்சையால் என்ன பயன்? (முக்தனுக்கு அர்த்தமாவது அனர்த்தமாவது இல்லை என்று கருத்து.) அல்லது நான் முக்தனில்லாமல் மதங்கொண்டவனாகவாவது, கர்வமுள்ளவனாகவாவது இருந்தாலும் உம்மால் செய்யப்படும் சிட்சை வீணாதேயாம்" என்று சொன்னார். (ஜடனைச் சிட்சித்தும் நல்மார்க்கத்திற்குக் கொண்டு வருவது அசாத்தியமென்று கருத்து.) இம்மாதிரி அந்தப் பிராமணோத்தமர் அரசன் சொன்ன வார்த்தையை அனுபவிப்பதாலேயே பதில்சொல்லி, தாம் அவித்தையின் சம்பந்தமற்றவராகையால் பிராப்த கர்மத்தை அனுபோகத்தால் குறைக்க விரும்பி, அரசனுடைய பல்லக்கை முன்போல் சுமந்து கொண்டிருந்தார். ஓ பரீகசித்தே! லிந்து, ஸௌரீரம் ஆகிய தேசங்களுக்கு அதிபதியாகிய அந்த அரசன் ஆத்மதத்துவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற மிகுந்த சிரத்தையுள்ளவனாக இருந்தபடியால் அதில் அதிகாரமுள்ளவனாகி, அந்தப் பிராமணோத்தமரால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்டான். அது அநேக யோகசாஸ்திரங்களுக்குச் சம்மதமானது; இருதயத்திலிருக்கும் அவித்தையை நிவர்த்திக்கக்கூடியது; அதனைக் கேட்டவுடன் அரசன் சீக்கிரம் வாகனத்திலிருந்து இறங்கி, அந்தப் பிராமணோத்தமரை நமஸ்கரித்து, செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, தான் அரசன் என்ற கர்வத்தை விட்டு அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

15-24. “நீர் யார்? ரகசியமாகச் சஞ்சரிக்கிறீர். யக்ஞோபவீதம் தரித்திருக்கிறீர்; தத்தாத்ரேயர் முதலிய அவ. தூதர்களுக்குள் நீர் யாரீ? யாருடைய புத்திரர்? இவ்விடம் வந்த காரணமென்ன? என்னுடைய சேஷமத்திற்காக வந்தவ ரானால் கபில மகரிஷியா? அல்லது வேறு யார்? மகேந்திர னுடைய வஜ்ரத்தினிடமும் எனக்கு பயமில்லை. மூன்று நேத் திரங்களுள்ள பரமசிவனுடைய சூலாயுதத்தினிடமும் பயப் படேன். யமனுடைய தண்டத்தினிடமும் நடுக்கமில்லை. அக்கினி, சூரியன், சந்திரன், வாயு, குபேரன் ஆகிய இவர்களுடைய அஸ்திரங்களைக் கண்டும் பயப்படேன். பிராமணர்களை அவ மதித்ததால் மிகவும் பயத்தை அடைகிறேன். (உம்மை வர்களும் சுமக்கும்படிச் செய்தேனே என்பது கருத்து.) நீர் ஆசையற்றவராகி ஞானமாகிய மாகாத்மியத்தை மறைத்துக் கொண்டு ஜடன்போல் சஞ்சரிக்கிறீர். அளவற்ற மகிமையுள்ளவர்; யோகசாஸ்திர சம்பந்தமான உம்முடைய வார்த்தை வித்வான்களாலும் மாற்றமுடியாது. ஆனதால் உம்முடைய விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும் நான் யோகேசுவரரும், ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்த மகர்ஷிகளுக்குக் குருவும், ஞானசக்தியால் அவதரித்தவரும், சாக்ஷாத் நாராயணருமான கபிலரைத் தரிசித்து, ‘ஸம்ஸாரத்திலிருந்து காப்பாற் றக்கூடியது எது?’ என்பதைக் கேட்க அவருடைய ஆசிரமம் நோக்கிச் செல்லுகிறேன். நீர் உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற் காகப் பிறருக்குத் தெரியாமல் சஞ்சரிக்கும் அந்தக் கபில மக ரிஷியா? அஞ்ஞனும், விஷயங்களில் ஆசையுள்ளவனுமான புருஷனால் யோகேசுவர்களுடைய நடை அறியமுடியுமா? மேலும் நீர் உமக்குச் சிரமமில்லையென்று சொன்னீர். ஆனாலும் வாகனத்தைச் சுமந்துகொண்டு நடந்தபடியால் உமக்குச் சிரம மிருக்கவேண்டுமென்றே அனுமானிக்கிறேன். ஏனென்றால் நான் யுத்தம் முதலிய காரியத்தைச் செய்யுட்போது சிரமத்தை அடைகிறேனல்லவா? ஆனால் இவை உண்மையல்ல, விவகார மாத்திரமென்று சொன்னீர். அஃதெப்படிப் பொருந்தும்? விவகார மார்க்கத்தை உண்மையென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். மித்தியாபூதமான (உண்மையிலில்லாத) குடம் ஜலம்

கொண்டுவருவதற்கு உபயோகப்படுகிறதா? மேலும், பருத் திருப்பது முதலியவை உபாதிமான தேகத்தின் தர்மங்களென்று சொன்னீர். அடுப்பில் ஒரு பாத்திரத்தை வைத்து அதில் ஜலத்தை விட்டு அதில் அரிசியைப் போட்டு அடுப்பில் அக்கினியை ஜ்வலிக்கச் செய்தால் பாத்திரம் கொதித்து அதனால் ஜலம் உஷ்ணமாகி அதனால் அரிசி பக்குவமாகிறது. இவைகளில் ஒன்றையும் மித்தியையென்று சொல்லமுடியாது. அதுபோல் தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம் ஆகிய உபாதி வசத்தால் புருஷனுக்கு ஏற்படும் ஸம்ஸாரம் உண்மையாக இருக்கவேண்டுமேயல்லால் உண்மையிலில்லையென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? மேலும் எவன் எந்தக் காலத்தில் அரசனோ, அவன் அப் பொழுது பிரஜைகளைக் காப்பாற்றவும், சிட்சிக்கவும் கடமைப்பட்டவனல்லவா? சிட்சிப்பதால் ஜடத்தன்மை விலகாவிடினும் சுதர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் பகவானை ஆராதித்ததாகிறது. அதனால் பாவம் விலகுகிறது. அப்படியிருக்க, அது வியர்த்தமென்று சொன்னீரே. அஃதெப்படிப் பொருந்தும்? சம்சாரத்தில் கஷ்டப்படுவோர்களுக்கு பந்துவாக இருப்பவரே! நான் அரசனென்ற அபிமானத்தால் பெரியோர்களை அவமதித்தவன்; அப்படிப்பட்ட என்னைடத்தில் சிநேகதிருஷ்டியை வைக்கவேண்டும். அதனால் பெரியோர்களை அவமதித்ததாலுண்டான பாவத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வேன்; பரமசிவன்போல சமர்த்தனானாலும் என்னைப்போன்றவன் மகான்களை அவமதித்தால் சீக்கிரத்தில் நாசமடைவான். ஜகத்திற்குத் தோழரும், எல்லாரையும் சமமாகப் பார்ப்பவரும். அபிமானமற்றவருமான உமக்குப் பேதபுத்தி இல்லை” என்றான்.

ரஹ்முகணனுக்குப் பரதர் ஞானத்தை யுபதேசித்தது

1-17. அதனைக் கேட்ட பிராமணோத்தமர் அரசனை நோக்கி, “நீர் அவித்வானுயிருந்தும், வித்வான்கள் பேசுவது போலப் பேசுகிறீர். ஆனதால் வித்வான்களுக்குள் சிறந்தவரல்ல. லௌகிக விவகாரத்தை சத்யமென்று நீர் சொல்லதால் உண்மையை அறிந்த வித்வான்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படியே பலவகையான கிருகஸ்த தர்மங்கள், யாகங்கள் ஆகிய இவைகளை நிரூபிக்கும் வேதத்திலும் (வைதிக விவகாரமும்) உண்மையான அர்த்தம் இன்னதென்று நிச்சயிக் கப்படவில்லை. ஆசை முதலியவைகளற்றதும், இம்சையற்றதும், பரமாத்மாவினிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதுமான தர்மமே சுத்த மெனப்படுகிறது. ஆனால் வேதாந்த சிரவணஞ்செய்தவனும் கர்மத்தில் பிரவர்த்திக்கிறானேயென்றால் எவன் சொப்பனத்தைத் திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு கிருகஸ்தாசிரமிகளுடைய செளக்கியத்தைத் துச்சமென்று ஊகிக்கவில்லையோ அவனுக்கு வேதவாக்கியங்கள் இயற்கையில் சிறந்தவைகளானாலும் தத்துவ ஞானத்தை யுண்புண்ணுகிறதில்லை. எதுவரையில் புருஷ னுடைய மனமானது சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவரையில் அந்த மனமானது ஞானேந் திரியங்களுடனும் கர்மேந்திரியங்களுடனும் புருஷனுக்குத் தர்மத் தையாவது அதர்மத்தையாவது உண்புண்ணுகிறது. ஆத்மா விற்கு உபாதியான அந்த மனமானது முந்திய வாசனையுள்ளதாகி விஷயங்களில் சேர்ந்து, குணங்களால் அசைக்கப்பட்டுக் காமம் முதலிய வேற்று வடிவத்தை அடைகிறது. பதினாறு கலைகளில் முக்கியமாயு மிருக்கின்றது; அது தனியான பெயர்களால் தேவ சரீர முதலியவைகளைத் தரித்து அந்த அந்தத் தேகங்களால் மேலானதாக இருப்பதையும், தாழ்ந்ததாக இருப்பதையும் செய்கிறது. மேலும், சம்சாரமாகிய சக்கரத்தைச் செலுத்துவ தும், மாயையால் ஜீவனுக்கு உபாதியாயிருப்பதுமான அந்த மனமானது ஜீவனைத் தழுவிக்கொண்டு தடுக்கமுடியாத துக் கத்தையாவது, சுகத்தையாவது, இரண்டையுமாவது அந்தக்

காலத்திற்குத் தக்கபடி பலனையும் உண்டெண்ணுகிறது. ஜீவனுக்கு சம்சாரம் மனத்தாலேயே உண்டாகிறது. ஸ்தூலமும், சூட்சுமமும் (ஜாக்ரத் ஸ்வப்னங்கள்) சேஷத்திற்கு ஞானிய ஜீவனால் பார்க்கக்கூடியதாகிறது. மேலும் அந்த மனத்தையே குணத்தில் அபிமானம் வைப்பதற்கும், குணங்களில் அபிமான மற்றவனுயிருப்பதற்கும் பரத்திற்கும், அபரத்திற்கும் காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். (மோக்ஷத்திற்கும் மனதே காரணம்.) தீபமானது நெய்யில் நனைக்கப்பட்ட வர்த்தியை எரிக்கும்பொழுது புகையுள்ள சுவாலையை அடைகிறது. மற்றகாலத்தில் தன்னுடைய நிஜரூபமான தேஜோரூபத்தை அடைகிறதுபோல மனதானது குணங்களில் அபிமானத்தை அடைந்தபொழுது மனதானது குணங்களில் அபிமானம் அற்றிருக்கும்போது புருஷனுக்கு சம்சாரத்தையும், அபிமானம் அற்றிருக்கும்போது மோக்ஷத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. (மனது ஒரு வஸ்து வானாலும் அவஸ்தாபேதத்தால் சம்சாரத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாகிறது) மற்றகாலத்தில் குணங்களாலும், கர்மங்களாலும் கட்டப்பட்ட மனதானது பதினொருவகையான விருத்திகளை அடைகிறது. ஞானேந்திரியங்களும், அபிமானங்களும், கர்மேந்திரியங்களும் மனத்தின் விருத்திகளாகும். சூரனாகிய அரசனே! மேற்சொல்லிய விருத்திகளுக்கு மாத்திரைகளும், கர்மங்களும், தேகமும், விஷயங்களாகின்றன. அவை எவையென்றால் ரூபம், ஸ்பர்சம், ரசம், சப்தம், விசர்க்கம், சம்பேர்கம், உபத்திரவம், அதிகமாகப் பேசுவது, சில்பம், தேகம் என்று பதினொரு விஷயங்கள், சிலர் அகங்காரத்தைப் பண்ணி ரண்டாவது விஷயமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவன் அகங்காரத்தை அடைந்து சரீரமாகிய படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். (மேற்சொல்லிய விஷயங்களில் அவாந்தர பேதங்களைப் பலவிருப்பதால் அவைகள் அனந்தங்களென்று அறிய வேண்டும்.) திரவியம், சுவபாவம், ஸம்ஸ்காரம், அதிர்ஷ்டம், காலம் இவைகளால் மனத்தின் விகாரங்கள் நூற்றுக்கணக்காகவும் மாறுகின்றன. ஆனால் அவைகள் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தத்தாலும், தானாகவும் மாறுகிறதில்லை. மாயையால் செய்யப்பட்டதும், ஜீவனுக்கு உபாதியுமான மனத்தின் விபுதி கள் நித்யங்கள். சேஷத்ரக்குண ஆசிரயித்தவைகள் ; மேலு

மனைகள் சில்காலம் (ஜாக்ரத் ஸ்வப்னங்களில்) பிரகாசங்களாகவும், சில்காலம் (சுஷுப்தியில்) மறைந்துமிருக்கின்றன. ஜீவனில் அடையக்கூடிய தத்பதார்த்தமாகிய ஆத்மா எங்கும் வியாபித்தவர்; ஜகத்திற்குக் காரணராகிய புருஷன்; அபரோகக்ஷர்; தேஜோரூபி; உற்பத்தியற்றவர்; பிரம்மதேவர் முதலியவர்களுக்கும் மேலானவர்; ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் உலிப்பவர்; வாஸுதேவர்; தம்முடைய மாயையால் ஜீவனுக்கு நியந்தாவாகவிரும்பவர்; தாவரங்களுக்கும், ஜங்கமங்களுக்கும், வாயுவானவர் எப்படிப் பிராணரூபியாக நியந்தாவாக இருக்கிறாரோ, அப்படிப் பகவானாகிய பரமாத்மா ஜீவனுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிறார். ஓ மகாராஜ! எதுவரையில் மனிதன் ஞானத்தை அடைந்து அதனால் மாயையைக் கடந்து, விஷயங்களில் ஆசையை ஒழித்து, காமம் முதலிய சத்துருக்களை ஜயித்து ஆத்மாவின் உண்மையை அறியவில்லையோ, அதுவரையில் சம்சாரத்தில் சுற்றுகிறான். மேலும் எதுவரையில் மனமே சம்சார தாபத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும், சோகம், மோகம், வியாதி, விஷயங்களில் ஆசை, விரோதம் ஆகிய இவைகளுள்ள மனத்தாலேயே மமதை யுண்டாகிறதென்றும் இவன் தெரிந்துகொள்ளவில்லையோ, அதுவரையில் துக்கத்தை அடைவான். ஆனதால் மிகுந்த பலமுள்ளது, சத்துருவும், உபேக்ஷித்தபடியால் விருத்தியடைந்ததும், ஆத்மாவை மறைப்பதும், மித்யாபூதமுமான மனத்தை சகல லோகங்களுக்கும் குருவாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய சரணங்களை உபாசிப்பதாகிய அஸ்திரத்தால் நாசஞ்செய்யும்” என்றார்.

அத்தியாயம் 12

பரதர் அரசனுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தித்தது

1—4. அதனைக் கேட்ட ரஹூலகணன் அந்த பிராமணோத் தமரை நோக்கி! “யோசேக உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பவரும், தமது பரமானந்த சுருப பிரகாசத்தால் பிராகிருத தேகங்களைத் துச்சமாக நினைப்பவரும், அவதூத பிராஹ்மண வேஷத்தால் மறைக்கப்பட்ட நித்யமான அனுபவமுள்ளவருமான உமக்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன். ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கு நல்ல ஓளஷதமெப்படியோ, வெயிலால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்குக் குளிர்ந்த ஜலமெப்படியோ, அப்படி அற்பமான தேகத்தின் அபிமானமாகிய ஸரீரத்தால் கடிக்கப்பெற்று விவேகமற்றவனாகிய எனக்கு உம்முடைய அமிருதத்திற் கொப்பான வார்த்தையானது மேலான ஓளஷதமாயிற்று. எனக்கு எந்தவிஷயத்தில் ஸம்சயமிருக்கிறதோ, அதைப்பற்றிப் பந்தி கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது உம்மால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையானது ஆத்மவிஷயமாக இருப்பதால் அதனுடைய அர்த்தம் நன்றாகத் தெரியவில்லை. அதை எளிதில் நான் தெரிந்துகொள்ளும்படி சொல்லவேண்டும். அதனைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். பிரத்யட்சமாகக் காணப்படும் கர்மங்களும் பலன்களும் (சுமைசுமப்பது முதலியவை) வியவகார மூலமேயென்றும், உண்மையல்லவென்றும் சொன்னீரல்லவா? இந்த விஷயத்தில் என்மனது பிரமிக்கிறது.” என்று கேட்டார்.

5—12. அதனைக் கேட்ட பிராமணர் அரசனை நோக்கி, “ஓ மஹாராஜ! பூமியின் விகாரமானது பூமியில் ஸஞ்சரிக்குமானால் மஹாராஜ! பூமியின் விகாரமானது பூமியில் ஸஞ்சரிக்குமானால் அதனை ஜனமென்று சொல்லுகிறோம். அசையாப்பொருள்களைக் கல்முதலியவைகளென்று சொல்லுகிறோமென்பது கருத்து) பூமியின் விகாரமாகிய தேகத்தில் கால்களும், அவைகளுக்கு மேலிருக்கும் கண்களால், முழங்கால், தொடை, இடுப்பு, மார்பு, கழுத்து, தோள் முதலிய அவயவங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக இருக்கின்றன. சிரமம், சுமையென்பது மித்யையேயாம். சிரமத்திற்கு ஆசிரய மேற்படுமோகில் அதை உண்மையென்று ஒப்புக்கொள்ள

லாம். அதுவே ஏற்படுகிறதில்லை. தேகத்திற்கு சிரமமா? கால் முதலிய அவயவங்களுக்குச் சிரமமா? ஒன்றுக்குமில்லை. ஆகையால் சிரம மென்பது மிதையேயாம். என்னுடைய தோளில் மரத்தால் செய்யப்பட்ட பல்லக்கு இருக்கிறது. அதில் ஸௌவீர ராஜனென்ற பெயருள்ள தேகமானது இருக்கிறது. அந்தச் சரீரத்தில் உனக்கு, “நான் லிந்துதேசத்திற்கு அரசன்” என்ற அபிமானம் வேருன்றி இருக்கிறது. அதனால் கர்வங்கொண்டு விவேகமற்றவனாக இருக்கிறாய். மேலும் நீ, ‘ஜனங்களை நான் ஸம்ரசுக்கிறேன்’ என்று தன்னைத்தான் புகழ்ந்துகொள்கிறாய். தனது ஜனங்களைப் பல்லக்குத் தூக்கும்படி கஷ்டப்படுத்துவதால் நீ தனையில்லாதவன்; துஷ்டன்; பெரியோர்கள் உன்னை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள் ஆகிய ஜகத் முழுவதும் பூமியிலிருந்தே உண்டாகிறது. பூமியிலேயே நசிக்கிறது. ஆகையால் நாமரூபங்கள்வியவகாரத்திற்காக ஏற்பட்டனவேயொழிய உண்மையானவையல்ல. ஆனால் பூமியை ஸத்யமென்று சொல்லலாமெயென்றால் (சுகிதி) பூமியென்பதும், அதற்குக் காரணமான பரமானுக்களைவிட வேறல்ல. அந்தப் பரமானுக்கள் ஸத்யங்களோவென்றால் அவைகளும் மித்யா பூதங்களேயாம். அவித்யையுள்ள மனத்தால் பரமானுக்கள் (வாதிகளால்) கல்பிதங்களேயாம். அவைகளுடைய ஸமூகத்தால் காரியம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனதால் இளைப்பு, பருத்திருப்பது, அணுவாகவிருப்பது, பெரியதாகவிருப்பது, காரியம், காரணம், சேதனம், ஜடம், திரவ்யம், சுபாவம், காலம் ஆகிய துவைதம் அவித்யையுள்ள புத்தியால் ஏற்பட்டது. ஆனால் நித்யமான வஸ்து எதுவென்றால் ஞானஸ்வரூபமும், சுத்தமானதும், ஒன்றாயும், உள்வெளியற்றதுமான பிரம்மமே உண்மையானது. அதுவே பிரத்யக்; சாந்தமானது; பகவானென்று சொல்லப்பட்டது; கவிகள் அதனை வாஸுதேவரென்று சொல்லுகிறார்கள். ஓ ரஹுகண ! இந்தப் பிரம்மத்தைத் தபஸினால் அடைய முடியாது. யாகத்தாலும், அன்னம் முதலியவைகளைத் தேவர்களுக்குக் கொடுப்பதாலும், கிருகஸ்தாசிரமத்தாலும், வேதாப்பியாஸத்தாலும், ஜலம், அக்கினி, ஸூர்யன் முதலியவர்களை உபாஸிப்பதாலும் அடையமுடியாது. மஹான்களுடைய

பாதாரவிந்த தூளியை ஸேவிப்பதாலேயே அந்த வஸ்துவை அடையலாம்.

13—16. மஹான்கள் கிராம்ய கதைகளைச் சொல்லாமல் உத்தம சலோகராகிய பகவானுடைய கதைகளை ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லிக்கொண்டே காலத்தைக் தமிழ்ப்பார்கள். அவர்களை ஸேவிக்கும் முமுக்ஷுவிற்குப் பகவானிடம் நல்ல பக்தியுண்டாகும். நான் முன் ஜன்மத்தில் பரதனென்ற அரணாக இருந்தேன். விஷயங்களில் ஆசையில்லாதவனாக இருந்தேன். பகவானையே ஆரதித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ஒரு மான்குட்டியிடத்தில் ஆசை வைத்தேன். அதனால் மானாகப் பிறந்தேன். அந்த ஜன்மத்திலும் முன்ஜன்மத்து ஞானம் எனக்கிருந்தது. அது நான் செய்த பகவதாராதனத்தின் பயன். அதுமுதல் பிறருடைய சேர்க்கையில் நான் பயந்தவனாகி, பிறருக்குத் தெரியாமல் ஸஞ்சரிக்கிறேன். ஆனதால் ஓனரிலும் ஆசைப்படாமலிருப்பதால் ஞானமுண்டாகும். அந்த ஞானமாகிய கத்தியால் மோகத்தை வெட்டவேண்டும். பிறகு மனிதன் பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்வது, கேட்பது மூதலியவையால் ஞானத்தை அடைந்து, ஸம்ஸார மார்க்கத்தைக் கடந்து பகவானை அடைவான்.

அத்தியாயம் 13

ஸம்ஸார மார்க்கம்

1—20. “வியாபாரிகள் பொருளாசையால் எப்பொழுதும் காடு, தேசம் ஆகிய இவைகளில் ஸஞ்சரித்துச் சிரமப்படுவது போல, தாண்ட முடியாத பிரவர்த்தி மார்க்கத்தில் ஜனங்கள் அவித்தையால் பிரவேசித்து ரஜோகுணம், தமோகுணம், ஸத்வ குணம் ஆகிய இவைகளால் பிரிக்கப்படும் கர்மங்களைச் செய்யக் கூடியவையென்று நினைக்கிறார்கள். மேலும் ஸுகத்தில் ஆசை கொண்டவர்களாகி சம்ஸாரமாகிய காட்டில் ஸஞ்சரித்து ஒரு பொழுதும் ஸுகத்தை அடைகிறதில்லை. ஸம்ஸாரமாகிய காட்டில் ஆறு திருடர்களுக்குள்ளே. அவர்கள் கெட்ட யஜமான

ஆகிய புத்தியின் தனமாகிய தர்மத்தை அனுபவத்தால் குறைக்கிறார்கள். இடையன் தூங்கும் ஸமயத்தில் செந்நாய்கள் ஆடுகளை அபகரிப்பதுபோல் ஜீவன் மதித்திருக்கும்பெரமுது புத்திரன் முதலியவர்கள் 'நீர் எனக்குப் பிதா, எனக்குப் பர்த்தா' என்று சொல்லி ஜீவனை மோஹிக்கச் செய்கிறார்கள். மேலும் மிகுந்த கொடிகள், திருணங்கள், குல்மங்கள் ஆகிய இவைகளுள்ள மார்க்கத்தில் கொடிய கொசு முதலியவைகளால் மனிதன் உபத்திரவிக்கப்படுவது போல, காமம் முதலியவைகளால் வியாப்தமான கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவன் உபத்திரவத்தை அடைகிறான். கந்தர்வ நகரம்போல் மித்யையான தேகத்தை ஸத்ய மென்றும் நினைக்கிறான். பிசாசம்போன்ற தங்கம் முதலியதைக் கிரகிக்கக்கூடியதென்றும் நினைக்கிறான். ஓ மஹாராஜ ! காட்டு மார்க்கமாகச் செல்லும் வழிப்போக்கன் சூழல் காற்றினால் கிளம்பிய தூள் களால் திக்குகள் தெரியாமல் கஷ்டப்படுவது போல் கிருஹம், பயணம் முதலியவைகளை ஆத்மாவென்று நினைத்திருக்கும் அஞ்ஞன் ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படுவான். பின்னுமவன் ஸ்திரீய்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டு, அதனால் விவேகத்தை இழந்து விடுகிறான். மேலும் வனத்தில் மனிதன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் சப்திக்கும் ஜல்லியென்ற ஜந்துக்களின் சப்தத்தாலும், கண்ணுக்கு நேரில் கத்தும் கோட்டான் முதலியவைகளுடைய கடுமையான சப்தத்தாலும் மனங்கலங்கி, பசிபினால் வருத்த மடைந்து அபுண்ய விருக்ஷங்களை (எவைசளுடைய நிழல் தாகத் தையுண்டு பண்ணுமோ அவைகள்) ஆசிரயிக்கிறான். சில காலத்தில் கானலை ஜலமென்று நினைத்து அதனை யனுஸரிக் கிறான். அதபோல ஸம்ஸாரியாக இருப்பவர்களும், நேரிலும் மறைவிலும் அப்பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்பவர்க ளுடைய வார்த்தைகளால் மனவருத்தமடைந்து பசியால் சிரமப் பட்டுப் பாலிகளையும் ஆசிரயிக்கிறார்கள். பயனற்ற விஷயங்களிலும் ஆசைப்படுகிறார்கள். பின்னும் ஜலமற்ற நதிகளை யடைந்தவர்கள் ஜலத்தை யடையாமல் துக்கத்தை அடைவதுபோல் இவ்வுல கத்திலும், பரலோகத்திலும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் பாஷண்ட மார்க்கத்தை ஆசிரயிக்கிறார்கள். தாயாதர்கள் முதலியவர்களை

அன்னத்தைக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.
காட்டுத்தீக்குச் சமமான கிருஷ்ணதிலிருந்து துக்கமாகிய அக்கினி
யால் எரிக்கப்பட்டு வருத்தப்படுகிறார்கள். சில ஸமயம் ராக்ஷ
ஸர்கள் போன்ற அரசர்கள் பிராணனுக் கொப்பான அவர்
களுடைய பணத்தை அபகரிக்கிறார்கள். அதனால் மிகவும்
துக்கிக்கிறார்கள். மேலும் சூரர்கள் சிலவேளை பிறருடைய
பணத்தை அபஹரிக்கிறார்கள். அப்பொழுது பணத்தைப்
பறிகொடுத்துத் துக்கிக்கிறது. சிலவேளை தான் மிக்க சுகத்தை
அடைந்தவன்போல் சொற்பகாலம் சந்தோஷிக்கிறது. இன்னும்
சில வேளை கற்களாலும் முட்களாலும் நிறைந்த வனத்தில்
ஸ்ஞ்சரித்து அதனால் மிகுந்த சிரமமடைந்து, அதன் மத்தி
யில் இருக்கும் மரத்திலேறி விரும்பியவன் போல
ஸம்ஸாரியானவன் பலவித விக்கினைங்களால் தடுக்கப்பட்டுப்
பெரியதான கர்மங்களைச் செய்ய விரும்பி வருத்தப்
பட்டவன்போலிருக்கிறது. அடிக்கடி பசியால் வருத்தப்பட்டு
ஜனங்களிடத்தில் கோபிக்கிறது. சில ஸமயம் தூக்கமாகிய மலைப்
பாம்பினால் விழுங்கப்பட்டு ஒன்றையு மறியாதவரை இருக்கிறது.
ஸர்ப்பப் போன்ற துஷ்டர்களால் பீடிக்கப்பட்டு விவேகமற்றவரை
மோகமாகிய பாழுவண்ணத்தில் விழுந்திருக்கிறது. சில காலம்
பரஸ்திரீகளை ஆசிக்கிறது. அந்த ஸ்திரீகளுடைய பர்த்தாவின்
உபத்திரவிக்கப்படுகிறது. மிக்க சிரமப்பட்டு பரஸ்திரீகளை அடைந்
தாலும் பலிஷ்டர்களான மற்றவர்கள் அந்த ஸ்திரீயை அபகரிக்
கிறார்கள். சில சமயம் குளிர், வெயில், மழை, காற்று ஆகிய
இவைகளுக்குப் பதில்செய்ய முடியாதவரை இருக்கிறது. சில
வேளை ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டபணத்தின் விஷயமாகப்
பிறரிடம் துவேஷிக்கிறது. அளவில் பணங் செலவானபொழுது
படுக்கை, கம்பளம் முதலியவை, வீடு, வாகனம் ஆகிய இவைகள்
எல்லாமல் பிறரை யாசிக்கிறது. அதிலும் கிடைக்காவிடில்
பிறருடைய சொத்தை அபேட்சிக்கிறது. அதனால் அவமானத்தை
அடைகிறது. ஸம்பந்திகளும் ஒருவருக்கொருவர் பண விஷய
மாக விரோதத்தையடைந்து மிகுந்த கஷ்டம், பணச்செலவு ஆகிய
இவைகளுள்ள ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் மரணமடைந்தவர்களுக்
குச் சமானர்களாக இருக்கிறார்கள்; ஓ சூரனாகிய அரசனை

அந்த மார்க்கத்தில் ஜனங்கள் மரணமடைந்தவர்களை விட்டு ஜனித்தவர்களை வைத்துக்கொண்டு விளையாடி வருகிறபடியால் அதனைக் கடந்தவன் ஒருவனுமில்லை. மிக்க தைர்யமுள்ளவர்களும், திக்கஜங்களை ஜயித்தவர்களுமான அரசர்கள், “இந்தப் பூமி என்னுடையது” என்று விரோதத்தை விருத்திசெய்து கொண்டு யுத்தத்தில் மரணமடைகிறார்களே யொழிய விஷ்ணு பதத்தை அடைகிறதில்லை. எவன் சன்னியாஸியோ அவனே அந்தப் பதத்தை அடைவான். பின்னுமவன் சில சமயம் கொடிபோன்ற ஸ்திரீகளுடைய கையினால் தழுவப்படும், மதுர மாகப் பேசும் பறவைகள் போன்ற குழந்தைகளிடத்தில் ஆசை யுள்ளவனாகியும், ஸம்ஸாரத்தில் ஆஸக்தியை அடைகிறான். சில சமயம் சிங்கம்போன்ற கால சக்கரத்தாலுண்டாகும் இறப்புப் பிறப்பிலிருந்து பயந்து கொக்குக்கும், கழுகுக்கும் ஸமமான பாஷண்டர்சனுடன் கிநேகஞ் செய்துகொள்ளுகிறான். அதனால் பயனடையாமல் பிராமண குலத்தை அடைய விரும்புகிறான். ஆனாலும் புனருபநயனம் முதலிய பிராயச்சித்தங்களைச் செய்து கொள்ள இஷ்டமில்லாதவனாகி வானரங்கள் போன்ற ஈஸ் லொழுக்கமற்ற சூத்திரனபோன்றவர்களை ஆசிரயிக்கிறான். அப்பொழுது வானரங்கள்போல் ஸ்திரீயுடன் ரமித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் முகத்தைப் பார்ப்பதாலேயே மரணத்தை மறந்துவிடுகிறான். இன்னுமவன் மரம்போன்ற (தருஷ்டபிரயோஜனமுள்ள) கிருஹத்தில் ஸ்திரீ போகத்தால் தினனாகி, தனக்கு நேர்ந்த பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள முடியாதவனாகி, பர்வத குகைபோன்ற வியாதி முதலியவைகளை அடைந்து, யானைபோன்ற மிருத்யுவினிடம் பயந்து, கொடிபோன்ற முந்திய கர்மத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறான். சில சமயம் மிக்க பிரபாவத்தால் இம்மாதிரியான ஆபத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைந்தாலும் திரும்பவும் பிரவர்த்தி மார்க்கத்தையே அடைகிறான். இம்மார்க்கத்தில் மாயையால் பிரவர்த்தித்துச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் ஜனமானது இப்பொழுதும் அதன் கரையை அடைகிறதில்லை. ஓ ரஹுகண! நீயும் இந்த மார்க்கத்தை அடைந்திருக்கிறாய் நீ தண்டாதிகாரத்தைவிட்டு, சகல பிணிராகனிடம் மைத்ரியுள்ளவனாகி, விஷயங்களில்தவிட்டு த்வேஅபிநிச

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை சேவித்து, அதனால் கிடைத்த கூர்மையான ஞானமாகிய கத்தியை அடைந்து இந்த மார்க்கத்தைக் கடந்து அக்கரை செல்” என்றார்.

21—23. அதனைக் கேட்ட ரஹுகணன், “ஆச்சரியம். மனுஷ்ய ஜன்மமே மிகவும் மேலானது மற்ற ஜன்மங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? மற்ற ஜன்மங்களில் பகவத் பக்தர்க ளான உம்மைப்போன்ற மஹான்களுடைய சேர்க்கை கிடைக்கிற தில்லை. உம்முடைய பாதாரவிந்த தூளியால் பாவங்களற்ற வனுக்குப் பசுவாணிதத்தில் சுத்தமான பக்தியுண்டாகிற தென்பதில் என்ன ஆச்சரியம்? இந்த முஹூர்த்தத்தில் கிடைத்த உங்களுடைய சேர்க்கையால் ஊக்க முடியாத காரணமுள்ள அ வி வே க ம ன ன து நிவர்த்தியாயிற்று; மஹான்களுக்கு நமஸ்காரம். சிசுக்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன், ஞானிகளுக்கு நமஸ்காரம், வடுக்களுக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மஞானிகளுக்கும், அவதூதர்களுடைய அடையாளத்துடன் பூமியில் சஞ்சரிப்பவர்களான மகான்களுக்கும், அரசர்களுக்கும் சேஷமமுண்டாகட்டும்” என்றார்.

22—47. “ஓ பரீக்ஷித்தே! மேலான மகிமையுள்ள அந்த பிராமணோத்தமர், சிந்துதேசத்து அரசனாகிய ரஹுகணனுடைய அபராதத்தை நினைக்காமல் மிகுந்த தயவுடன் ஆத்மதத்து அபராதத்தை நினைக்காமல் மிகுந்த தயவுடன் ஆத்மதத்து வத்தை அவ்வரசனுக்கு உபதேசித்து, சமுத்திரம்போலத் தயை வற்றை அவ்வரசனுக்கு உபதேசித்து, சமுத்திரம்போலத் தயை வற்றை சித்தமுள்ளவராசிப் பூமியில் சஞ்சரித்தார். நிறைந்த சித்தமுள்ளவராசிப் பூமியில் சஞ்சரித்தார். பிறகு ரஹுகணனும் பிராமணோத்தமரிடமாக ஆத்மதத்து வத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவித்தையால் ஏற்பட்டிருந்த தேகாத்மபுத்தியை விட்டுவிட்டான். ஓ மகாராஜ! பகவத்பக்தர் ஆகிய ஆசிரயித்தவர்களுடைய மகிமை இம்மாதிரியானது” என்று சொல்லக்கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ மகாபாகவதரே! விசேஷங்களை அறிந்தவராகிய உம்மால் சொல்லாமல் காட்டில் சஞ்சரிப்பவன் கதையைச் சொல்லும் வியாஜமாகச் சொன்னீர். அது புத்திசாலிகளால் அறியக் கூடியதேயொழிய அஞ்ஞர்களால் அறியக்கூடியதல்ல; ஆனதால்

அதனை அஞ்ஞார்களுக்கும் தெரியும்படி பிரகிருதத்திற்குத் தக்கபடி சம்சார மார்க்கத்தை நிரூபிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அத்தியாயம் 14

(மூன் அத்தியாயத்தின் விளக்கம்)

1. அதனைக் கேட்ட சூர் பின்வருமாறு சொல்லலானார். தேகத்தையே ஆத்மாவென்று நினைத்தவர்களுக்கு ஸத்வம் முதலிய குணவிசேஷங்களால் ஏற்படும் புண்யம், பாபம், இரண்டுஞ் சேர்ந்தது ஆகிய கர்மங்களால் பலவகையான தேகங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுடன் சேர்ந்திருப்பது, அவைகளைவிட்டுப் பிரிவது ஆகிய ஸம்ஸார அனுபவம் அனாதியாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ஆறு இந்திரியங்களையாம். காட்டுமார்க்கம்போல் துக்ககரமான ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் இந்தப் பிராணிகள் இந்திரியங்களால் தள்ளப்பட்டு, அதிலும் பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவிற்கு ஸ்வாதீனமான மாயையால் மோகமடைந்து பணம் சம்பாதிப்பதிலே நோக்கமுள்ள வியாபாரி யானவன் தன்னுடைய சரீரத்தால் உண்டுபண்ணப்பட்ட கர்மங் களைப் பலத்தின் வழியாக அனுபவிப்பதுபோல், மயானம்போல அமங்களமான சம்சார மார்க்கத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுதும் பயனற்றவைகளும், பலவித விக்ஷிணங்களுள்ள வைகளுமான சேஷ்டையை அடைகிறார்கள். அப்படியும் அந்த சம்சார தாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியதும், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வாகிய குருவின் சரணரவிந்தத்தைச் சேவித்த பக்தர்களுடைய மார்க்கமுமான பக்திமார்க்கத்தை இப்பொழுதுங்கூட ஒருவரும் அனுசரிக்கிறதில்லை.

2—6. காட்டில் திருடர்களிருப்பதுபோல சம்சார மார்க்கத் தில் இந்த ஆறு இந்திரியங்களும் திருடர்களாகஇருக்கின்றன. ஷனென்றால், மிக்க சிரமப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்டதும், தர்மத் திற்கு சாதனமுமான புறஷ்ணுடைய பணத்தைத் திருடர்கள் அபகரிக்கிறார்கள். இந்திரியங்களின் பார்ப்பது, தொடுவது,

கேட்பது, ருசி பார்ப்பது, மோப்பது, ஸங்கல்பம், நிச்சயம், இது முதலிய கிராம்ப போகங்களால் மனத்தை ஜயிக்காதவனும், கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமாகிய புருஷனுடைய பரம புருஷ ராதனமாகிய தர்மத்தை இந்திரியங்கள் அபகரிக்கின்றன. எப்படி செந்நாய்களும் நரிகளும் ஆட்டு மந்தையிலிருந்து ஆட்டை அபகரிக்கின்றனவோ, அப்படித் தாரம், (கனத்திரம்) அபத்யம் (குழந்தை) என்ற பெயருள்ளவைகளும் செந்நாய் முதலியவைகளின் செய்கையுள்ளவர்களுமான பந்துக்கள் சம்சாரியான புருஷனுடைய பணத்தை அவன் பார்த்திருக்கும் பொழுதே அபகரிக்கிறார்கள். எப்படி வருஷந்தோறும் வயலை உழுதும், விதை விதைக்கும்போது திருணங்களும், கொடிகளும் நெருக்கமாக உண்டாகின்றனவோ, அப்படியே கிருஹஸ்தாசிரமம் கர்ம சேஷத்திரமாய்கையால் கர்மங்கள் நாசமடைகிறதில்லை. ஏனென்றால் இந்த ஆசிரமமானது காமங்களுக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிறது. (ஃற்பூரம் வைத்திருந்த பாத்திரத்தில் கற்பூர மில்லாதபோதும் அதன் வாசனையிருப்பதுபோலக் கர்மவாசனை பறவைகள், திருடர்கள், எலி ஆகிய இவைகளுக்குச் சமமான அற்ப மனிதர்களால் பணங்கள் அபகரிக்கப்பட்டு ஸம்ஸாரியான புருஷன் ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்கொண்டு அவித்தை, காமம், கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளில் சம்பந்தப்பட்ட மனமுள்ளவனாகி, கந்தர்வ நகரம்போல மித்யாபூதமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஸத்யமென்று நினைக்கிறான்.

7—41. சில சமயம் பானம், போஜனம், மைதுனம் ஆகிய இவைகளில் ஆசைகொண்டு கானல்போன்ற விஷயங்களில் ஆசைப்படுகிறான். மேலும் வனத்தில் குளிரால் வருத்தப்பட்டவன் அக்கினியைத் தேடியும் அகப்படாமல் அக்கினியை வாயில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பிசாசத்தை அனுஸரித்தும் அது கிடைக்கிறதில்லை. கிடைத்தாலும் அதனால் எப்படிப் பகடிக்கப்படுகிறானோ, அப்படி ஸம்ஸாரியானவன் ரஜோகுணத்தால் சுவர்ணத்தை அடைய விரும்பி சிரமப்படுகிறான். அது கிடைக்கிறதில்லை. கிடைத்தாலும் மதம் முதலியவைகளை உண்டுபண்ணி புருஷனைக்

கெடுத்துவிடுகிறது. அந்த சுவர்ணமானது ஸ்கல தோஷங்
களுக்கும் இருப்பிடம்; அக்கினியினுடைய அமேத்யம்; வீடு,
பணம் முதலியவைகளில் ஆத்மாவென்ற அபிநிவேசமடைந்து
ஸம்ஸாரமாகிய காட்டில் நாலு பக்கத்திலும் அலைகிறான். சில
சமயம் காற்றின் ஸமுகம் போன்ற ஸ்திரியினுடைய மடியில்
உட்கார்ந்து அக்காலத்திலுண்டான ரஜோகுணத்தால் மறைக்கப்
பட்ட புத்தியுள்ளவனாகி, தூளிகளடைந்த கண்களுள்ளவன்
போலத் திக்குகளிலிருக்கும் தேவதைகளைத் தெரிந்துகொள்ளு
கிறதில்லை. சில சமயத்தில் விஷயங்கள் பயனற்றவையென்று
அறிந்தும் தேகத்தில் அபிநிவேசத்தை அடைந்து, அதனால்
விவேகமற்றவனாகி கானல்போன்ற அந்த விஷயங்களையே அனு
சரிக்கிறான். சிலசமயம் கோட்டான், ஜல்லியென்ற ஜந்து ஆகிய
இவைகளுடைய சப்தம்போன்ற மிக்க கடுமையாக நேரிலாவது
மறைவிலாவது கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லும் சத்துருக்கள், அர
சர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வருத்தப்படு
கிறான். பின்னும் சிலகாலம் முன்ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணி
யத்தின் பலத்தை அனுபவித்து, பிறகு அபுண்ணிய விருகடங்கள்
விஷஜலத்தால் நிறைந்த கிணறு ஆகிய இவைகள்போலப் பய
னற்ற பணமுள்ளவர்களும், பிணத்துக்கு சமமானவர்களுமான
பிரபுக்களை அனுசரிக்கிறான். பின்னும் சில சமயம் அசத்துக்க
ளுடைய சேர்க்கையால் ஏமாற்றப்பட்டு ஜலமில்லாத ஆற்றின்
பள்ளத்தைப்போன்ற பாஷண்ட மதத்தை ஆசிரயிக்கிறான்.
பிறரை உபத்திரவித்தும் அன்னம் கிடைக்காவிடில் தகப்பன்
முதலியவர்களின் அன்னத்தையும் பசுடிக்கிறான். சில வேளை
கிருஹஸ்தாசிரமத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செய்ய விரும்பி அதற்கு
விக்கினமான லௌகிக துக்கங்களால் தடுக்கப்பட்டு முட்களாலும்
கற்களாலும் நிறைந்த பூமியில் நடப்பவன்போலத் துச்சிக்கிறான்.
சில சமயம் சகிக்கமுடியாத ஜாடராக்கியால் (பசியால்) சரீ
ரத்தின் வலிமை குறைந்தவனாகி, தன்னுடைய குடும்பத்தினிடம்
கோபிக்கிறான். அந்தப் புருஷனே தூக்கமாகிய மலைப்பாம்பினால்
பீடிக்கப்பட்டு விசேஷமோகத்தையடைந்து சூன்யமாகிய வனத்
தில் போய்த் தூங்குகிறான். அப்பொழுது பிணம்போல அவன்
சூன்றையும் அறிகிறதில்லை. சிலசமயம் துஷ்டர்களாகிய ஸர்ப்பங்

களால் மானம் குறைந்தவனாகித் தூங்குவதற்கும் சமயம் கிடைக்காமல் துக்கப்படுகிறான். அதனால் ஒவ்வொரு சுண்ணத்திலும் விவேகம் குறைகிறது. பிறகு கண்ணில்லாதவன் பாழும் கிணற்றில் விழுவதுபோல் பாவங்களைச் செய்கிறான். சில சமயம் காமத்தில் விசேஷ ஆசையுள்ளவனாகிப் பரஸ்திரீகளையும் பிறருடைய பணத்தையும் அபகரிக்கிறான். அப்பொழுது அவைகளுக்கு யஜமானனாவது அரசனாவது அவனைக் கொல்லுகிறான். பிறகு அந்தப் பாவியான புருஷன் கரையற்ற நரகத்தை அடைகிறான். ஆகையால் பிரவிர்த்திமார்க்கத்தில் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது கர்மமென்று சொல்லுகிறார்கள். தெய்வச் செயலாய் சம்சார பந்தத்தில் ருந்து நிவர்த்தியை அடைந்தாலும் மற்றொருவன் அதைக் கெடுத்து விடுகிறான். அதன் பலத்தை இவன் அடைகிறதில்லை. மேலும் குளிர், வெயில், காற்று முதலிய ஆதிதெய்விகம், ஆதி பெள்திகம், ஆத்யாத்மிகம் இவைகளாலுண்டாகும் துக்கங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ள சாமர்த்தியமற்றவனாகி முடிவில்லாத ஆலோசனை செய்துகொண்டு துக்கிக்கிறான். பின்னுமவன் பிறருடன் இருபது சோழிகொண்ட நாணயமாகிய காகினியின் நிமித்தமாகவும் விரோதத்தை அடைகிறான். இந்த ஸம்ஸார மார்க்கத்தில், சுகம், துக்கம், ஆசை, விரோதம், பயம், அபிமானம், சந்தோஷம், சோகம், மோகம், மாத்ஸரியம் அசூயை, அவமானம் பசி, தாகம், மனோவியாதி, சரீர வியாதி, ஜனனம், மரணம் இவை முதலியவைகள் புருஷனுக்கு உபத்திரவத்தை உண்டாக்குகின்றன. சில சமயம் தேவ மாயையின் மகிமையால் ஸ்திரீயினால் தழுவுப்பட்டு விவேக மற்றவனாகி அவளுடன் விளையாடுவதற்குத் தகுந்த வீடுகட்டுவதில் நோக்கமுள்ளவனாக இருக்கிறான். மேலும் அவ னுடைய ஆசிரயத்தால் ஏற்பட்ட பிள்ளைகள், பெண்கள் இவர்களுடைய வார்த்தை, அவர்களைப் பார்ப்பது, அவர்களுடைய நடை ஆகிய இவைகளால் மனங்கலங்கி மனத்துக்கு வசப்பட்டு ஆத்மாலை நரகத்துக்குப் பாத்திரமாகச் செய்கிறான். பரமானு முதல் இரண்டு பாரார்த்தம் வரையில் கணக்கிடப்பட்ட காலமுள்ள வயதினால் பிரம்மாமுதல் ஸ்தம்பம் வரையிலுள்ள

பிராணிகளை வேகமாக அபகரிக்கின்ற பகவானுடைய காலசக்க ரத்தினிடமிருந்து டயந்தும் அந்தக் காலரூபியும், யக்ஞபுருஷனு மான ஈசுவரனை லட்சியஞ் செய்யாமல் கழுமுகளுக்கும், கொக்கு களுக்கும் ஸமானர்களும், பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் படாதவர்களுமான பாஷண்ட தேவதைகளை கட்டுப்பாடாகப் புருஷன் ஆசிரயிக்கிறான். பாஷண்ட மதத்தில் பிரவேசித்து அது பயனற்றதென்று தெரிந்துகொண்ட பிறகு பிராமண் யத்தை அடைய விரும்புகிறான். ஆனால் அந்தப் பிராமண் யத்தை அடையத் தகுதியான புனருபநயனம் முதலிய பிராயச் சித்தங்களைச் செய்துகொண்டு வேதத்தில் சொல்லியவைகளும், ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியவைகளுமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்து யசுபுருஷனாகிய பகவானை ஆராதிக்க இஷ்டமில்லாமல் சூத் ரனைப் போல் குடும்பத்தைப் போஷித்துக்கொண்டும், வானரஜாதி போல் மைதுன கர்மாவைச் செய்துகொண்டும் இருக்கிறான். அக்கிஷ்ணோராதிரம் முதலியவைகளை அனுஷ்டிக்கிறதில்லை. அப்பொழுதும் தனதிஷ்டப்படி கிரீடித்துக்கொண்டும், ஒருவருக் கொருவர் முகத்தைப்பார்த்து ஸந்தோஷிப்பது முதலிய கிராமய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே மரணத்தை மறந்துவிடுகிறான். மேலும் மரங்களில் வலித்துக்கொண்டிருக்கும் குரங்குபோலப் புருஷன் பிள்ளை, ஸ்திரீ இவர்களிடத்தில் பிரீதிவைத்துக் கிருஹத் தில் மைதுனத்திலேயே பிரீதி உள்ளவனாக இருக்கிறான். சில ஸமயம் பணமில்லாததனால் படுக்கை முதலிய போகங்கள் கிடைக்காமல் அவைகளுக்காக முயன்றும் இஷ்டம் நிறை வேறாமல் பிறருடைய சொத்தில் ஆசைகொண்டு அதனால் அவ மானத்தை யடைகிறான். இம்மாதிரி பணத்தைப் பற்றிய விரோதமுள்ளவையிருந்தும் சில சமயம் ஒருவருக்கொருவர் ஸ்நேஹிப்பதும், பிரிவதுமாக மாறுகிறான். இம்மாதிரியான பலவகை துக்கங்களுள்ள சம்ஸார மார்க்கத்தில் எவன் ஆபத்தை அடைந்தானோ, அவனை விட்டுவிட்டு மற்றவனும் அதிலிருந்து திரும்புகிறதில்லை. ஆனாலும் துக்கித்துக்கொண் டும், மோகித்துக்கொண்டும், ஸந்தோஷித்துக்கொண்டும், பாடிக் கொண்டும் இருக்கிறான். எவர்கள் ஆத்மாவை அடக்கினவர்க ளோ, சாந்தர்களோ, கோபமில்லாதவர்களோ அவர்களோ

அத்தியாயம் 15

பரதருடைய வம்சம்

1-11. பரதருடைய புத்திரராகிய சுமதி என்பவர் ரிஷப தேவரைப்போல் ஜீவன்முக்தர்களுடைய மார்க்கத்தை அனுஷ்டித்துவந்தார். அவரைப் பார்த்துச் சில பாஷாண்டிகள் பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படாததும், வேதத்தில் சொல்லப்படாததுமான ஒரு தேவதையாகத் தங்களுடைய புத்திக்குத் தக்கபடி மிக்க பாவியான கலியில் ஏற்படுத்தப்போகிறார்கள். அந்த சுமதி என்பவருக்குத் துருவசேனை யென்பவளிடத்தில் தேவதாஜித் என்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவருக்கு ஆசுரி என்பவளிடத்தில் தேவத்யும்நன் என்று ஒரு புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்குத் தேனுமதி என்பவளிடத்தில் பரமேஷ்டி என்ற குமாரன் பிறந்தான். அவனுக்கு சுவர்ச்சலயிடத்தில் பிரதிஹனென்ற சிறந்த குமாரன் உண்டானான். அவன் அநேகர்களுக்கு ஆத்மவித்தையை உபதேசித்து அதனால் தான் சுத்தனாகிய மஹாபுருஷனை நேரில் அனுபவித்தான். அவனுக்குப் பிரதிஹர்தா, பிரஸ்தோதா, உத்காதா என்ற மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் யாகசுரூபத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்கள். பிரதிஹாதாவிற்கு ஸ்துதியென்பவளிடத்தில் வியோமன், பூமா என்று இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். பூமாவிற்கு ரிஷிகுல்யை என்பவளிடத்தில் உத்கேதனும், அவருக்குத் தேவகுல்பை என்பவளிடத்தில் பிரஸ்தோதா வென்பவரும், அவருக்கு வரருத்ரை யென்பவளிடத்தில் விபு வென்பவரும், அவருக்குப் பாரதியினிடத்தில் பிரதுஷேனனும், அவருக்கு ஆகூதியினிடத்தில் நக்தனென்பவரும், அவருக்குக் கயனென்ற கீர்த்திமானாகிய புத்திரனும் உண்டானார்கள். அந்தக் கயன் ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக மனிதனாக அவதரித்த மஹாவிஷ்ணுவின் அமிசமேயாம். அதனால் அவர் மகாபுருஷனாக இருந்தார். அவர் ஜனங்களைக் காப்பாற்றுவது, பிரியப்படுத்துவது, சிட்சிப்பது முதலிய கூத்தரிய தர்மத்தையும், யாகம் முதலியவைகளையும் அனுஷ்டிப்பவர் ;

மகாபுருஷனும், பரணைக்காட்டிலும் பரனுமாகிய பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் மூன்று கரணங்களையும் உண்மையாக சமர்ப்பித்து, பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய பாதங்களை சேவித்து அதனால் பக்தியோகத்தை அடைந்து, சித்தசுத்தியுள்ளவராகி அகங்கார மற்ற மனத்தில் பிரகாசிக்கும் பிரம்மானுபவமுள்ளவராக இருந்ததுமன்றி அபிமானமில்லாமலேயே பூமியைப் பரிபாலித்தார். ஓ பாண்டுவின் குலத்தில பிறந்தவரே ! அவருடைய சரிதத்தை வித்வான்கள் பின்வருமாறு கானஞ்செய்கிறார்கள். பகவானுடைய அம்சமாகிய கயனென்ற அரசன்போல் நடப்பதற்குப் பகவதாம்சத்தைத் தவிர வேறு யாரால் முடியும்? அவர் அனேக யாகங்களைச் செய்தவர்; கம்பீர மனமுள்ளவர்; பல வகையான சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்; தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர்; சகல சம்பத்துள்ளவர்; சாதுக்களுடைய சபைக்கு அதிபதி; சாதுக்களைச் சேவிப்பவர்; வீண்போகாத ஆசீர்வாதமுள்ள சிரத்தை முதலிய தக்ஷருடைய பெண்கள் அவருக்கு நதிகளைக்கொண்டு அபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். அவருடைய குணங்களால் சந்தோஷமடைந்து பூமிதேவியானவள் அவருடைய இராஜ்யத்திலுள்ள பிரஜைகளுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்தாள். ஆசையற்றவராகிய அந்த மகாராஜனுக்கு வைதிகமான கர்மங்கள் சகல காமங்களை உண்டுபண்ணின. யுத்தத்தில் பாணங்களைக்கொண்டு ஜயிக்கப்பட்ட எல்லா அரசர்களும் அவருக்குக் கப்பங் கட்டினார்கள். தக்ஷிணையாலும், களும் அவருக்குக் கப்பங் கட்டினார்கள். பிராம்மணர்கள் தாங்கள் காப்பாற்றுவதாலும் பூஜிக்கப்பட்ட பிராம்மணர்கள் தாங்கள் செய்த தர்மத்தில் ஆறிலொரு பாகத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அந்த மகாராஜனுடைய யாகத்தில் ஸோமபானம் நடக்கும்பொழுது இந்திரன் கர்வங்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது சுத்தமும் ஸ்திரமுமான பக்தியுடன் அரசனால் சமர்ப்பிக்கப்படும் யாக பலனை மகாவிஷ்ணு நேரில் பெற்றுக் கொண்டார். எந்தப் பகவான் திருப்தி அடைந்தால் தேவதைகள், தீர்யக் ஜாதிகள், மனிதர்கள், கொடிகள், பிரம்ம தேவர் முதலிய எல்லோரும் திருப்தியடைவார்களோ, அந்தப் பகவான் கய மஹாராஜனுடைய யாகத்தில் விசேஷ திருப்தியடைந்தார்.

12—14. கய மஹாராஜனுக்கு ஜயந்தியினிடத்தில் சித்திராதன், ஸ்வாதி, அவரோதனன் என்று மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். சித்திராதனுக்கு ஊர்ணையினிடத்தில் ஸம்ராட்டும், அவருக்கு உத்கலையினிடத்தில் மரீசியும், அவருக்குப் பிந்துமதியினிடத்தில் பிந்துமானும், அவருக்கு ஸரகையினிடத்தில் மதுவும், அவருக்கு ஸுமனஸ் எபைவஸிடத்தில் வீரவிரதனும், அவருக்குப் போஜையிடத்தில் மன்யு, பிரமன்யு என்பவர்களும் உண்டானார்கள். மன்யுவுக்கு ஸத்யையிடத்தில் பிறந்தவன புவனன். அவனுக்குத் தோஷையிடத்தில் துவஷ்டாவும், அவருக்கு விரோசனையினிடத்தில் விரஜனும், அவருக்கு விஷிசினிடத்தில் நூறு புத்திரர்களும், ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவானவர் தேவதைகளை அலங்கரிப்பதுபோல, பிரியவ்ரதருடைய வம்சத்தை விரஜரென்பவர் தமது கீர்த்தியால் அலங்கரித்தார்.

அத்தியாயம் 16

தீவுகளின் லட்சணம்

1—3. அதனைக் கேட்ட பரீக்ஷித்த மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, “எதுவரையில் ஸூர்யப்பிரகாசமிருக்கிறதோ எந்த இடத்தில் நகூத்திரங்கள் முதலிய தேஜஸ்ஸுக்களுடன் சந்திரன் பிரகாசிக்கிறாரோ, அவ்விடத்தில் பிரியவ்ரதருடைய ரதம் சென்றதாகையால் ஏழு சமுத்திரங்கள் உண்டுபண்ணப்பட்டன என்றும், அதனால் பூமி ஏழு தீவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது என்றும் உம் மால் சொல்லப்பட்டது. ஆனாலும் அவைகளுடைய அளவு, லட்சணம் முதலியவைகளைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எனெனில் முக்குணங்களால் ஏற்பட்ட பகவானுடைய ஸ்தூலமாகிய ரூபத்தில் ஸ்திரமாக வைக்கப்பட்ட மனந்தான் குணங்களுடைய சம்பந்தமற்றதும், அதிக சூட்சுமமும், வாஸுதேவனென்று பெயருள்ளதுமான பரமாத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸினிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும். ஆனதால் ஓ குருவே! நான் கேட்ட விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

4—30. அதைக் கேட்டுச் சுகரானவர், “ஓ அரசனே! சகல குணங்களால் நிறைந்தவரும், பகவானுமாகிய மஹாபுருஷனுடைய மாயையின் குணங்களின் விஸ்தாரத்தால் ஏற்படும் உலகம் முழுவதையும் மனத்தாலும், வாக்கினாலும் தெரிந்து கொள்ளுவதற்குத் தேவருடைய வயதுள்ள புருஷனாலும் முடியாது. ஆனதால் முக்கியமாகப் பூகோளத்தைப் பெயராலும், ஸ்வரூபத்தாலும், லட்சணத்தாலும் நிரூபிக்கிறேன். இந்தப் பூமண்டலமாகிய தாமரைமலருடைய நடுவிலிருக்கும் ஜம்பூத்வீபமானது லக்ஷயோசன தூரம் அகலமுள்ளது. தாமரை இலை போல் மைவட்டமாய் இருக்கிறது. இதில் ஒன்பது வர்ஷங்க ளிருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்பதாயிரம் யோஜனை தூரம் அகல முள்ளவை. ஒவ்வொரு வர்ஷங்களின் எல்லைகளில் மலைக ளுண்டு. அவைகள் எட்டு. இவைகளுடைய நடுவில் இளாவிருத மெறை வர்ஷமிருக்கிறது. அதனுடைய நடுவில் குலபர்வதங் களுக்குள் சிறந்த மேருவென்ற தங்க மலை இருக்கிறது. மேலும் அது லக்ஷயோஜனை உயரமுள்ளது; பூமண்டலமாகிய தாமரைப் புஷ்பத்தின் நடுவிலிருக்கும் காயாக விளங்குகிறது. அது உச்சி யில் முப்பத்திரண்டாயிரம் யோஜனை அகலமுள்ளது. அடியில் பதினாயிரம் யோஜனைதூரம் பூமிக்குள் பிரவேசித்திருக்கிறது. இளாவிருத வர்ஷத்திற்கு வடபக்கத்தில் ரம்யகம், ஹிரண்மயம், குரு என்ற வர்ஷங்களுக்கு நீலம், சுவேகம், சிருங்கவான் என்ற மூன்று மலைகள் கிழக்கு திசையில் நீண்டு எல்லைகளாக இருக்கின்றன. அவைகள் இருபக்கத்திலும் உப்பு ஸமுத் திரத்தை எல்லையாயுடையவைகள்; இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் அகலமுள்ளவைகள்; ஒன்றைவிட ஒன்று நீளத்தில் மாத்திரம் பத்திலொரு பாகத்திரகுமேல் குறைந்தவைகள். இளாவிருதத்திற்குத் தென்பக்கத்தில் நிஷதம், ஹேமகூடம், ஹிமாலயம் என்ற மூன்று மலைகள் கிழக்குத் திசையில் நீண்டவைகளாக இருக்கின்றன. அவைகள் நீலம் முதலிய பர்வதங்கள் போல லக்ஷம் யோஜனை தூரம் உயரமுள்ளவைகள். முறையே ஹரிவர்ஷம், கிம்புருவர்ஷம், பாரதவர்ஷம் ஆகிய இவைகளுக்கு எல்லைகளாக இருக்கின்றன. இளாவிருத வர்ஷத்திற்கு மேற்கிலும், கிழக்கிலும் மால்யவான் சுந்தமாதனன் என்ற மலைகள்

கேதுமாலம், பத்ராச்வம் என்பவைகளுக்கு எல்லைகளாக இருக்கின்றன. அந்த மலைகள் வடக்கில் நீலமலைவரையிலும், தெற்கில் நிஷதம் வரையிலும் பரவியிருக்கின்றன. மேலும் அவைகள் இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் பருத்தவைகள். மந்தரம், மேருமந்தரம், சுபார்ச்வம், குமுதம் என்ற மலைகள் மேருவிற்கு நாலு திக்கிலும் ஒத்தாசை மலைகளாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அகலத்திலும் உயரத்திலும் லக்ஷ யோஜனை தூரமுள்ளவைகள். மேற் சொல்லிய மலைகளில் முறையே மாமரம், நாகமரம், கதம்பமரம், ஆலமரம் ஆகிய இவைகள் அந்த அந்த மலைக்குத் துவஜங்கள் போலப் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகள் லக்ஷ யோஜனை தூரத்திற்கு அதிகமான உயரமுள்ளவைகள்; அவ்வளவு கிளைகளுள்ளவைகள். மேலும் அந்த மலைகளில் நூறு யோஜனை அகலமுள்ளவைகளும், பால், தேன், கருப்பஞ்சாறு, சுத்தஜலம் இவைகளுள்ளவைகளுமான நான்கு மடுக்களிருக்கின்றன. அவைகளைச் சேவிக்கும் உபதேவர்களும் இயற்கையில் அணிமா முதலிய யோகைச்வர்யங்களைத் தரிக்கிறார்கள் பின்னும் அந்த மலைகளில் நந்தனம், சைத்ரரதம், வைப்ராதிகம், விச்வதோபத்ரம் என்ற நான்கு உத்யான வனங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் சிறந்த தேவர்கள் அநேக தோழிகளுடன் கூடிய உத்தம தேவஸ்திரீகளுடன் விளையாடுகிறார்கள். உப தேவர்கள் அவர்களுடைய மகிமையைக் காணஞ்செய்கிறார்கள். மேற்சொல்லிய மந்தரமலையின் நடுவிலிருக்கும் 11,000 யோஜனை தூரம் உயரமும் தெய்வத்தன்மையுமுள்ள மாமரத்திலிருந்து மலையின் சிகரம்போலப் பருத்த பழங்கள் விழுகின்றன. அவைகள் அமிருதத்திற் கொப்பானவைகள்; மேலுமவைகள் மிக்க உயரத்திலிருந்து விழுவதனால் உடைந்து போகின்றன; அவைகளுடைய மிக்க வாசனையுள்ள ரஸமானது அருணோதா என்ற பெயருள்ள நதியாக மந்தர மலையிலிருந்து இளாவிருதத்திற்குக் கிழக்கில் பிரவசிக்கிறது. பார்வதியின் லேலைக்காரிகளான புண்ணிய ஜனஸ்திரீகள் அந்த நதியைச் சேவிப்பதால் அவர்களுடைய சரீரத்தில் பட்டு வீசும் நல்ல வாசனையுள்ள காற்றினால் பத்து யோஜனை தூரம் வாசனையாக

மலைகள் மேருவைச் சுற்றி அடியில் சின்ன மலைகளாகத் தாமரை மலருடைய காய்க்குத் தாதுகள் போல ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஜடரம், தேவகூடம் என்ற இரண்டு மலைகளும் மேருவிற்குக் கிழக்கிலிருக்கின்றன. அவைகள் பதினெண்ணாயிரம் யோஜனை தூரம் வடக்கில் பரவியும், இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் பருத்தும் உயர்ந்துமிருக்கின்றன. மேருவிற்கு மேற்கில் பவனன், பாரியாத்ரன் என்ற மலைகள் இருக்கின்றன. தெற்கில் கைலாசம், கரவீரம் என்ற கிழக்கில் நீண்ட மலைகள் இருக்கின்றன. வடக்கில் திருச்சுருங்கம், மகரம் என்ற மலைகள் இருக்கின்றன. இந்த எட்டு மலையின் நடுவில் தங்க மலையான மேருவானது பிரகாசிக்கிறது. மேருவின் சிகரத்தின் நடுவில் பிரம்மதேவருடைய பட்டண மிருக்கிறது. அது சம சதுரமானது; தங்கமயமானது. அதற்கு நாலுபக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு திக்கிலும் அவரவருக்குத் தக்கபடி இந்திரன் முதலிய உலகபாலர்களுடைய எட்டுப் பட்டணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் பிரம்மதேவருடைய பட்டணத்தின் நான்கில் ஒரு பாக அளவுள்ளவைகள்.

இந்த அத்தியாயத்தில் வர்ஷங்களென்று சொல்லப்படுவதற்குத் தேசங்களென்று அர்த்தம்.

அத்தியாயம் 17

கங்கையின் வரலாறு

1—14. விஷ்ணுபதமென்ற தியுலோகத்தின் மேல் பாகத்தில் விஷ்ணுபதி என்று நதி ஒன்று இருக்கிறது. யக்ஞ ரூபியாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து உலகத்தை அளக்கும்பொழுது அவருடைய வலதுகால் கட்டைவிரல் நகத்தினால் மேலிருக்கும் அண்டகடாஹம் உடைந்தது; அதன் வழியாக அண்டத்துக்குள் பிரவேசித்த வெளியிலிருந்த ஜலமே தியுலோகத்தின் மேல்பாகத்தில் நதியாயிற்று. அதற்கு அந்தச் சமயம் விஷ்ணுபதி யென்று பெயர். (பாகீரதி முதலிய நாமங்கள் பிந்தி ஏற்பட்டவை.) மேலும் அந்த நதியானது பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை அடைந்ததால் அதிலிருக்கும் குங்குமத்தால்

அலங்கரிக்கப்பட்டது; சகல ஜகத்தின் பாவங்களைப் போக்கடிக்கக் கூடிய பகவானுடைய பாதஸ்பரிசத்தை அடைந்தது; சுத்தமானது; வெகுசூலமாக ஆகாயத்தில் இருக்கின்றது. திருடமான நிச்சயமுள்ளவரும், பரம்பாகவதருமான உத்தானபாதருடைய புத்திரர் நம்முடைய குலதேவதையாகிய ஸ்ரீபகவானுடைய பாதார விந்த ஜலமென்று ஒவ்வொரு சந்தியா காலத்திலும் அந்தக் கங்காஜலத்தை மிகுந்த ஆதரவுடன் சிரவில் தரிக்கிறார். அவர் அந்தக் காலத்தில் அதிக பகவத் பக்தியுள்ளவரும், அதனால் உருகின ஹிருதயமுள்ளவரும், பகவானிடத்தில் விசேஷ பிரீதி யினால் மூடின கண்களுள்ளவரும், ஆநந்தபாஷ்பம் உள்ளவரும், மயிர்க்கூச்சுவுள்ளவருமாக இருந்தார். மேலும் அந்த நதியின் மகிமையை அறிந்த சப்தரிஷிகள் சகல சுருபியான பகவானிடத்தில் இடைவிடாமல் பக்திசெய்ததனால் மற்ற புருஷார்த்தங்களில் ஆசையில்லாதவர்களாக இருந்தும் 'தபஸ்வின் ஸித்தி இதுதான்' என்று நினைத்து இப்பொழுதும் அந்தக் கங்கையை ஜடைகளில் தரிப்பதுமன்றி, சரீரமெடுத்து வந்த முக்தி யிடம் முமுக்ஷுக்கள்போல அந்த நதியினிடத்தில் கௌரவத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நதியானது அங்கிருந்து கோடிக் கணக்கான விமானங்களால் நெருக்கமான ஆகாய மார்க்கமாகக் கீழே வந்து சந்திரமண்டலஞ் சென்று அதனை நனைத்து மேரு வின் சிகரத்திலிருக்கும் பிரம்மலோகத்தில் விழுகிறது. அங்கிருந்து நான்கு வகையாகப் பிரிந்து வீதா, அலகநந்தா, சக்ஷஸ், பத்ரா என்ற பெயருடன் நான்கு திக்குகளிலும் பிர வகித்து, சமுத்திரத்தையே அடைகின்றது. வீதாவென்ற பிரி வானது பிரம்மலோகத்திலிருந்து மேருபர்வதத்திற்கு ஒத்தாசை யானது பிரம்மலோகத்திலிருந்து மேருபர்வதத்திற்கு ஒத்தாசை யான மலைகளில் விழுந்து அதிலிருந்து குமாதர், குகுரம் முத லிய மலைகளின் சிகரங்களைத் தாண்டிக் கீழ் கீழாக, கந்த மாதனம் என்ற மலையில் விழுந்து பத்ராசுவமென்ற வர்ஷத் திற்குக் கிழக்கிலிருக்கும் உப்பு சமுத்திரத்தை அடைகிறது. இம் மாதிரி சக்ஷஸ் என்ற பிரிவானது மால்யவானுடைய சிகரத்தி லிருந்து கீழாக விழுந்து, கேதுமாலத்திற்குப் பக்கத்தில் மேற்குத் திக்கில் சமுத்திரத்தில் விழுகிறது. பத்ரை என்ற பிரிவானது மேரு சிகரத்தின் வடக்கிலிருந்து கீழ் கீழாக ஒவ்வொரு மலை

களிலும் விழுந்து, சிருங்கவானுடைய சிகரத்தில் விழுந்து, உத்தர குருவின் பக்கத்தில் வடக்கில் ஓடி, சமுத்திரத்தை அடைகிறது. அலகநந்தை என்பது பிரம்மலோகத்தின் தென்பாகமாக அநேக மலைகளில் விழுந்து ஹேமசூடம், ஹிமசூடம் இவைகளில் அதிவேகமாகச் சென்று, கர்மசுஷத்திரமாகிய பாரதவர்ஷத்தின் வழியாகத் தெற்கு சமுத்திரத்தில் பிரவேசிக்கிறது. அதுபோலவே மேரு முதலிய பர்வதங்களிலிருந்து உண்டாகும் அநேக நதங்களும், நதிகளும் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் பல இருக்கின்றன. இந்த ஜம்பூத்வீபத்திலும் பாரதவர்ஷமே கர்மசுஷத்திரம். மற்ற எட்டு வர்ஷங்களும் புண்யம் பண்ணினவர்கள் பாக்கியான புண்யத்தின் பலத்தை அனுபவிக்கக்கூடிய ஸ்தலங்கள். அவைகளையே பூமி சுவர்க்கமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த வர்ஷங்களில் வசிப்பவர்களுக்கு ஆயுசு மிகவும் அதிகம். மேலும் அவர்கள் தேவர்களுக்கொப்பானவர்கள்; பதினாயிரம் யானை பலமுள்ளவர்கள்; வஜ்ரம் போன்ற சரீரமுள்ளவர்கள்; அதிக பலமுள்ளவர்கள்; விசேஷ சந்தோஷமுள்ளவர்கள்; திரேதா யுகத்தில் ஜனங்கள் சுகமாக வசிப்பதுபோல் அவர்கள் சுகமாகக் காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். பின்னும் அங்கிருக்கும் சிறந்த தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் கணநாயகர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு எல்லா ருதுக்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்கள், பழங்கள், தளிர்கள் இவைகளுடன் வணங்கியிருக்கும் மரங்களால் அழகான தோட்டங்களிலும், ஆசிரமங்களிலும், பர்வத குகைகளிலும் விளையாடுகிறார்கள். மேலும் அவ்விடத்தில் தாமரை ஓடைகளிருக்கின்றன. அவைகளில் மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்களுடைய வாசனையால் சந்தோஷமடைந்த ராஜஹம்ஸங்கள், நீர்க்கோழி, நீர்க்காக்கை, ஸாரசங்கள், சக்கரவாகங்கள் முதலிய பட்சிகளும் வண்டுகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்தத் தடாகங்களில் அங்கிருக்கும் புருஷர்கள் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடையெய்து அவர்களுடைய சிரிப்பு, பார்வை இவைகளால் ஆனந்தமடைந்து தங்களிஷ்டப்படி கிரீடிக்கிறார்கள்.

15—25. ஒன்பது வர்ஷங்களிலும் மகாபுருஷனும் பகவானுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்தந்த வர்ஷத்திலிருப்ப

வர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக அநேக மூர்த்திகளுடன் இக்காலத்திலும் ஸாந்திரித்யஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். இளாவிருத்தத்தில் பகவானாகிய பரமசிவன் ஒருவரே புருஷன். மற்றவர்களெல்லோரும் ஸ்திரீகளேயாம். அவ்வருஷத்திற்கு வரும் புருஷன் ஸ்திரீயாக ஆய்விடுவான் என்று பார்வதி சபித்திருக்கிறாள். அந்தச் சாபத்தை அறியாமல் அவ்விடத்தில் பிரவேசித்த ஒருவன் தன் பரிவாரங்களுடன் ஸ்திரீயாக ஆனான். அந்தக் கதையைப் பிந்திச் சொல்லுவோம். அவ்விடத்திலிருக்கும் பரமசிவன் பார்வதியினுடைய வேலைக்காரிகளான அநேக ஸ்திரீகளால் உபசரிக்கப்பட்டு, நான்குவிதமான சரீரமுள்ள மகாபுருஷனை ஸ்ரீ நாராயணனுடைய நான்காவது சங்கரஷ்ணரென்ற தாமஸமான மூர்த்தியைத் தம்முடைய யோக பலத்தால் ஆவிர்ப்பவிக்கச் செய்து, பின்வரும் மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு அந்த மூர்த்தியைப் பூஜிக்கிறார். அந்த மூர்த்தியானது பரமசிவனுக்குக் காரணமானது. பரமசிவன் அதனைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார். பகவானும் வாஸுதேவரும் சகல குணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவரும், அளவிடக்கூடாதவருமான மகாபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம் ! ஓ சேவிக்கத் தகுந்தவரே ! பரமேசுவரனாகிய உம்மைச் சேவிக்கிறேன்; உம்முடைய பாதாரவிந்தமானது சகல ஜகத்தையுங்காப்பாற்றக்கூடியது; சகலவிதமான ஐசுவரியத்திற்கும் முக்கியமான ஸ்தானம்; பக்தர்களுக்குத் தன்னுடைய சுருபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யக்கூடியது; சம்சாரத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியது; பக்தி செய்யாதவர்களுக்கு சம்சாரத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. கோபத்தை ஜயிக்காதவர்களாகிய நம்முடைய மனதானது எப்படி விஷயத்தில் பிரவர்த்திக்கிறதோ, அப்படி உலகத்தை நியமனம் பண்ணும் சங்கற்பமுள்ள உம்முடைய திருஷ்டியானது விஷயங்களாலும் சித்தவிருத்திகளாலும் கொஞ்சமேனும் இழுக்கப்படுகிறதில்லை; ஆனதால் இந்திரியங்களை ஜயிக்க முயற்சிக்கும் எந்தப் புருஷன்தான் உம்மை உபாசிக்கமாட்டான்? மத்யத்தைக் குடித்து மதங்கொண்டவன் போல் அசத்தான விஷயங்களில் அபிநிவேசத்தை வைத்து மாயையால் மோகித்த புருஷன் ஈசுவர சுருபத்தைப் பார்க்க

மாட்டான். பகவானுடைய பாத ஸ்பரிசத்தால் கலங்கிய இந்திரியங்களுள்ள நாக கண்ணிகைகள் அவரைப் பூஜிக்க முடியாமலிருந்தார்கள். அந்தப் பகவான் இந்த ஜகத்தைப் படைத்தவர்; காப்பாற்றுகிறவர்; மேற்காட்டிய உற்பத்தி முதலியவைகள் அவருக்கு இல்லை; அவரை அநந்தரென்று லக்ஷ்மிதேவியும் மந்திரங்களும் சொல்லுகின்றன. அவருடைய அநேக சிரசுகளில் எதோ ஒரு பாகத்தில் இந்தப் பூமண்டலமானது கடுகுபோல் இருக்கிறது. அதனை அவர் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். அவரிடமிருந்து குண நிமித்தமான மகத்தத்துவம் உண்டாயிற்று. அதனிடமிருந்து ஸத்வகுண பிரதானராகிய பிரம்மதேவர் உண்டானார். அவரிடமிருந்து உண்டான நான் முக்குணங்களைக்கொண்டு தேவதைகளையும், பூத வர்க்கத்தையும், இந்திரிய வர்க்கத்தையும் படைக்கிறேன். மேலும், மகத்தத்துவம் முதலிய நாமெல்லோரும் அவருடைய அனுக்கிரகத்தாலேயே இந்தப் பிரமாண்டத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறோம். மகத்தத்துவம், வைகாரிக தேவர்கள், தாமஸ பூதங்கள், இந்திரியங்கள் முதலிய எல்லாம் கயிற்றால் கட்டப்பட்ட பறவைகள்போல அவருடைய ஆஞ்ஞையால் கட்டப்பட்டிருக்கிறோம். அந்தப் பகவானால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மாயையை ஜனங்கள் அறிவார்களேயொழிய அதனைத் தாண்டும் உபாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களில்லை. அந்த மாயையானது கர்மங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது. ஜனங்களோ குணங்களால் மோகமடைந்திருக்கிறார்கள். ஜகத்தின் உற்பத்தி, நாசம் இவைகளின் சுருபியாகிய அந்த மஹாபுருஷனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்.

அத்தியாயம் 18

பத்ராச்வம் முதலியவை

1—6. பத்ராச்வமென்ற வர்ஷத்தில் தர்மருடைய புத்திர ராகிய பத்ரசிரவஸ் என்பவர் பகவானாகிய வாசுதேவருக்கு மிகவும் பிரியமான ஹயக்ரீவரென்ற மூர்த்தியை மிகுந்த யோக பலத்தால் அவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவிக்கச் செய்து, தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் அதனைப் பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார். ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்துகிறவரும், தர்மரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். உலகத்தில் ஜனங்கள் மரணமடைந்த பிதா, புத்திரன் முதலிய பந்துக்களுக்கு சம்ஸ்காரத்தைச் செய்து அவர்களுடைய பணத்தைக்கொண்டு வெருகாலம் ஜீவிக்வேண்டுமென்று விரும்பி, அற்பமான விஷயசுகத்திற் காகப் பாவத்தையே செய்ய முயற்சிக்கிறார்கள். ஜனங்களைக் கொல்பவர் பகவானாகவிருந்தும் அவர் ஜனங்களுடைய கண்க ளுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. இந்தப் பகவானுடைய சரீரமானது மிகவும் வியக்கத்தக்கது. ஓ உற்பத்தியில்லாதவரே ! சாஸ்திரங் களைப் படித்த வித்வான்களும், அத்யாத்மசுருபத்தை அறிந்த ஞானிகளும் ஜகத்தை அறித்தியமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் உம்முடைய மாயையால் திரும்பவும் மோகிக்கிறார்கள். ஆனதால் உம்முடைய சரிதமானது ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட உற்பத்தியற்றவராகிய உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். நீர் ஒன்றையும் செய்யாதவரானாலும் ஜகத்தைப் படைப்பது முதலியவைகளைச் செய்பவரென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் அது ஆச்சரியமல்ல ; நீர் காரிய காரண சுருதியாக இருப்பதால் உமக்குக் கர்மங்கள் உண் டென்று சொல்வது உசிதம். உண்மையில் உபாதியற்றவரா யிருப்பதால் ஒன்றையும் செய்யாதவரென்று சொல்வதும் பொருந்தும். முன்னொருகால் சங்கனென்ற அசரன் வேதங் களை அபகரித்துக்கொண்டு பாதாளம் சென்றான். அப்பொழுது பிரம்மதேவரால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு எந்தப் பகவான் ஹயக்ரீவ னாக அவதரித்து, அந்த வேதங்களைத் திரும்பவும் கொண்டு

வந்து பிரம்மதேவருக்குக் கொடுத்தாரோ, சத்யசங்கற்பராகிய அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன்.

7—15. ஹரி வர்ஷத்திலும் பகவான் நரஸிம்ம ரூபியாகப் பிரகாசிக்கிறார். அந்த அவதாரத்தின் காரணத்தைப் பிந்திச் சொல்வோம். பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரும், தைத்யர்கள், தானவர்கள் இவர்களுடைய குலத்தைப் பரிசுத்தப் படுத்தும் சுபாவமுள்ளவருமான பிரகலாதர் இடைவிடாத பக்தியுடன் அந்த நரஸிம்ம ரூபத்தை அந்த வர்ஷத்திலிருக்கும் புருஷர்களுடன் உபாசிக்கிறார்; பின்வருமாறு ஸ்தோத்திரமும் செய்கிறார். தேஜஸ் பதார்த்தங்களைவிட தேஜஸ்வியும், நரசிம்ம ரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். வஜ்ரம்போன்ற சிங்கப் பற்களுள்ளவரே! வக்கிரமாகிய நகங்களுள்ளவரே ! எங்களுடைய கர்மவாசனைகளை நிவர்த்தியும். உக்ர சுபாவமுள்ளவரும், மகாத்மாவுமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்தியும்; அபயத்தைக் கொடும். சகல ஜகத்திற்கும் கேஷம முண்டாகட்டும். துஷ்டர்கள் துஷ்ட சுபாவத்தை விட்டுவிட்டும்; எல்லாப் பிராணிகளும் ஒருவருக்கொருவர் கேஷமத்தையே பிரார்த்திக்கட்டும். அவர்களுடைய மனதும் சாந்தியை அடையட்டும்; நம்முடைய புத்தியும் பலனை உத்தேசியாமல் பகவானிடத்தில் பிரவேசிக்கட்டும். நமக்கு ஒருவரிடத்திலும் சங்கம் உண்டாகவேண்டாம். அப்படி உண்டானால் பகவத்பக்தர்களுடைய சங்கமே நேரிட்டும். வீடு, புத்திரன், பணம் இவைகளில் ஆசை உண்டாகவேண்டாம். பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு வேண்டியதை மாத்திரம் ஆசிப்பவன் எவ்வளவு சந்தோஷத்தை அடைகிறானோ, அவ்வளவு சந்தோஷம் வீடு முதலியவைகளில் ஆசையுள்ளவனுக்குக் கிடைக்கிறதில்லை. பகவத்பக்தர்களிடத்தில் சேருவதனால் ஸ்ரீ பகவானுடைய சரிதமானது அறியப்படுகிறது. அதை நன்றாகச் சிரவணம் பண்ணுகிறவர்களுடைய இருதயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் எப்பொழுதும் வசிப்பது மன்றி அங்கிருக்கும் மலத்தையும் போக்குகிறார். கங்கை முதலிய நதிகளின் தீர்த்தமானது சரீரத்தின் மலத்தைப் போக்குமேயல்லாமல் மனதிலிருக்கும் மலத்தைப் போக்குவ

தில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய சரிதத்தை எவன்தான் சேவிக்கமாட்டான்? எவனுக்குப் பகவானிடத்தில் பக்தி இருக்கிறதோ, அவனிடத்தில் தேவர்கள் தர்மம், ஞானம் முதலிய குணங்களுடன் வசிக்கிறார்கள். பகவானிடத்தில் பக்தியில்லாதவனும், விஷயசுகம் கிடைக்காவிடில் அதற்காக அலையும் மனதுள்ளவனுமான புருஷனுக்கு மகான்களுடைய குணங்களாகிய வைராக்கியம் முதலியவைகள் எப்படி உண்டாகும்? மீன்களுக்கு நீரானது எப்படி இருப்பிடமோ, அப்படி பகவானாகிய மஹாவிஷ்ணு பிராணிகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிறார். அப்படியிருக்க, மிகவும் பிரசித்தியுள்ளவனான லீடு முதலியவைகளில் ஆசைவைப்பானாகில் அவனை வயதில் பெரியவனென்று சொல்லலாமே தவிர ஞானம் முதலியவைகளில் பெரியவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஆனதால் கிருஷ்ணதாசிராமமானது ஆசை, அபிநிவேசம், துக்கம், கோபம், மானம், பயம், தைன்யம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது; ஆனதால் ஸம்ஸார மண்டலத்தை விட்டுப் பயமற்றதான நரஸிம்ஹருடைய பாதாஸித்தத்தைப் பஜியுங்கள்.

16—24. கேதுமாலமென்ற வர்ஷத்தில் பகவான் லக்ஷ்மீ தேவிக்கும் பிரஜாபதியின் புத்திரர்களும், புத்திரிகளுமான பகல் ராத்திரிகளுக்கும் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டிப் பிரத்தியும்ன சுரூபியாகப் பிரகாசிக்கிறார். மஹாபுருஷனுடைய சக்கரத்தின் தேஜஸிலிருந்து பயந்தவர்களான அந்த ஸ்திரீகளுடைய கர்ப்பமானது ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தின் முடிவில் உயிரில்லாமல் வெளிப்படுகிறது. மேலும் பகவான் அழகான நடையாலும், புன்சிரிப்பாலும், பார்வையாலும், பிரகாசிக்கும் புருவங்களாலும், அழகான முககாந்தியாலும் லக்ஷ்மீதேவியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, தம்முடைய இந்திரியங்களுக்குத் திருப்தி செய்துவைக்கிறார். லக்ஷ்மீதேவியானவள் மாயாமயமான அந்தப் பகவதரூபத்தை இராத்திரிகளில் அதற்கு அபிமானிகளான தேவதைகளுடனும், பகல்களில் அதற்கபிமானிகளான தேவதைகளுடனும் மேலான ஸமாதியோகத்தால் உபாவிக்கிறாள். பின்வருமாறு அவர்கள் ஸ்தோத்திரமும் செய்கிறார்கள்: இந்திரியங்களுக்கதிபதியான

பகவானுக்கு நமஸ்காரம்; அவர் சகல சிறந்த வஸ்துக்களால் குறிப்பிடக்கூடிய சுருபமுள்ளவர்; கர்மங்களுக்கும், ஞானங்களுக்கும், ஸங்கற்பம் முதலியவைகளுக்கும், விஷயங்களுக்கும் அதிபதியாயிருப்பவர்; பதினாறு கலைகளின் சுருபமாயிருப்பவர்; வேதத்திற் சொல்லிய கர்மங்களால் அடையக்கூடியவர்; அன்னசுரூபியாயிருப்பவர்; அமிருதமயராக இருப்பவர்; பரமானந்தசுருபி; ஸகல ஜகத்ரூபி; தேகபலம், மனோபலம், காந்தி இவைகளைக் கொடுப்பவர்; அழகானவர்; ஸகல காமசுருபி; அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு மனத்தாலும் வாக்கினாலும் நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம். எந்த ஸ்திரீகள் அநேக விரதங்களை அனுஷ்டித்து இந்திரியங்களுக்கதிபதியான உம்மை ஆராதித்தும் மற்றொருவனைப் புருஷனாக அடைய விரும்புகிறார்களோ, அவர்களுடைய குழந்தை, தனம், ஆயுள் முதலியவைகளை அந்தப் புருஷர்கள் காப்பாற்றமாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் ஸ்வாதந்தரியமில்லாதவர்கள்; பயந்த ஜனங்களைக் காப்பாற்றும் புருஷன் நீர் ஒருவரே. நீர் ஆத்மலாபத்தைவிட ஒன்றையும் மேலானதாக நினைக்கிறதில்லை. மற்றவர்களெல்லோரும் ஒருவருக்கொருவர் பயப்படுகிறார்கள். எவன் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை வேறொன்றையும் ஆசிக்காமல் பூஜிக்கிறானோ, அவன் ஸகல காமங்களையும் அடைகிறான். எவன் பவனை உத்தேசித்து உம்மைப் பூஜிக்கிறானோ, அவன் விரும்பியதை மாத்திரம் நீர் கொடுக்கிறீர். அதனை அனுபவித்தபிறகு அவன் துக்கப்படுகிறான். ஓ பகவன்! 'ஸக்ஷ்மியாகிய உன்னைப் பூஜித்தாலல்லவோ ஸகல காமங்களும் கிடைக்கும். என்னைப் பூஜிப்பதனால் அவைகள் கிடைக்குமா?' என்று சொல்லீராகில் பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்கள் இந்திரிய சுகத்தில் ஆசைப்பட்டு உம்முடைய பாதத்தைப் பூஜியாமல் என்னை உத்தேசித்துத் தபஸ்செய்கிறார்கள். ஆனாலும் என்னுடைய கடாசுக்ஷிணத்தாலுண்டாகும் ஐசுவரியத்தை அடையவில்லை. ஏனென்றால் நான் உம்மையே தியானஞ்செய்துகொண்டிருப்பதால் உம்மை யார் பூஜிக்கிறானோ, அவனைக் கடாசுநிப்பேனெயொழிய மற்றவனைப் பார்க்கமாட்டேன். ஓ நாசமற்றவரே! சகல காமங்களையும் கொடுக்கக்கூடியதென்று சாதுக்களால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்

களுடன் கூர்மமூர்த்தியை உபாலிக்குறர். “ஸத்வகுணங்களால் நிறைந்தவரும், இருப்பிடமில்லாதவரும், புராணரும், காலத் தால் அளவிடக்கூடாதவரும், எங்குமிருப்பவரும், ஆதாரமற்ற வரும், கூர்மரூபியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்” என்ற மந்திரத்தையும் ஜபிக்கிறார். பகவானுடைய மாயையால் இந்த ஜகத்தானது பிரகாசிக்கிறது. இதற்கு அளவு இல்லை. இது மித்யை யாகையால் இதனைக் கணக்கிடவும் முடியாது. ஆனாலும் பிருதிவி முதலிய அந்த திருச்ய சுரூபம் முழுவதும் பகவத் சுரூபமேயாம். அதைவிட வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட ஊக்க முடியாத பிரபஞ்ச சுரூபியான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஜராயுஜம், சுவேதஜம், அண்டஜம், உத்பிஜ்ஜம் முதலிய தாவர ஜங்கமங்களும், தேவதைகள், ரிஷிகள், இந்திரியங்கள், தியுலோகம், ஆகாசம், பூமி, மலை, ஆறு, சமுத்திரம், துலீபம், நவக்கிரஹங்கள், நக்ஷத்திரம் என்ற எல்லா நாமதேயங்களுக்கும் அர்த்தமாயிருப்பவர் நீர் ஒருவரே. இப்படி கணக்கில்லாத நாமங்களும், உருவங்களும் உம்மிடத்தில் கவிசனால் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தும் அது தத்துவஞானத் தால்தான் நிவர்த்தியாகிறது. அப்படிப்பட்ட பரமார்த்த சுரூபியான உமக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறோம்.

32—37. உத்தரகுருவில் யக்ஞபுருஷராகிய பகவான் வராஹ ரூபியாய்ப் பிரகாசிக்கிறார். பூமிதேவியானவள் அவ் விடத்தில் வலிப்பவர்களுடன் மிகுந்த பக்தியுள்ளவளாகி, அந்த மூர்த்தியைப் பூஜிக்கிறாள். மேலுமவள், “மந்திரங்களால் பிரகாசிப்பவரும், யக்ஞசுரூபியும், கிருதுசுரூபியும், பெரிதான யாகங்களை அவயவங்களாக உடையவரும், மூன்று யுக சுரூபியும், குணங்களற்றவரும், கர்மத்தால் சுத்தரும், மஹா புருஷருமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம்” என்ற உபநிஷத்தை ஜபிக்கிறாள். கட்டையில் மறைந்திருக்கும் அக்கினியைக் கடைந்து எடுப்பதுபோல வித்வான்கள் கர்மங்களாலும், அதன் பலன்களாலும் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவைத் தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும் தேடுகிறார்கள். அப்படித் தேடுவதனால் பிரகாசிக்கும் சுரூபமுள்ள பகவானுக்கு நமஸ்காரம்.

திரவியம், இந்திரிய வியாபாரம், தேவதை, தேசம், காலம், அஹங்காரம் முதலிய மாயாகுணங்களால் நீர் தோன்றுகிறீர். விசாரத்தாலும், யமம், நியமம் முதலியவைகளாலும், நிச்சய புத்தியினாலும், உம்முடைய மாயாசூபமும் நிவர்த்தி யாகிறது. அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். இரும்பானது அயஸ்காந்தத்தின் மகிமையால் அசைந்து, அதற்கெதிர்முகமாக எப்படிச் செல்லுகிறதோ, அப்படி ஜகத்தைப் படைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் உமக்கு உண்டானபோது உம்முடைய மாயையானது ஜடமானாலும், உம்முடைய ஸந்திதான விசேஷத் தால் ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவது, பரிபாலிப்பது, நாசஞ்செய்வது முதலியவைகளைச் செய்கிறது. குணங்களுக்கும் கர்மங்களுக்கும் சாட்சியான உமக்கு நமஸ்காரம். ஜகத்துக்குக் காரணரான எந்தப் பகவான் வராஹாவதாரஞ்செய்து அசுரனைக் கொன்று என்னைச் சிங்கப்பல்லால் எடுத்துக்கொண்டு விளையாடும் யானை போலப் பாதாளத்திலிருந்து வந்தாரோ, அந்தப் பிரபுவிற்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன்.

நோட்டு :—11. மூன்று யுக - கிருத யுகத்தில் யாகமில்லை.

அத்தியாயம் 19

கிம்புருஷம்

1—6. கிம்புருஷமென்ற வர்ஷத்தில் ஆதிபுருஷனாகிய பகவான் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனாகிய இராமனைப் பிரகாசிக் கிறார். பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவரும், ஸ்ரீராமனுடைய சமீபத்திலேயே வசிப்பதில் ஆசையுள்ளவருமான ஹனுமான் அந்த வர்ஷத்தில் உள்ளவர்களுடன் இடைவிடாமல் பக்தி செய்துகொண்டு ஸ்ரீராமனை உபாசிக்கிறார். மேலும் அவர் ஆர்ஷ்ணி ஷேனர், கந்தவர்கள் ஆகிய இவர்களால் கானம் பண்ணப் பட்டதும், மிகவும் சேஷமகரமான ஸ்ரீராமனுடைய கதையைப் பிரியத்துடன் கேட்கிறார். தாமம் பின்வருமாறு கானஞ்செய் கிறார்: பெரியோர்களுடைய சுபாவம், விரதம் இவைகளுள்ள வரும், மனத்தை ஜயித்தவரும், உலகத்தை அனுசரித்தவரும்,

சாதுவென்று பிரசித்தரும், பிராம்மணர்களையே தெய்வமாகக் கொண்டவரும், மகாபுருஷரும், மகாராஜனும், உத்தம சுலோகருமான ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரம். எது சுத்தமான சுருபமோ, எது குணசம்பந்தத்தாலுண்டாகும் அவஸ்தைகளைத் தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் போக்கடிக்கிறதோ, எது மிகவும் சாந்தமோ, எது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதைவிட வேறுனதோ, புத்திசாலிகளால் எது அறியக்கூடியதோ, எது நாமரூபங்களற்றதோ அந்த ஸ்ரீராமரூபியான பரப்ரம்மத்தைச் சரணமடைகிறேன். அப்படிப்பட்ட பரமாத்மா மனுஷ்யனாக அவதரித்தது இராவணனைக் கொல்வதற்காகவே. அப்படி இல்லாவிடில் தன்னுடைய ஆத்மாவினிடத்திலேயே ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் பரமாத்மாவிற்கு சீதாநிமித்தமான துக்கங்கள் ஏற்படக்கூடுமோ? அந்தப் பகவான் தைரியமுள்ளவர்களுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பவர்; மிகவும் ஸுஹிருத்; ஆனாலும் மூவுலகத்திலும் ஒன்றிலும் அவருக்கு ஆசையில்லை. அதனால் சீதாவிஷயமான துக்கமும் அவருக்கு இல்லை, லக்ஷ்மணனையும் பரித்தியாகஞ் செய்தார். அந்தப் பகவான் சிறந்த குலத்தாலும், அழகினாலும், புத்தியாலும், சுருபத்தாலும் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. மேற்சொல்லிய குணங்களற்றவர்களும், வானரங்களுமான எங்களை யுத்தத்திற்கு ஒத்தாசையாக அங்கீகரித்தார். தேவனானாலும், அசுரனானாலும், மனிதனானாலும், குரங்கானாலும் ஸ்ரீராமனையே பஜிக்கவேண்டும். அவர் சொற்பமாகப் பஜனம் பண்ணினாலும் அதை வெகுவாக நினைக்கக்கூடியவர்; மனிதனாக அவதரித்த மகாவிஷ்ணு; அயோத்தியில் வசிக்கும் எல்லாப் பிராணிகளையும் ஸ்வர்க்கஞ் செல்லும்படி செய்தவர்.

7—14. பாரதவர்ஷத்தில் பகவான் நாராயணனென்ற பெயருடன் தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசவர்யம், இந்திரியங்களை யடக்குவது இவைகளை விருத்திசெய்துகொண்டு தைர்யமுள்ளவர்களை அனுக்கிரகிப்பதற்காக அகங்காரமற்றவராய்த் தபஸ் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கதி ஒருவராலும் அறிய முடியாதது. வர்ணங்களுக்கும், ஆசிரமங்களுக்கும் உரிய வார்த்தைகளால் பகவானால் சொல்லப்பட்ட சாங்கியம்,

யோகம் இவைகளாலும் பகவானுடைய மகிமையை மனுவிற்கு உபதேசிக்கப்போகிற நாரத பகவான் மிகுந்த பக்தியுடன் அந்த நாராயணனை உபாசிக்கிறார். சாந்தி சுபாவமுள்ளவரும், அசங்காரமற்றவரும், ஏழையைப் பணமாய்க் கொண்டவரும், ரிஷிகளுக்குள் சிறந்தவரும், பரமஹம்சரும், மேலான குருவும், ஆத்மாராமர்களுக்கு அதிபதியுமான நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம் என்ற மந்திரத்தையும் ஜபிக்கிறார். இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரானாலும் எவர் “நான் கர்த்தா” என்ற அபிமானமற்றவரோ, தேகத்தை அடைந்தவரானாலும் அதன் குணங்களான பசி, தாகம் முதலியவை எவருக்கு இல்லையோ, எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியானாலும் எவருடைய திருஷ்டியானது குணங்களால் விகாரத்தை அடைகிறதில்லையோ, ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாதவரும், சாட்கியுமான அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஓ யோகத்திற்கு அதிபதியாயிருப்பவரே! மரணகாலத்தில் தேகம் முதலியவைகளில் ஆசையை ஒழித்து, நிர்க்குணராகிய உம்மிடத்தில் பக்தியுடன் மனத்தை சமர்ப்பிப்பதே யோகம். இதனையே பிரம்மஸ்தவர் யோகமென்று சொல்லியிருக்கிறார். எவன் இவ்வுலகம், பரலோகம் இவைகளின் சுகத்தில் ஆசைப்பட்டுப் புத்திரன், களத்திரம், பணம் இவைகளைப்பற்றியே யோசித்துக் கொண்டு சரீரம் போய்விடுமெயென்று பயப்படுகிறானோ, அவன் வித்வானானாலும் அவனுடைய முயற்சியானது பயனற்றதேயாம். ஆனதால் ஓ பிரபுவே! உம்முடைய மாயையால் துச்சமான தேகத்தில் “நான், என்னுடையது” என்ற அபிமானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை நிவர்த்திப்பது மிகவும் சிரமம். ஆனாலும் அதனை எதனால் பேதிக்கமுடியுமோ, அந்த வாசனாருபமான பக்தி உம்மிடத்திலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

15—26. இந்தப் பாரத வர்ஷத்திலும் அநேக நதிகளும் மலைகளு மிருக்கின்றன. மலயம், மங்களப்பிரஸ்தம், மைநாகம், திருகூடம், ரிஷபம், கூடரம், கொல்லம், ஸஹ்யம், வேதகிரி, ரிச்யமுகம், ஸ்ரீசைலம், வேங்கடாத்ரி, மஹேந்திரம், வாரிதரம், நந்தி, விந்தியம், சுக்திமான், ரிக்ஷிகிரி, பாரியாத்ரம், துரோணம், சித்திரகூடம், கோவர்த்தனம், ரைவதகம், குகும்பம், நீலம்,

காகமுகம், இந்திரகீலம், ராமகிரி முதலிய லட்சக்கணக்கான மலைகளிருக்கின்றன. அவைகளுடைய தாழ்வரையிலிருந்து உண்டாகும் நதங்களும், நதிகளும் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. இந்த நதிகளுடைய ஜலங்கள் பாரதவர்ஷத்திலிருக்கும் பிரஜைகளைத் தங்களுடைய பெயர்களாலேயே பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன. அவைகளை ஜனங்கள் சரீரத்தாலும் தொடுகிறார்கள். சந்திரபடா, தாம்ரபர்ணி, அவடோதா, கிருதமாலா, வைஹாயவீ, காவிரி, வேணீ, பிநாகினீ, பயஸ்விநி, பயோதாசர்கராவர்தா, துங்கபத்ரா, கிருஷ்ணவேணி, பீமரதி, கோதாவரி, நிர்விந்தியா, பயோஷ்ணி, தாபி, ரேவா, சிலா, ஸௌஸா, நர்மதா, சர்மண்வதீ, லிந்து, சோணம் ஆகிய இவைகள் நதங்கள் (மேற்கே போகிறவை). மஹாநதி, வேதஸ்மிருதி, ரிஷிகுல்யா, த்ருசமா, கௌசிகி, மந்தாகினி, யமுனா, ஸரஸ்வதி, த்ருஷத்வதி, கோமதி, ஸரயூ, போகவதி, ஸுஷமா, சதத்ரு, சந்த்ரபாகா, மருத்ரதா, விதஸ்தா, பெண்ணை, அலிக்நீ, விச்வா ஆகிய இவைகள் மஹாநதிகள். இந்த வர்ஷத்தில் பிறந்த ஜனங்கள் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களாலேற்பட்ட பிராரப்த கர்மத்தால் திவ்ய சரீரத்தையும், மனுஷ்ய சரீரத்தையும், நாரகி சரீரத்தையும் தங்கள் தங்கள் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி அடைகிறார்கள். எல்லா கதிகளும் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி அடைகிறார்கள். எல்லா கதிகளும் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி எல்லோருக்கும் கிடைக்கின்றன. அந்த அந்த ஜாதிக்குத் தக்கபடி எதனை மோக்ஷ சாதனமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்களோ, அதனை யனுஷ்டிப்பதால் மோக்ஷமும் கிடைக்கிறது. சகல பிராணிகளின் சுருபியும், ஆசை முதலிய தோஷங்களற்றவரும், வாக்குக்கெட்டாதவரும், ஆதாரமற்றவருமான பகவானிடத்தில் பலனையுத்தேசியாமல் செய்யும் பக்தியோகமானது பலவகையான கதிகளை யுண்டுபண்ணும். அது அவித்யாக்கிரந்திகள் நாசமடைந்தால் விருத்தியடையும். அதனால் விஷ்ணு பக்தர்களுடைய மேலான சேர்க்கை உண்டாகும். தேவர்கள் பின்வருமாறு காணஞ் செய்கிறார்கள் : பாரத வர்ஷத்தில் மனிதராகப் பிறந்தவர்கள் என்ன புண்ணியஞ் செய்தார்கள். அவர்களிடத்தில் மஹாவிஷ்ணு தாமாகவே தயைசெய்திருக்கிறார். அவர்களுடைய சரீரம் பகவானுடைய சேவைக்கு உபயோகப்படுகிறது. ஆதலால் இந்த வர்ஷத்தில்

தில் ஜனிப்பதற்கு நாங்கள் விரும்புகிறோம். அனுஷ்டிக்கமுடியாத கிருதுக்களாலும் தபசினாலும், விரதத்தாலும், தானம் முதலிய வைகளாலும் துச்சமான சுவர்க்கப்பிராப்தியாலும் என்ன பிரயோசனம்? சுவர்க்கத்தில் இந்திரியங்களைத் திருப்தி செய்வதால் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஒருவரும் நமஸ்கரிக்கிறதில்லை. கற்பம் வரையில் ஜீவித்திருப்பவர்களான மேலானவர்களிருக்கும் உலகத்தை அடைந்து மறுபடி ஜன்மத்தை அடைவதைக்காட்டிலும் பாரத வர்ஷத்தில் ஜனிப்பதே மேலானது. அவர்களுக்கு ஆயுள் கொஞ்சமானாலும் அவர்கள் சன்யாசஞ் செய்துகொண்டு பயமற்ற மஹாவிஷ்ணுவின் பதத்தை அடைகிறார்கள். எந்தஇடத்தில் ஸ்ரீநாராயணனுடைய கதையாகிற அமிருத நதி ஓடவில்லையோ, எவ்விடத்தில் யக்ஞபதியான பகவானை யாகத்தால் ஆராதிக்கவில்லையோ அது பிரம்மலோக மர்னாலும் அதனைச் சேவிக்கக்கூடாது. இந்தப் பாரத வர்ஷத்தில் பிறந்த மனிதர்களில் எவர்கள் ஞானம், கிரியை, திரவியம் இவைகளால் நிறைந்திருந்தும் மோகத்தை அடைவதற்கு முயற்சிக்கவில்லையோ, அவர்கள் குரங்குகள்போலத் திரும்பவும் பந்தத்தை அடைகிறார்கள். மேலும், பாரத வர்ஷத்து ஜனங்கள் மிக்க கிரத்தையுடன் விதிப்படி மந்திரங்களை யுச்சரித்து ஹவிஸ்ஸை ஹோமஞ் செய்கிறார்கள். அதனை இந்திரன் முதலிய அநேக நாமங்களுள்ள பகவான் ஒருவரே கிரகிக்கிறார். பகவான் மனிதர்களால் யாசிக்கப்படும் வஸ்துவைக் கொடுக்கிறாரென்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்களுக்கு மறுபடியும் சிலவற்றை யாசிக்க வேண்டுமென்று விருப்பமுண்டாவதால் பரமார்த்தத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஒன்றையும் விரும்பாதவர் கட்டுச் சகல ஆசைகளையும் நிவர்த்திக்கக்கூடிய தம்முடைய பாதார விந்தத்தையும் கொடுக்கிறார். பகவான் தம்மைப் பஜிப்பவர்களுக்குக் கேஷமத்தைக் கொடுக்கிறவராகையால் நாம் செய்த யாகம், அத்தியயனம், மற்ற சுப கர்மங்கள் ஆகிய இவைகளின் பலன் சுவர்க்கத்தைக் கொடுத்தது போகப் பாக்கி யிருந் தால் அதனால் பாரதவர்ஷத்தில் நாங்கள் ஜனிக்கவேண்டும். அந்த ஜன்மத்திலும் பகவானைச் சேவிக்கவேண்டுமென்ற

எண்ண மிருக்கவேண்டும். அந்தப் பாரத வர்ஷத்தில் பகவான் தம்மைப் பஜிப்பவர்களுக்கு சேஷமத்தைச் செய்கிறார்.

27—28. ஜம்பூத்வீபத்திற்கு உபத்வீபங்கள் எட்டு இருக்கின்றனவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். சகர மகாராஜனுடைய புத்திரர்கள் யாகக் குதிரையைத் தேடிச் செல்லும்போது இப்பூமியை வெட்டினார்கள். அதனால் மேற்சொல்லிய உபத்வீபங்களேற்பட்டன. அவைகள் ஸ்வர்ணப்ரஸ்தம், சந்திரசக்லம், ஆவர்த்தனம், ரமணகம், மந்தேஹாருணம், பாஞ்சஜன்யம், லிம்ஹளம், லங்கை என்று பெயர்பெற்றனவாம். இம்மாதிரி ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள வர்ஷங்களின் பிரிவைச் சொன்னோம்.

அத்தியாயம் 20

பிலக்ஷத்வீபம்

1—20. இனி பிலக்ஷம் முதலிய த்வீபங்களுடைய அளவு, லக்ஷணம், சொரூபம், வர்ஷவிபாகம் இவைகளை உள்ளபடி நிரூபிக்கிறோம். ஜம்பூத்வீபமானது தனக்குச் சமமான அகலமுள்ள உப்பு சமுத்திரத்தால் எப்படி சுற்றப்பட்டிருக்கிறதோ, மேருவானது ஜம்பூத்வீபத்தால் எப்படி வியாபரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படி உப்பு சமுத்திரமும் தன்னைவிட இரண்டுபங்கு அகலமுள்ள பிலக்ஷத்வீபத்தால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது அகழிக்கு வெளியில் தோட்டமிருப்பதுபோல் விளங்குகிறது. அந்த த்வீப விருக்ஷமான பிலக்ஷ மரமானது, ஜம்பூத்வீபத்திலுள்ள ஜம்பூ விருக்ஷம்போல உயரமானது. (1100 யோசனை உயரமும், கிளைகளால் அவ்வளவு யோசனை அகலமும், நூறு யோசனை பருமனுமுள்ளது.) த்வீபத்திற்கு விசேஷ காந்தியை உண்டுபண்ணுகிறது; தங்கமயமானது; அவ்விடத்தில் எழு சுவாலகளுள்ள அக்கினி பகவான் பிரகாசிக்கிறார். அந்த த்வீபத்திற்கு அதிபதி பிரியவ்ருதருடைய புத்திரராகிய இத்ம ஜிஹ்வர். அவர் அந்த த்வீபத்தை எழு வர்ஷங்களாகப் பிரித்துத் தம்முடைய எழு புத்திரர்களுக்கும் அவைகளைக்

கொடுத்து, பகவத் தியானஞ் செய்துகொண்டு இராஜ்ஜியத்தில் ஆசையை ஒழித்தார். அந்த வர்ஷங்கள் சிவம், யசஸ்யம், சுபத்ரம், சாந்தம், கேஷமம், அபயம், அமிருதம் என்ற பெயருள்ளவைகளாம். அந்த வர்ஷங்களில் ஏழு மலைகளும் ஏழு நதிகளு முண்டு. மணிகூடம், வஜ்ரசூடம், இந்திரஸேனம், ஜியோதிஷ்மான், தூம்ரவர்ணம், இரண்யக்ரீவம், மேகமாலம் என்ற ஏழு மலைகள் எல்லைகளாக இருக்கின்றன. அருண, வலிருமண, ஆங்கிரவலி, சாவித்திரி, சுப்ரபாதா, ரிதம்பரா, ஸத்யம்பரா என்ற ஏழு நதிகள். அந்த நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்ததால் ரஜோகுணம், தமோகுணம் நீங்கியவர்களான ஹம்ஸர்கள், பதங்கர்கள், ஊர்த்வாயனர்கள், சத்யாங்கர்கள் என்ற பெயருள்ள நான்கு ஜாதி ஜனங்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆயுள் அதிகம், அவர்கள் தேவர்களுக்குச் சமமான பார்வை, அவயவங்கள் இவைகளுள்ளவர்கள். மேலும் அவர்கள் சுவர்க்கத்திற்கு வழியான வேதசுருபியான சூர்ய பகவானை வேதமந்திரங்களைக்கொண்டு “புராணபுருஷராகிய மஹாவிஷ்ணுவின் சுருபம் எதுவோ, எது சத்யம், ரிதம், வேதம், மோக்ஷம், மிருத்யு இவைகளுக்குக் காரணமோ அந்தச் சூரியனைச் சரண மடைகிறோம்” என்று உபாசிக்கிறார்கள். பிலக்ஷம் முதலிய ஐந்து த்வீபங்களிலுள்ள புருஷர்களுக்கு ஆயுள், இந்திரியம், தேஜஸ், தேகபலம், மனோபலம், புத்தி, பராக்கிரமம் இவைகள் இயற்கையிலேயே விருத்தியடைகின்றன. பிலக்ஷத்வீபமானது தனக்குச் சமமான அகலமுள்ள கருப்பஞ்சாறு சமுத்திரத்தால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே சால்மலமென்ற த்வீபமும் இரண்டுபங்கு விஸ்தாரமுள்ளது. அது தனக்குச் சமமான அகலமுள்ள ஸுராஸமுத்திரத்தால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்த த்வீபத்திலிருக்கும் சால்மலி என்ற விருக்ஷமானது பிலக்ஷத்திற்குச் சமமான உயரமுள்ளது. அந்த மரத்தின் மூலத்தில் கருடனுடைய ஆலயமிருக்கிறது. அந்தக் கருடன் தம்முடைய அவயவங்களாகிய சந்தஸ்ஸுகளால் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை ஸ்தோத்திரஞ் செய்பவர். அந்தசால்மலி மரமானது த்வீபத்திற்கு அலங்காரமாக இருக்கிறது. பிரியவிரதருடைய புத்திரராகிய யக்ஞபாஹு என்பவர் அந்தத்

வீபத்திற்கு அதிபதி. அவர் அந்த த்வீபத்தை ஏழு வர்ஷங்களாகப் பிரித்து, தமது ஏழு புத்திரர்களுக்குக் கொடுத்தார். அந்தந்த வர்ஷங்கள், அவரவர்களுடைய பெயருள்ளதாக வழங்கி வந்தன. மேலும், அந்த வர்ஷங்கள் ஸுரோசனம், ஸௌமனஸ்யம், ரமணகம், தேவபர்ஹம், பாரிபர்ஹம், ஆப்யாயனம், அபிஞ்ஞாதம் என்று பெயருள்ளவைகளாம். அவ்வர்ஷங்களில் ஸ்வரஸம், சதச்ருங்கம், வாமதேவம், குமுதம், முகுந்தம், புஷ்பவர்ஷம், சதச்ருதி என்ற ஏழு மலைகளும் அனுமதி, லீநீ வாலீ, சரஸ்வதீ, குஹூ, ரஜநீ, நந்தா, ராகா என்ற ஏழு நதிகளுமிருக்கின்றன. அந்த வர்ஷத்திலிருக்கும் சிருததர, வித்யாதர, வஸுந்தர, இத்மதர என்ற பெயருள்ள நான்கு ஜாதியார்கள் வேத சுருபியான ஸோமபகவானை, “சுக்லபக்ஷத்தில் தேவர்களுக்கும், கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் பிதிருக்களுக்கும் தம்முடைய கிரணங்களால் அன்னத்தைக் கொடுக்கும் ஸோமன் நம்மெல்லோருக்கும் ராஜாவாக இருக்கட்டும்” என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

21—28. ஸுரா சமுத்திரத்திற்கு வெளியில் அதைவிட இரண்டுமடங்கு விஸ்தாரமுள்ள குசத்வீபமிருக்கிறது. அதற்குச் சமமான அகலமுள்ள நெய் சமுத்திரம் அதைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த த்வீபத்தில் தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட குசல்தம்பமானது (தர்ப்பம்) புஷ்பம், அழகான இலை இவைகளால் அந்த த்வீபத்தில் பத்துத் திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. பிரியவிரதருடைய புத்திரராகிய ஹிரண்யரேதஸ் என்பவர் அந்த த்வீபத்திற்கு அதிபதி. அவர் அந்த த்வீபத்தை ஏழாகப் பிரித்து வஸுதானன், திருடருசி, நாபி, குப்தர், ஸத்யவிரதர், விப்பிரர், வாமதேவர் என்ற பெயருள்ள தம்முடைய புத்திரர்களுக்குக் கொடுத்து, தாம் தவம் செய்தார். அந்த வர்ஷங்களில் பப்ரு, சதுச்ருங்கம், கபிலம், சித்ரகூடம், தேவாநீகம், ஊர்த்தரோமா, திரவிணம் என்ற ஏழு மலைகளும், ரஸகுல்யா, மதுகுல்யா, சுருதவிந்தா, மித்ரவிந்தா, தேவகர்ப்பா, கிருதச்யுதா, மந்தரமாலா என்ற ஏழு நதிகளுமிருக்கின்றன. குசல, கோவித, அபியுக்த, குலக என்ற பெயருள்ள அவ்விடத்திலுள்ள நான்கு ஜாதியார்கள் அந்த ந்திகளுடைய ஜலத்தைக்கொண்டு ஜாதவேதசுருபியான பகவானைப் பூஜிக்கிறார்கள். “ஹே அகநியே!

37—46. தயிர் ஸமுத்திரத்திற்கு வெளியில் சாகத்வீபம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது முப்பத்திரண்டு லக்ஷம் யோஜனை தூரம் அகலமுள்ளது. அதற்குச் சமமான அகலமுள்ள பால் ஸமுத்திரத்தால் சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத்வீபத்தில் சாகமென்ற விருக்ஷமிருப்பதால் அதற்குச் சாகமென்று பெயருண்டாயிற்று. எந்த மரத்தினுடைய இலைகள் உப்புறத்தில் கெட்டியாயும், வெளியில் மிருதுவாயு மிருக்கின்றனவோ, அந்த மரமே சாக மெனப்படுகிறது. அதனுடைய நல்வாசனையானது அந்தத்வீபம் முழுவதையும் வாவிக்கச் செய்கிறது. பிரியவிரதருடைய புத்திரராகிய மேதாதி என்பவர் அதற்கு அதிபதி. அவர் அந்தத்வீபத்தை ஏழு வர்ஷங்களாகப் பிரித்து, புரோஜவ, மனோஜவ, வேபமான, தூம்ராநீக, சித்ரரத, பஹுரூப, விச்வவார என்ற பெயருள்ள தம்முடைய புத்திரர்களுக்கு அவைகளைக் கொடுத்து, தாம் பகவானாகிய அனந்தனிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தித் தபோவனஞ் சென்றார். அவர்களுடைய பெயரே அவ்வர்ஷங்களுக்கும் பெயராம். ஈசானம், உருச்ருங்கம், பலபத்ரம், சதகேசரம், ஸஹஸ்ரசரோதஸ், தேவபாலம், மகாநஸமென்ற ஏழு மலைகளும், அளகா, ஆயுப்தா, உபயசிருஷ்டி, அபராஜிதா, பஞ்சபரி, ஸஹஸ்ரசருதி, நிஜத்ருதி என்ற ஏழு நதிகளும் இருக்கின்றன. ரிதவிரத, ஸத்யவிரத, தானவிரத, ஸுவிரத என்ற பெயருள்ள நான்கு ஜாதியார்கள் அவ்விடத்தில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் பிராணயாமத்தால் ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு வாயுசூருபியான பகவானை உபாசிக்கிறார்கள். “எந்தப் பகவான் ஸகல பிராணிகளுடைய உள்ளே பிரவேசித்து, பிராணன் முதலிய வாயுவின் வியாபாரங்களால் உலகத்தைப் போஷிக்கிறாரோ, இந்த ஜகத்தானது எவருக்கு சுவாதீனமாக இருக்கிறதோ, அந்தர்யாமியாகிய அந்தப் பகவான் நம்மை ரட்சிக்கட்டும்” என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

47—54. பால் சமுத்திரத்திற்கு வெளியில் அதனைவிட இரண்டு பங்கு விஸ்தாரமுள்ள புஷ்கரத்வீபமிருக்கிறது. அதற்குச் சமமான விஸ்தாரமுள்ள சுத்தோதக சமுத்திரம் அதனைச்

சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த த்வீபத்தில் பெரிதான புஷ்கரம் (தாமரை மலர்) இருக்கிறது. அக்னி சுவாலையோல் பிரகாசிக்கும் அநேக இதழ்கள் அதிலிருக்கின்றன. அது பிரம்மதேவருக்கு ஆசனமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த த்வீபத்தின் மத்தியில் மானஸோத்தரம் என்ற ஒரு மலை யிருக்கிறது. அது உள்ளிலும் வெளியிலுமிருக்கும் வர்ஷங்களுக்கு எல்லையாக லக்ஷ யோஜனைதூரம் அகல உயரமுள்ளதாக இருக்கிறது. அந்த மலையில் நான்கு திக்கிலும் இந்திரன் முதலிய உலகபாலர்களுடைய நான்கு பட்டணங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மலையின்மேல் மேருவைச் சுற்றிவரும் ஸூரிய ரதத்தின் ஸம்வத்ஸரரூபமான சக்கரமானது தேவதைகளுக்கு இரவும் பகலுமாகிய இரண்டு அயநங்களுடன் சக்கரம்போல் சுற்றுகிறது. பிரியவிரதருடைய புத்திரராகிய வீதிஹோதரர் என்பவர் அந்த த்வீபத்திற்கு அதிபதி. அவர் தம்முடைய புத்திரர்களான ரமணகன், தாதகன் என்பவர்களை அவ்வர்ஷங்களுக்கு அதிபதியாகச் செய்து, தாம் முன்னோர்கள்போலப் பகவதாராதனம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த வர்ஷத்திலுள்ளவர்கள் பிரம்மதேவசுரூபியாக அவ்விடத்தில் பிரகாசிக்கும் பகவானைப் பிரம்ம ஸாலோக்கியத்திற்கு ஸாதகமான கர்மத்தால் பூஜிக்கிறார்கள். எது கர்மபலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதோ, எதனால் பிரம்மம் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்த இரண்டு சுரூபமும் ஒன்றானாலும் வெவ்வேறாக ஜனங்கள் பூஜிக்கிறார்கள். உண்மையில் ஒருவராக இருக்கும் பகவானுக்கு நமஸ்காரம்.

55—69. சுத்தோதக சமுத்திரத்திற்கு வெளியில் சூரியப் பிரகாசமுள்ள இடத்திற்கும் சூரியப் பிரகாசமற்ற இடத்திற்கும் மத்தியில் லோகாலோகமென்ற மலையிருக்கிறது. (சுத்தோதக சமுத்திரத்திற்கு வெளியில் கோடியே ஐம்பத்தேழரை லக்ஷம் தூரமுள்ள பூமியிருக்கிறது. அதில் ஜனங்களும் வசிக்கிறார்கள். அதன்பிறகு எட்டுக்கோடியே முப்பத்தொன்பது லக்ஷம் யோஜனை தூரம் தங்கமயமான பூமியிருக்கிறது. அதற்கப்பால் லோகாலோக பர்வத மிருக்கிறது. மேருவிற்கும் லோகாலோகத்திற்கும் இடையில் பன்னிரண்டரைக் கோடி யோஜனை

தூரம் இருக்கிறது.) அந்தத் தங்க பூமியானது கண்ணாடி போலிருக்கிறது. அந்தப் பூமியில் போடப்பட்ட பதார்த்தமானது திரும்பவும் கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லை. ஆனதால் ஒரு வகையான பிராணியும் அவ்விடத்தில் வசிக்கிறதில்லை. லோகா லோகமென்கிற பெயரானது தேஜஸ் உள்ள தேசம், பிரகாசமற்ற தேசம் இவைகளுக்கு நடுவிலிருப்பதால் ஏற்பட்டது. அந்த மலையானது மூவுலகத்தின் கோடியின் நாலுபக்கங்களில் ஈச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மலைக்கு உட்பட்ட மூவுலகத்தையும் சூரியன் முதல் துருவன் வரையிலுள்ள தேஜப்பதார்த்தங்களுடைய கிரணங்கள் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. அதன் பின்னிருக்கும் ஸ்தலத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்ய அவைகளால் முடியவில்லை. அவ்வளவு உயரமும் அகலமுமுள்ளது அந்த மலை. உலகத்தினுடைய அளவு, லக்ஷணம், சுருபம் ஆகிய இவைகள் மேற்காட்டியபடி கவிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஐம்பது கோடியோஜனைதூரம் விஸ்தாரமுள்ள பூகோளத்தில் நாலிலொரு பாகம் லோகாலோக பர்வதம். (பன்னிரண்டரைக்கோடி யோஜனை தூரமுள்ளது. இதுவும் மேருவின் ஒரு பாகமாம்.) அதன் மேற்புறத்தில் நான்கு திக்குகளிலும் ரிஷபம், புஷ்கரகூடம், வாமனம், அபராஜித மென்ற நான்கு திக்கஜங்களைச் சகல ஜகத்திற்கும் குருவாகிய பிரம்மதேவர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அவைகள் எல்லா உலகங்களுடைய ஸ்திதிக்குக் காரணங்களாக இருக்கின்றன. மேலும் அந்த மலையில் மகாபுருஷனும், மகாவிபூதிகளுக்கு அதிபதியுமான ஸ்ரீ நாராயணன் தம்முடைய விபூதிகளான மகேந்திரன் முதலிய உலகபாலர்களுக்குப் பலவகையான சாமர்த்தியத்தை விருத்திசெய்வதற்காகத் தம்முடைய சுத்த சத்வம், தர்மம், ஞானம், மிகுந்த வைராக்கியம், ஐசவர்யம், அஷ்டமகாசித்தி இவைகளுடனும், விஷ்வக்ஸேனர் முதலிய பார்ஷதர்களுடனும், சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களால் பிரகாசக்கும் புஜங்களுடனும் சகல லோகத்திற்கும் கேஷமத்தைச் செய்வதற்காக எங்கும் வசிக்கிறார். இந்தப் பகவான் தம்முடைய மாயையால் செய்யப்பட்ட பலவித உலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கற்பம் வரையில் இப்படி இருக்கிறார். லோகாலோக பர்வதத்திற்கு முந்திய விஸ்தாரத்தைச் சொல்லியதால் அதற்கு

வெளியிலிருக்கும் பூமியின் அளவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அதற்கு வெளியில் அஷ்டமகாசித்தியைக் கொண்டு யோகிகள் செல்லக்கூடிய இடங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். த்யு லோகத்திற்கும் பூமிக்கும் எது மத்தியோ, அது அண்டத்தின் மத்யம். அதில் சூர்யனிருக்கிறார். சூர்யனுக்கும் அண்டத்திற்கும் இடையில் இருபத்தைந்துகோடி யோஜனை தூரம் இருக்கிறது. ஹிரண்மயமான அண்டத்திலுண்டானவன் ஹிரண்யகர்ப்பனென்று பெயரடைந்ததுபோல இந்தச் சூர்யன் அசேதனமாகிய அண்டத்தில் வசித்ததால் மார்த்தாண்ட னென்று பெயரடைந்தார். மேலும் திக்குகள், ஆகாசம், அந்தரிக்ஷம், பூமி, மற்ற பேதம், ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம் இவைகளைக் கொடுக்கும் ஸ்தலம்; அதலம் முதலிய கீழ் உலகங்கள் ஆகிய இவைகளெல்லாம் சூர்யனாலேயே பிரிக்கப்படுகின்றன. மேலும் தேவதைகள், திரியக் ஜாதிகள், மனிதர்கள், மலைப்பாம்புகள், பறவைகள், கொடிகள் முதலிய சகல பிராணிகளுக்கும் சூர்யனே ஆத்மாவாகவும், கண்ணாகவும், அதிபதியாகவு மிருக்கிறார்.*

அத்தியாயம் 21

த்யு மண்டலம்

1—22 பூமண்டலத்தின் அமைப்பின் (ஐம்பதுகோடி யோஜனை அகலமுள்ளதென்று) அளவும், லக்ஷணமும் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டது. மொச்சைக்கொட்டை முதலிய விதையினுடைய இரண்டு மூடிகளில் ஒன்றினுடைய அளவினால் மற்றொன்றின் அளவு சொல்லப்படுகிறதுபோலப் பூமண்டலத்தின் அளவினாலேயே த்யு லோகத்தின் அளவையும் அதையறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்தரிக்ஷமானது அவைகளின் மத்தியில் சேர்ந்திருக்கிறது. அதன் மத்தியிலிருக்கும்

*[இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லிய ஸமுத்திரங்களின் வரிசை சில புத்தகங்களில் மாறுகக் காணப்படுகிறது.]

ஸூர்ய பகவான் வெயிலால் மூன்று உலகத்தையும் தபிக்கச் செய்து பிரகாசிக்கச் செய்கிறார். அந்த ஸூர்யன் உத்தராயணம், தக்ஷிணயணம், வைஷ்வதம் என்ற பெயர்களுள்ள மந்த கதியாலும், சீக்கிரகதியாலும், ஸமகதியாலும், ஆரோஹணம் அவரோஹணம் இவைகளால் ஒவ்வொரு ஸ்தானங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிறார். அவர் மகரம் முதலிய ராசிகளில் ஸஞ்சரிக்கும், போது சில வேளை பகல் குறைந்தும், சில வேளை அதிகரித்தும் சில ஸமயம் இரவு குறைந்தும் அதிகரித்தும், சில ஸமயம் இரண்டும் ஸமமாகவும் இருக்கும்படி செய்கிறார். மேஷராசியிலும், துலாராசியிலும் ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது இரவும் பகலும் ஸமமாக இருக்கும். விருஷபம் முதல் ஐந்து ராசிகளில் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது பகல்களே விருத்தியடைகின்றன. ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒவ்வொரு நாழிகை இரவில் குறையும். விருச்சிகம் முதலிய ஐந்து ராசிகளில் ஸூர்யன் ஸஞ்சரிக்கும்போது பகல் குறைந்தும், இரவு அதிகரித்துமிருக்கும். தக்ஷிணயணம்வரையில் பகல்களும், உத்தராயணம் வரையில் இரவுகளும் விருத்தியடைகின்றன. இம்மாதிரி ஒன்பதுகோடியே ஐம்பத்தொருலக்ஷம் யோஜனை தூரம் மானஸோத்தர பர்வத்தின் பரிவிருத்தி யென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த மானஸோத்தர பர்வத்தில் மேருவிற்குக் கிழக்கில் தேவதானி என்ற இந்திரனுடைய பட்டணமும், தெற்கில் ஸம்யமனி என்ற யமனுடைய பட்டணமும், மேற்கில் நிம்லோசனி என்ற வருணனுடைய பட்டணமும், வடக்கில் விபாவரி என்ற லோமனுடைய பட்டணமும் இருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பட்டணத்தில் பிராணிகளுடைய பிரவிருத்தி நிவர்த்திக்கு நிமித்தங்களான உதயம், மத்யாஹ்ணம், நிசீதம் என்ற காலவிசேஷங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு ஸூர்யன் தாம் தக்ஷிணமாக ஸஞ்சரித்தாலும் மேருவை ஸவ்யமாகச் சுற்றுகிறார். பகலுடைய மத்யகாலத்தில் மாத்திரம் அவ் விடத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தாபம் உண்டாகிறது. எவ்விடத்தில் உதயமாகிறாரோ, அதற்கு நேரான திக்கில் அவர்களுக்கு சூரியன் அஸ்தமனமடைகிறார். எவ்விடத்திலிருந்து வியர்வையை உண்டுபண்ணுகிறாரோ, அதற்கு எதிரான திக்கில்

நிசீதத்தை (பாதிராத்திரி) உண்டுபண்ணுகிறார். அப்பொழுது ஜனங்களால் அவரைப் பார்க்கமுடியாது. சூரியன் இந்திரனுடைய பட்டணத்திலிருந்து பதினெந்து நாழிகைகளில் யமனுடைய பட்டணம் வருகிறார். இடையில் இரண்டுகோடி எழுபத்தேழு லக்ஷத்து எழுபத்தையாயிரம் யோஜனை தூரமிருக்கிறது. இதுபோலவே அங்கிருந்து வருணனுடைய பட்டணத்திற்கும், அங்கிருந்து ஸோமனுடைய பட்டணத்திற்கும், அங்கிருந்து இந்திரனுடைய பட்டணத்திற்கும் செல்லுகிறார். அப்படியே சந்திரன் முதலிய கிரஹங்களும், நக்ஷத்திரங்களுடன் ஜோதி சக்கரத்தில் சேர்ந்து அஸ்தமனத்தை அடைகின்றன. இம்மாதிரி ஒரு முகூர்த்தத்திற்கு முப்பத்துநாலு லக்ஷத்து நூற்றெட்டு யோஜனை தூரம் சூரியனுடைய இரதமானது செல்லுகிறது. அது வேதசுருபமாயுள்ளது; அதற்குச் சக்கரம் ஒன்றே; அதற்குப் பன்னிரண்டு மாதங்களும் ஆரங்கள்; ஆறு ருதுக்களும் நேமிகள்; மூன்று சாதூர்மாஸ்யங்கள் நாபி; ஆகையால் அது ஸம்வதஸர சுருபம். அந்த இரதத்தின் அச்சானது மேருவின் சிகரத்திலும் மானஸோத்தரத்திலுமாகக் கோக்கப்பட்டுச் செக்குப்போல மானஸோத்தர பர்வதத்தில் சுற்றுகிறது. அந்த அச்சில் கோக்கப்பட்ட இரண்டாவது அச்சானது தைலயந்தரத்தின் அச்சப் போலத் துருவத்தில் மாட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது பெரிய அச்சின் நாலிலொரு பாகமுள்ளது. இரதத்தில் உட்காருகிற இடம் முப்பத்தாறுலக்ஷம் யோஜனைதூரம் நீளமுள்ளது; எட்டரை யோஜனை தூரம் அகலமுள்ளது. அந்த இரதத்தின் நுகத்தடி அவ்வளவு நீளமுள்ளது. அதில் அருணனால் கட்டப்பட்ட காயத்ரி முதலிய சந்தஸ்ஸின் பெயருள்ள ஏழு குதிரைகள் இரதத்தை இழுத்துவருகின்றன. அந்த அருணன் சூரியனுக்கு முன் பாகத்தில் மேற்குமுகமாக சாரத்தியஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான். மேலும், வால்கில்யர்கள் என்ற பெயருள்ளவர்களும், கட்டைவிரல் அளவுள்ளவர்களுமான அறுபதினாயிரம் மஹரிஷிகள் சூரியனுக்கு முந்தி நல்வார்த்தையைச் சொல்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டு சூரியனை துதிக்கிறார்கள். அப்படியே மற்ற மகரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும், அப்ஸரசு-

களும், நாகங்களும், யாதுதானர்களும் தேவர்களும் தனித் தனியே சூரியனை உபாஸிக்கிறார்கள். மேலும் ஒவ்வொரு மாதத்திலும், ஆத்மாவாகிய சூரியனைத் தனித்தனியே பதினாறு கணங்களும், இரட்டையாக ஏழு கணங்களுமான ஸ்தோமங்கள் உபாசிக்கின்றன. பூமண்டலம் ஒன்பது கோடியே ஐம்பத்தொரு லக்ஷம் யோஜனை பரிவிருத்தியுள்ளது. அதனைச் சூரியன் ஒரு சுண்ணத்திற்கு இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரமும், இரண்டுசூரோச தூரமுமாகக் கடந்து செல்லுகிறார்.

நோட்டு

ஸ்தானங்களில்—எல்லாக் கிருஹங்களுக்கும் ஜராவத மென்ற வடக்கு ஸ்தானம், வைச்வானரமென்ற தெற்கிலுள்ள ஸ்தானம், இவைகளின் நடுவில் ஜரத்கவமென்ற ஸ்தானம் ஆகிய மூன்று ஸ்தானங்களுண்டு. ஒவ்வொரு ஸ்தானங்களும் அசுவினி முதலிய மூன்று நக்ஷத்திரங்களால் நாகவீதி, கஜவீதி, ஜராவத வீதியென்ற மூன்று வீதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அசுவினி, பரணி, கிருத்திகையாகிய மூன்றும் நாகவீதியென்று சொல்லப்பட்டது. ரோஹிணி, மிருகசீர்ஷம், ஆருத்ரை ஆகிய மூன்றும் கஜவீதியென்றும், புனர்வஸு, புஷ்யம், ஆயில்யம் ஆகிய மூன்றும் ஜராவதவீதியென்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த மூன்று வீதிகளும் உத்தரமார்க்கம். மகம், பூரம், உத்திரம் இவைகள் ஆர்ஷபீதி; ஹஸ்தம், சித்திரை, ஸ்வாதீ இவைகள் கோவீதி; ஜ்யேஷ்டை, விசாகம், அநுராதம் இவைகள் ஜரத்கவீதி; இம்மூன்று வீதிகளும் மத்யமார்க்கம். மூலம், பூரடம், உத்திராடம் இவைகள் அஜவீதி; சிரவணம், தனிஷ்டை, சதயம் இவைகள் மிருகவீதி; பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி இவைகள் வைச்வானரவீதி. இவைகள் தக்ஷிணமார்க்கம். உத்தராயணத்தில் துருவத்தில் சேர்க்கப்பட்ட வாயுருபமான இரண்டு கடிவாளங்களை இழுத்துப் பிடிப்பதால் இரதத்திற்கு ஆரோஹணமும் மந்தகதியும், அதனால் பகல் நாழிகை விருத்தியும், இராத்திரியின் குறைவும் உண்டாகிறது. தக்ஷிணாயணத்தில் கடிவாளத்தைத் தளர்த்தி விடுவதால் அவரோஹணமும், மண்டலத்தின் வெளியில் பிரவேசமும், அதனால் சீக்கிர கதியும், பகல் குறைவும், இரவின் விருத்தியும் உண்டாகிறது. வைஷுவதத்தில் பாசம் சமமாக இருப்பதால் மத்தியமண்டலப் பிரவேசமும், சாம்ய கதியும், இரவும் பகலும் சமமாக இருப்பதும் உண்டாகிறது.

விருஷபம் முதல்—வைகாசி, ஆனி இந்த இரண்டு மாதங்களில் தான் பகல்கள் வீருத்தி அடைகின்றன. ஆடி மாதம் முதல் பகல்கள் குறைகின்றன. ஆனாலும் இராத்திரியைவிட பகல் வீருத்தி யாகின்றன என்று தாற்பரியம். எவ்விடத்திலுதயமாகிறாரோ—மேருவின் தெற்கிலிருப்பவர்களுக்குக் கிழக்கு முதல் திக்குகள் கணக்கிடப்படுகின்றன. மேற்கிலிருப்பவர்களுக்குத் தெற்கு கிழக்காகும். வடக்கிலிருப்பவர்களுக்கு மேற்கு கிழக்காகும்; கிழக்கிலிருப்பவர்களுக்கு வடக்கு கிழக்காகும். தக்ஷிணமாக—நக்ஷத் திரங்களுக்கு எதிரான கதியால் மேருவை வாமமாகச் செய்தும், பிரதக்ஷிண வர்த்தமானப் பிரவக வாயுவினால் சுற்றும் ஜோதி சக்கரத்தால் ஒவ்வொரு நாளும் தக்ஷிணமாகச் சஞ்சரிக்கிறார். சக்கரத்தின் கதிவசத்தால் மிகுந்த தூரஞ்சென்றபொழுது பூமியிலிருப்பவர்போல் தோன்றும் சூரியனைப் பார்ப்பது உதயமென்றும், ஆகாயத்தில் ஏறினவன் போலத் தோன்றும் சூரியனைப் பார்ப்பது மத்தியானமென்றும், பூமிக்குள் பிரவேசித்த வன்போல் சூரியன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருப்பதை அஸ்தமனமென்றும் சொல்கிறார்கள். எவன் எவ்விடத்திலிருந்து சூரியனை உதயமாகிறவனாகப் பார்க்கிறானோ அவனுக்கு அது கிழக்குத் திக்காகிறது.

அத்தியாயம் 22

சந்திரன் முதலியவைகளின் மண்டலம்

1—10. பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பகவன்! சூரியன் மேருவையும், துருவனையும் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றுகிறாரென்றும், இராசிகளுக்கு எதிர்முகமாகச் செல்லுகிறாரென்றும் சொன்னீரல்லவா? அது விருத்தமாகத்தோற்றுகிறதே, அதை நான் எப்படித்தெரிந்துகொள்ளுகிறது?” என்று கேட்டார். அதை நோக்கேட்ட சுகர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்: “சூரியனுடைய சக்கரம் சுற்றும்போது அதிலிருக்கும் எறும்பு முதலிய ஜந்துக்கள் அதற்கு விரோதமாகச் செல்லுகின்றன அல்லவா? அப்படியே இன்னும் பலவிதமாகப் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன. இம்மாதிரியே நக்ஷத்திரம், ராசி இவைகளுடன் கூடியதும், துருவத்தையும், மேருவையும் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றுவதுமான காலச் சக்கரத்தில் இருக்கும் சூரியன் முதலிய கிருஹங்களுடைய கதியானது வேறுகவே இருக்கிறது. அப்படியே நக்ஷத்திரங்களின்

லும், மற்ற இராசிகளிலும் காணப்படுகிறது. ஆதிபுருஷனாகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனே உலகங்களுடைய சேஷமத்திற்காக வேத சுருபியான தம்முடைய ஆத்மாவைக் கர்மங்களுடைய சுத்திக் காகப் பன்விரண்டு வகையாகப் பிரித்து, வசந்தம் முதலிய ஆறு இருதுக்களிலும் கர்ம போகத்திற்குத் தக்கபடி சீதோஷ்ணங் களையும் உண்டுபண்ணுகிறார். அப்பேர்ப்பட்ட மஹா புருஷ சுருபியாக இந்த சூரியனை புருஷர்கள் வேத வித்தையாலும், வர்ணசுரம ஆசாரங்களாலும், யோகம், தியானம் இவைகளா லும் பூஜித்துச் சீக்கிரத்தில் சேஷமத்தை அடைகிறார்கள். உலகங்களுக்கு ஆத்மாவாகிய இந்த சூரியன் த்யு லோகத் திற்கும் பூமிக்கும் நடுவிலிருக்கும் ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் காலசக்கரத்தை அடைந்து, இராசியென்று பெயருள்ள பன்னி ரண்டு மாதங்களை அனுபவிக்கிறார். அவைகள் ஸம்வத்ஸரத்தின் அவயவங்கள் ; மேலுமவர் இரண்டு பக்ஷமாகிய மாதத்தையும், இரண்டேகால் நக்ஷத்திரங் கொண்ட இராசியையும், அகோராத் திரத்தையும் அனுபவிக்கிறார். ஸம்வத்ஸரத்தினுடைய ஆறி லொரு பாகத்தை எவ்வளவு காலத்தால் சூரியன் அனுபவிக்கி ருரோ, அதை இருதுவென்றும், எவ்வளவு காலத்தால் ஸம்வத் ஸரத்தின் பாதியை அனுபவித்து ஆகாச மார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கி ருரோ, அதை அயனமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஆகாசமண் டலம் முழுவதையும், த்யு மண்டலத்தையும், பூமண்டலத்தையும் எவ்வளவு காலத்தா லனுபவிக்கிறாரோ, அந்தக் காலத்திற்கு ஸம் வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இளாவத்ஸரம், அனுவத்ஸரம், இத்வத் ஸரம் என்று சூரியனுடைய மந்தகதியாலும், சீக்கிரகதியாலும், சமகதியாலும் சொல்லுகிறார்கள். இதுபோலவே சூரியமண்டலத் திற்கு லக்ஷயோஜனை தூரத்திற்குமேல் சந்திரனைவர் சூரியகதியா லேற்படும் ஸம்வத்ஸரத்தை இரண்டு பக்ஷங்களாலும், மாதத்தை இரண்டேகால் நக்ஷத்திரங்களாலும், பக்ஷபுத்தியைத் தினத்தா லும் சூரியனுக்கு முன்பாகச் சீக்கிரமாகச் சென்று அனுபவிக்கிறார். மேலுமவர் விருத்தியடைகின்றவைகளும், குறைகின்றவை களுமான கலைகளாலும், சகல்பக்ஷம், சிருஷ்ணபக்ஷம் ஆகிய இவைகளாலும் பிதிருக்களுக்கு அகோராத் திரத்தையுண்டுபண்ணுகிறார். சகல பிராணிகளுக்கும் பிராணனாகவும் இருக்கிறார் ;

எல்லாரையும் ஜீவிக்கச் செய்வதால் ஜீவனாயுமிருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொரு நகரத்திரத்தையும் முப்பது முஹூர்த்தங்களால் அனுபவிக்கிறார். பதினாறு கலைகளுள்ளவரும், மனோமயரும், அமிருதமயரும், அன்னமயருமாகிய சந்திரன், தேவர்கள், பிதிருக்கள், மனிதர்கள், பூதங்கள், பசுக்கள், பறவைகள், மலைப்பாம்புகள், கொடிகள் ஆகிய இவைகளைப் போஷிப்பதனால் ஸர்வஸ்வரூபியென்று சொல்லப்படுகிறார். அதற்குமேல் லக்ஷ யோஜனை தூரத்தில் மேருவிற்குத் தக்ஷிணமாகக் காலசக்கரத்தில் நகரத்திரங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலுமவைகள் அபிஜித் என்ற நகரத்திரத்துடன் இருபத்தெட்டென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றன.

11. அதற்குமேல் இரண்டலக்ஷம் யோஜனை தூரத்திற்குப் பால் சுக்கிரனுடைய மண்டலமிருக்கிறது. அவர் சீக்ரகதி முதலியவைகளால் சூரியனுக்கு முன்னும் பின்னுமாகச் செல்லுகிறார். பெரும்பாலும் உலகத்திற்கு அனுசூலத்தையே செய்பவர்; அவருடைய கதி விசேஷத்தால் மழைபெய்யுமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. மேலுமவர் மழையின் பிரதிபந்தத்தைப் போக்கடிப்பவர்; இவர்போலவே புதனும் என்று தெரிந்துகொள்ளவும்.

12. அதற்குமேல் இரண்டலக்ஷம் யோஜனை தூரத்தில் புதன் இருக்கிறார். அவர் பெரும்பாலும் செளம்ய சுபாவமுள்ளவர்; சுபத்தைச் செய்பவர்; அவர் சூரியனுக்கு முன்னும்பொழுது செல்லுகிறாரோ, அப்பொழுது பெருங்காற்று, மழையில்லாதிருப்பது முதலிய பயம் உண்டாகுமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

13. அதற்குமேல் இரண்டலக்ஷம் யோசனை தூரத்திற்குப் பால் அங்காரகன் இருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொரு ராசியிலும் மூன்று பக்ஷங்கள் சஞ்சரிக்கிறார். வக்கிரமாக சஞ்சரிக்கும்போது அசுபனாகியும், கெட்ட பலனையும் கொடுக்கிறார்.

14. அதற்குமேல் இரண்டலக்ஷம் யோசனை தூரத்தில் பிருஹஸ்பதி பகவான் இருக்கிறார். அவர் வக்கிர கதியில்லாத

போது ஒவ்வொரு இராசியிலும் ஒவ்வொரு பரிவத்ஸர காலம் சஞ்சரிக்கிறார். மேலுமவர் பிராம்மணர்களுக்குப் பெரும்பாலும் சுகத்தையே கொடுப்பவர்.

15—16. அதற்குமேல் இரண்டலக்ஷம் யோசனை தூரத்திற்கப்பால்சனைச்சரன்இருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொரு இராசியிலும் முப்பது மாதங்கள் தாமதித்து அதேமாதிரி எல்லா ராசிகளிலும் அவ்வளவு அனுவத்ஸரங்கள் சஞ்சரிக்கிறார். பெரும்பாலும் அவர் எல்லாருக்கும் கெடுதியைச்செய்ப்பவர். அதற்குமேல் பதினேரு லக்ஷம் யோசனை தூரத்திற்கப்பால் ரிஷிகள் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் உலகத்திற்கு ஷேஷமத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவர்கள்; பகவானாகிய மஹாவிஷ்ணுவிடைய பரமபதத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றுகிறவர்கள்.

நோட்டு

ஆகாசமண்டலம்—சுக்லபக்ஷத்தின் பிரதமையில் ஸங்கிரமணம் நேர்ந்தால் ஸௌரமானத்திற்கும் சாந்திரமானத்திற்கும் மாதம் ஆரம்பிக்கும். அது ஸம்வத்ஸரமெனப்படும். அந்த வர்ஷத்தில் ஸௌரமானத்தால் ஆறுநாட்கள் அதிகமாகின்றன; (அதாவது 366—நாட்கள்) சந்திரமானத்தால் ஆறுநாட்கள் குறைகின்றன. ஆனதால் சாந்திரமானத்தால் வருஷம் முந்தியும், செளரமானத்தால் வருஷம் பிந்தியும் முடியும். இப்படி ஐந்து வருஷங்கள் சென்றால் நடுவில் இரண்டு மலமாதங்கள் ஏற்படும். ஆறுவது ஸம்வத்ஸரமாகும். இரண்டு பக்ஷங்கள்—பன்னிரண்டு இராசிகளில் சூரியன் ஒரு வருஷம் சஞ்சரிக்கிறார். சந்திரன் இரண்டு பக்ஷங்களில் பன்னிரண்டு இராசிகளைத் தாண்டுகிறார்.

அத்தியாயம் 23

துருவ மண்டலம்

1--9. அதற்கப்பால் பதின்மூன்று லக்ஷம் யோசனை தூரத்தில் விஷ்ணுவின் பரமபதமிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவ்விடத்தில் நக்ஷத்ரரூபிகளாகவிருக்கும் அக்கினி, இந்திரன், பிரஜாபதி, காச்யபர், தர்மன் ஆகிய இவர்களுக்குத் தக்ஷிண பாகத்தில் மஹாபாகவதரும், உத்தானபாதருடைய புத்திரருமான துருவர் கல்பஜீவிகளால் உபாசிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவருடைய மகிமை முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர் அறியப்படாத வேகமுள்ள காலரூபியான ஈசுவரனுடைய ஆஞ்ஞையால் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜியோதிர்கணங்களுக்கும், நக்ஷத்திரங்களுக்கும் பிடிப்பாகவும், ஸ்திரமாகவும், ஈசுவரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டுப் பிரகாசிக்கிறார். அந்த நக்ஷத்திரம் முதலியவைகள் மேடிஸ்தம்பத்தில் தானியங்களைப் புதிர்ப்பதற்காகக் கட்டப்பட்ட பசுக்கள்போல மூன்று சுவனங்களிலும் அதனுடைய ஸ்தானத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி, பகணம், கிரஹங்கள் முதலியவைகள் இந்தக் கால சக்கரத்தில் உள்ளேயும் வெளியேயும் சம்பந்தப்பட்டு, துருவனையே ஆசிரயித்துக் காற்றினால் தூண்டப்பட்டுக் கல்பம் வரையில் சஞ்சரிக்கின்றன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள், பருந்துகள் முதலியவைகள் எப்படிக் காற்றினால் தங்கள் கர்மத்தை ஒத்தாசையாக வைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்றனவோ, அதுபோல ஜியோதிர்கணங்கள், பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களுடைய சேர்ச்சையால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டுக் கர்மத்தால் ஆகாயகதியை அடைந்திருக்கின்றன. அதனால்தான் பூமியில் விழுகிறதில்லை. சிலர் இந்த ஜியோதிர்கணமானது சிம்சுமார சக்கரத்தில் பகவானாகிய வாசுதேவருடைய யோகத்தால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். மண்டலாகாரமான சரீரமுள்ளதும், கீழ்முகமான தலையுள்ளதுமான அந்தச் சிம்சுமாரத்தின் வாலுக்குக் கீழாகத் துருவர் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அந்த வாலில் பிரஜாபதி, அக்கினி, இந்திரன், தர்மன் ஆகிய இவர்கள்

வசிக்கிறார்கள். வாலின் அடியில் தாதா, விதாதா என்ற இரு வர்களும், இடுப்பில் சப்தரிஷிகளும் வசிக்கிறார்கள். மேலும், வலது பக்கமாக வளைந்த சரீரமுள்ள அதன் தக்ஷிண பாகத்தில் திருவோணம் முதல் புனர்வச வரையிலுள்ள பதினமூன்று நக்ஷத்திரங்களும், அபிஜித் என்றதும் இருக்கின்றன. வாம பாகத்தில் புஷ்யம் முதல் உத்திராஷாடம் வரையிலுள்ள பதினான்கு நக்ஷத்திரங்கள் வசிக்கின்றன. மண்டலசுருபமுள்ள சிம்சு மாரத்தின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள அவயவங்கள் சமமான சங்கியையுள்ளவைகள். பின்பக்கத்தில் அஜனீதியும், வயிற்றில் ஆகாசங்கையும், சுரோணிதேசத்தின் தக்ஷிணபாகம், வாம பாகம் இவைகளில் முறையே புனர்வச, புஷ்யம் ஆகிய இவைகளும், தக்ஷிணபாதம், வாமபாதம் இவைகளில் ஆருத்ரை, ஆச்லேஷை இவைகளும், தக்ஷிண நாசிகை, வாம நாசிகை இவைகளில் அபிஜித், உத்திராஷாடம் ஆகிய இவைகளும், தக்ஷிணநேத்திரம், வாமநேத்திரம் ஆகிய இவைகளில் சிவவணம், பூர்வாஷாடம் ஆகிய இவைகளும், தக்ஷிணகர்ணம், வாமகர்ணம் இவைகளில் தனிஷ்டை, மூலம் ஆகிய இவைகளும், மகம் முதலிய எட்டு நக்ஷத்திரங்கள் முகத்தின் வாம பார்சுவத்திலும், மிருகசீர்ஷம் முதல் எட்டு நக்ஷத்திரங்கள் முகத்தின் தக்ஷிண பார்சுவத்திலும் மாறுதலாக இருக்கின்றன. வலது ஸ்கந்தத்திலும், இடது ஸ்கந்தத்திலும் சதபிஷக், ஜேஷ்டை ஆகிய நக்ஷத்திரங்களிருக்கின்றன. மேலும், மேலுதட்டிலில் அகஸ்தியரும், கீழுதட்டில் யமனும், முகத்தில் அங்காரகனும், மார்பில் சனைச்சரனும், கழுத்தில் (கழுத்தின் பின்பாகம்) பிரஹஸ்பதியும், வக்ஷஸ்வரில் ஆதித்யனும், ஹிருதயத்தில் நாராயணனும், மனதில் சந்திரனும், நாபியில் உசநஸ்ஸும், ஸ்தனங்களில் அசுவினி தேவர்களும், பிராணன், அபானன் இவைகளில் புதனும், கழுத்தில் ராகுவும், எல்லா அங்கங்களிலும் கேதுவும், ரோமங்களில் எல்லாத் தாரைகளும் இருக்கின்றன. (அகஸ்தியர் முதலியவர்கள் நக்ஷத்திர ரூபிகளாக வசிக்கிறார்களென்று தாத்பரியம்.) இது பகவானாகிய மஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம். சர்வதேவதாமயமானது ; இதனை ஒவ்வொரு நாளும் சந்தியாகாலத்தில் சுத்தனாக மௌனத்துடன் தியானஞ்செய்து, “ஜியோ

ரன் இவர்களுடைய சமீபம் செல்லாமல் கொஞ்ச தூரத்திலேயே திரும்பிவிடுகிறான். அதனையே உபராகம் (கிரகணம்) என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குக் கீழாக சித்தர்கள், சாரணர்கள், வித்தியாதரர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய வீடுகள் இருக்கின்றன. அதற்கும் கீழாகப் பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்தில் யக்ஷர்கள், பிசாசங்கள், பிரேதகணங்கள், பூதகணங்கள் ஆகிய இவைகள் விளையாடக்கூடிய அந்தரிக்ஷமானது கடுமையாகக் காற்று வீசும் இடம் வரையிலிருக்கிறது. மேகங்கள் இருக்கிற வரையில் காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்குக் கீழாக நூறு யோஜனை தூரத்தில் இந்தப் பூமி இருக்கிறது. எதுவரையில் ஹம்ஸங்கள், பாசங்கள், சியேனங்கள், கருட பட்சிகள் ஆகிய பறவைகள் பறக்கின்றனவோ, அதுவே பூமிக்குச் சமீபமான இடம்.

5—11. பூமியின் லக்ஷணம் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூமிக்குக்கீழாக ஒன்றுக்கொன்று பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்தில் அவ்வளவு அகலம், நீளம் உள்ளவைகளான ஏழு பிலங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அதலம், விதலம், ஸுதலம், ரஸாதலம், தலாதலம், மகாதலம், பாதாலம் என்ற பெயருள்ளனவாம். அந்தப் பிலஸ்வர்க்கங்களில் சுவர்க்கத்தைக்காட்டிலும் மேலான போகங்கள், ஐசவர்யங்கள், ஆனந்தம், விபூதி ஆகிய இவைகளால் பூர்ணங்களான வீடுகள், உத்தியானங்கள், கிரீடாகிருகங்கள் ஆகிய இவைகள் இருக்கின்றன. மேலும் அவைகளில் தைத்தியர்கள், தானவர்கள், சர்ப்பங்கள் ஆகிய இவர்கள் எப்பொழுதும் சந்தோஷத்துடன் மிகுந்த பிரீதியுள்ள களத்திரம், புத்திரர்கள் முதலிய பந்துக்கள், மித்திரர்கள், வேலைக்காரர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் தங்கள் இஷ்டப்படி ஆனந்தமாக வசிக்கிறார்கள். அந்த உலகங்களில் மாயாவியாகிய மயனால் செய்யப்பட்ட அநேக வீடுகளும், கோபுரங்களும், சபைகளும், நாற்சந்தி மண்டபங்களும் இருக்கின்றன. அவைகள் பலவகையான இரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டவைகள்; மேலும் அவைகளில் நாகர்கள், அசுரர்கள், புறாக்கள் இவைகள் ஸ்திரீகளுடன் கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும், அவ்

விடத்தில் சரங்கங்களும், ராஜகிருகங்களும் இருக்கின்றன. மேலும் அங்கிருக்கும் உத்தியானங்களில் மனத்தையும், இந்திரியங்களை யும் சந்தோஷப்படுத்தக்கூடிய புஷ்பங்கள், பழங்கள், தளிர்கள் இவைகளால் அழகான மரங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் தங்கக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கின்றன. மேலும் அந்த உத்தியானங் களில் அழகான நீர்ப்பறவைகள் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சப்தித் துக்கொண்டிருக்கின்றன. சுத்தமான ஜலத்தால் நிறைந்த அந்த ஓடைகளில் மீன்கள் துள்ளுகின்றன. அதனால் ஜலமும் தாமரை, ஆம்பல், குவலயம், கல்ஹாரம், நீலோத்பலம், நூறு இதழ்களுள்ள தாமரை ஆகிய இவைகளும் அசைகின்றன. மேற் சொல்லிய புஷ்பங்களில் வண்டுகள் பலவகையாக இனிமையாகச் சப்தித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. அதனால் அவைகள் தேவ லோகத்தைவிட மேலானவைகளாக இருக்கின்றன. மேலும் அவ் விடத்தில் சூரியப்பிரகாக மில்லாதிருந்தும் அஹோராத்ரம் முதலி யவைகளில் பயமில்லை. அவ்விடத்திலிருக்கும் சிறந்த சர்ப்பங் களுடைய தலையிலிருக்கும் இரத்தினங்கள் இருட்டைப் போக்கடிக் கின்றன. அந்த உலகத்தில் வசிப்பவர்கள் திவ்யமான ஓஷதி களுடைய ரசங்கள், ரசாயனங்கள் இவைகளைப் புசிப்பதாலும், ஸ்நானம், பானம் இவைகளாலும் சரீர வியாதி, மனோவியாதி இவைகளற்றவர்களாகிக் கிழத்தனம் முதலியவைகளில்லாமல் வசிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தேகத்தில் வர்ணக்குறைவாவது, நாற்றமாவது, வியர்வையாவது, சிரமமாவது உண்டாகிறதில்லை. மங்களஸ்வரூபமுள்ள அவர்களுக்குப் பகவானுடைய தேஜோரூபி யான சுதர்சனமென்ற சக்கரத்தைக்காட்டிலும் வேறேருவரிடத் திலும் மரண பயமில்லை. அந்தச் சக்கரத்தைப் பார்த்தவுடன் தேவஸ்திரீகளுடைய கர்ப்பமானது ஸ்ராவம், பாதம் இவைகளை அடைகிறது.

12—13. அதலலோகத்தில் மயனுடைய புத்திரன் பலனெ ன்ற அசுரன் வசிக்கிறான். அவனால் தொண்ணூற்றாறு மாயைகள் உண்பெண்ணப்பட்டன. இக்காலத்திலிருக்கும் மாயாவிகள் அவைகளில் சிலவற்றைத்தான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பலனென்ற அசுரன் கொட்டாவி விரும்பொழுது அவ

னுடைய முகத்திலிருந்து மூன்று ஸ்திரீகணங்கள் உண்டாயின. அந்த ஸ்திரீகள் தங்களிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பவர்கள். இதர ஜாதிப் புருஷர்களையும் ஆசிப்பவர்கள்; மிகவும் சஞ்சலமான மனத்தை யுடையவர்கள்; அவர்கள் அந்தப் பிலத்தில் பிரவேசித்த புருஷர்களை ஹாடகமென்ற (தங்கம்) ரசத்தால் தங்களுடைய சம்போகத்திற்குத் தகுந்தவர்களாகச் செய்து தங்களுடைய வேடிக்கையான பார்வை, ஆசையுள்ள சிரிப்பு, பேச்சு, ஆலிங்கனம் முதலியவைகளால் சந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். அந்த ரசத்தை உபயோகப்படுத்தியவுடன் புருஷன், 'நான் ஈசுவரன், சித்தன்' என்று தன்னை நினைத்துக்கொண்டு ஆனந்தப்படுகிறான்.

14. அதற்குக் கீழான விதலமென்ற உலகத்தில் ஹாடகேசுவரரான பரமசிவன் தம்முடைய பார்ஷத கணங்களுடனும், பார்வதியுடனும் பிரஜைகளின் உபத்திரவத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக வசிக்கிறார். அந்தப் பார்வதி, பரமேசுவரன் இவர்களுடைய வீரியமானது ஹாடகியென்ற சிறந்த நதியாகப் பிரவகிக்கிறது. அதனை வாயுவினால் விருத்திபண்ணப்பட்ட அக்கினியானவர் அருந்துகிறார். அவரால் கக்கப்பட்ட ஆடகமென்ற சுவர்ணத்தை அங்கிருக்கும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் ஆபரணமாகச் செய்து தரிக்கிறார்கள்.

15—23. அதற்குக் கீழான சுதலத்தில் பலி சக்ரவர்த்தி பகவானை ஆராதித்துக்கொண்டு பயமற்றவராக வசிக்கிறார். அவர் விரோசனனுடைய புத்திரர்; மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவர்; புண்ணிய சுலோகர் (நல்வினையைக் கொடுக்கும் பெயருள்ளவர்); முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீமத் நாராயணன் மஹேந்திரனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டி அதிதியிடத்தில்வாமனராக அவதரித்து, மூவுலகத்தையும் பலியினிடத்திலிருந்து அபகரித்துப் பின்பு அவரிடத்தில் தனையால் பாதாலத்தில் அவரை வசிக்கச்செய்தார். பலியினிடத்தில் இருக்கும் ஐசுவரியம் இந்திரன் முதலியவர்களிடத்திலுமில்லை. இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியும், சகல பிராணிகளுக்கு ஜீவபூதரும், மிகவும் சுத்தரும், பாத்திரரும், சமீபத்தில் வந்து யாசிப்பவருமான ஸ்ரீ பகவானிடத்தில் மிகுந்த கிரத்தை வைத்து, மிகுந்த ஆதரவுடன் மனத்தைச் சமர்ப்பித்து,

பலி சக்கரவர்த்தி பூமியைத் தானம் செய்தார். அதனால் அவருக்குக் கிடைத்த ஐசுவரியம் அளவற்றது. அது அவர் செய்த தானத்திற்குச் சரியான பலமல்ல. (அந்தத் தானத்திற்கு மோகும் பலமாயிருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.) எந்தப் பகவானுடைய திவ்யநாமங்களைத் தும்மல், கீழே விழுவது முதலிய காலங்களில் ஒரு தடவை உச்சரித்தாலும் கர்மபந்தம் நிவர்த்தியாகிறதோ, பக்தர்களுக்கு ஆத்மாவும் ஞானத்தைக் கொடுப்பவரும், மிக்க பிரியருமான அந்தப் பகவானிடத்தில் பலியானவர் பூமியைச் சமர்ப்பித்துத் தன்யரானார். முழுக்கூடங்கள் கர்மபந்தத்தை நிவர்த்திப்பதற்கு யோகம், சாங்கியம் முதலிய கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். பகவான் இந்தப் பலி சக்கரவர்த்திக்குப் பகவத் ஸ்மரணத்தைப் போக்கக்கூடிய போகத்தையும், ஐசுவரியத்தையும் கொடுத்தபடியால் அவரை அனுக்கிரஹிக்கவில்லை. பகவான் அவனிடமிருந்து பூமியை அபகரிப்பதற்கு வேறு உபாயத்தை ஆசிரயிக்காமல், யாசிப்பது என்ற வியாஜமாக மூவுலகத்தையும் அபகரித்தார். அப்பொழுது அவருடைய சரீரமும் வருணபாசத்தால் நன்றாகக் கட்டப்பட்டு மலையின் குகையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தாலும் பலி சக்கரவர்த்தி பின்வருமாறு சொல்லலானார். பகவானாகிய இந்திரன் பிரஹஸ்பதியை மந்திரியாக வைத்துக் கொண்டும், புருஷார்த்தங்களைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள உபாயமறியாதவர். எனென்றால் உபேந்திரனைக்கொண்டு அற்பமான ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கும்படி என்னை யாசித்தாரே ஒழிய மேலான பதத்தைக் கொடுக்கும்படி உபேந்திரனை யாசிக்கவில்லை. மிகுந்த வயதுள்ள காலத்தின் மகிமையால் மன்வந்தரத்திற்கு ஒரு தடவை மாறும் இந்த மூவுலகமும் ஐசுவரியமாகுமா? நம்முடைய பிதாமகராகிய பிரஹலாதர் பகவானுக்குத் தாஸனாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டாரே ஒழிய, தம் தகப்பனருடைய இராஜ்யத்தில் ஆசைப்படவில்லை. பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தை அடையாதவனும், ராகம் துவேஷம் இவையுள்ளவனுமான என்னைப்போன்ற எவன்தான் அந்த மஹானுபாவ ராகிய பிரஹலாதருடைய மார்க்கத்தில் ஆசைப்படுவான்” என்றார். அந்தப் பலியின் சரிதத்தை விஸ்தாரமாகப் பிந்தி சொல்லுவோம். அவருடைய வீட்டு வாசற்படியில் பக்தர்களிடத்

தில் தயவுள்ள பகவான் கதாயுதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வசிக்கிறார். இராவணன் திக்விஜயம் செய்துவரும் போது பலியின் வீட்டில் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது பகவான் கால் கட்டைவிரலால் அவனைத் தூக்கி எறிந்தார். அவன் அநேக யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் விழுந்தான்.

24. அதற்குக் கீழிருக்கும் தலாதலத்தில் மயனென்று அஸுர ராஜன் இருக்கிறான். அவன் திரிபுரர்களுக்கு அதிபதி. திரிபுரர்களால் உலகத்திற்கு நேரிடும் உபத்திரவத்தை நிவர்த்திப்பதற்காகப் பரமசிவன் திரிபுரர்களை எரித்தார். அவருடைய பிரசாதத்தை அடைந்த இந்த மயன் அந்தப் பகவானால் காப்பாற்றப்பட்டுச் சக்கரத்தினிடமிருந்து பயமில்லாமல் மாயாவிடங்களுக்கு ஆசாரியனாக வசிக்கிறான்.

25. அதற்குக் கீழான மஹாதலத்தில் அநேகம் தலை யுள்ளவைகளும், மிகுந்த கோபமுள்ளவைகளும், பருத்த உடலுள்ளவைகளும் குஹகன், தக்ஷகன், காளியன், ஸுஷேணன் முதலிய ஸர்ப்ப கணங்கள் தங்களுடைய குடும்பத்துடன் மஹா விஷ்ணுவின் வாஹனமாகிய கருடனிடத்திலிருந்து பயந்தலைகளானாலும் குடும்பத்தின் சம்பந்தத்தால் சில காலம் சந்தோஷமுள்ளவைகளாக விளையாடுகின்றன.

26. அதற்குக் கீழான ரஸாதலத்தில் தேதேயர்கள் (திதியின் புத்திரர்கள்), தானவர்கள் (தனுஷின் புத்திரர்கள்), பணிகளென்ற நிவாத கவசர்கள், ஹிரண்யபுரவாலிகளான காலகேயர்கள் ஆகிய இவர்கள் வசிக்கிறார்கள். இவர்கள் தேவர்களுக்குச் சத்துருக்கள்; இயற்கையில் மிக்க பலமுள்ளவர்கள்; அவர்கள் இந்திரனுடைய தூதியான ஸரமையால் சொல்லப்படும் மந்திரங்களைக் கேட்டுப் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸால் பலம், கர்வம் இவைகள், அடக்கப்பட்டு ஸர்ப்பங்கள்போல அந்தப் பிலத்தில் வசிக்கிறார்கள்.

27. அதற்குக் கீழே இருக்கும் பாதாலத்தில் நாகலோகத்திற்கு அதிபதிகளான வாஸுகி முதலிய ஸர்ப்பங்களும், சங்கன்,

குளிகன், மஹாசங்கன், சுவேதன், தனஞ்சயன், திருதராஷ்டிரன், சங்ககூடன், கம்பளாசுவதரன், தேவதத்தன் முதலிய மிக்க கோபமுள்ள மஹா ஸர்ப்பங்களும் வசிக்கின்றன. அவைகளில் ஐந்து தலையுள்ளவை சில; ஆறு தலையுள்ளவை பல; ஏழு தலையுள்ளவை சில; பத்துத் தலையுள்ளவை சில; நூறு தலையுள்ளவை சில; ஆயிரந் தலையுள்ளவை சில. அவைகளுடைய படங்களிலிருக்கும் மேலான இரத்தினங்களுடைய காந்தியால் அந்த உலகம் இருட்டில்லாமலிருக்கிறது.

நோட்டு

மறைக்கிறது—கணித சாஸ்திரத்தில் பூமியின் சாயை சந்திரனை மறைக்கிறதென்றும், சந்திரமண்டலம் சூரியனை மறைப்பதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; முந்திய விரோதத்தை அமிருதபானஞ் செய்யும்பொழுது சூரியனாலும், சந்திரனாலும் அஸுரனென்று காண்பிக்கப்பட்டதால் ராஹுவிற்கும் அவர்களுக்கும் விரோதமுண்டாயிற்று. **ஸரமையால்**—ஓ பணிகளே! இந்திரனால் அடிக்கப்பட்டுச் சயனிக்கக்கடவீர்களென்று.

அத்தியாயம் 25

ஆதிசேஷன் வரலாறு

1—17. அந்தப் பாதாலத்திற்குக் கீழ் முப்பதினாயிரம் யோஜனை தூரத்தில் பகவானுடைய கலை இருக்கிறது. அதைத் தாமஸி என்றும், அனந்தனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸாத்வத தந்திரக்காரர்கள் 'நான்' என்கிற அபிமானத்திற்கு அடையாளமாக இருப்பதால் திருஷ்டா, திருசியம் இவைகளை ஒன்றுபடுத்துவதால் ஸங்கர்ஷணென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஆயிரந்தலையுள்ள அவருடைய தலைகளால் தரிக்கப்படும் இந்தப் பூமண்டலமானது ஒரு தலையால் சுமக்கப்படும் கடுகுபோல் பிரகாசிக்கிறது. அதனால் அவர் அனந்தனென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறார்.

கிறார். பிரளயகாலத்தில் இவ்வுலகத்தை நாசஞ்செய்ய விரும்பும் அந்தப் பகவானுடைய புருவங்களுடைய மத்தியிலிருந்து ஸந்நிகர்ஷணரென்ற ருத்ரன் பதினொரு கணங்களுடனும், மூன்று கண்களுடனும், மூன்று முனையுள்ள சூலத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு உண்டானார். அந்த அனந்தனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஸர்ப்ப சிரேஷ்டர்கள் பகவத் பக்தர்களுடன் நமஸ்கரித்துக் குண்டலங்களுடைய சோபையால் பிரகாசிக்கும் முகங்களை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் பார்க்கின்றனர். மேலும், நாககுமாரிகள் அவருக்குக் கேஷமத்தைப் பிரார்த்தித்தவர்களாக அவருடைய முகத்தை வெட்கத்துடன் பார்க்கிறார்கள். மேலுமவர்கள் அழகான தோள் வளைகளால் பிரகாசிக்கும் சுத்தமும், அழகுள்ளதுமான அனந்தனுடைய கைகளில் பூசப்பட்டிருக்கும் சந்தனத்தினுடைய வாசனையால் மனங்கலங்கி மனமத விகாரமடைந்து, மந்தஸ்யிதஞ் செய்கிறார்கள். அப்பொழுது அவருடைய முகமானது அனுராகத்தாலுண்டாகும் மதமுள்ளதும், சந்தோஷமுள்ளதும், மதத்தால் அசையும் நேத்திரங்களுள்ளதுமாக இருக்கிறது. அந்தப் பகவானாகிய அனந்தன் கோபமற்றவராகி, உலகங்களுடைய கேஷமத்திற்காக வசிக்கிறார். அவருடைய குணங்கள் அனந்தங்கள் ; மேலுமவர் தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும், உரகர்களாலும், சித்தர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், வித்யாதரர்களாலும் தியானிக்கப்படுகிறார். பின்னுமவர் எப்பொழுதும் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்த கண்களுள்ளவர் ; வார்த்தையாகிற அமிருதத்தால் தம்முடைய பார்ஷதகணங்களையும் தேவர்களையும் சந்தோஷிக்கச் செய்பவர் ; ஒருபொழுதும் வாடாத துளசியின் வாசனையாலும், மதுவினாலும் மதித்த வண்டுகளால் கானம்பண்ணப்பட்ட காந்தியுள்ள வையுயர்ந்தி யென்னும் மாலையைத் தரித்தவர் ; கறுத்த வஸ்திரமுள்ளவர் ; ஒரு குண்டலமுள்ளவர் ; கலப்பையின்மேல் அழகான கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர் ; கம்பீரமான விளையாட்டு உள்ளவர் ; மஹேந்திரன் சிறந்த யானையிலிருந்தாற்போல் சுவர்ணமயமான கச்சையை தரித்தவர். இம்மாதிரியான பகவான் முழுக்கூக்களால் தியானம் பண்ணப்பட்டும், சிரவணஞ் செய்யப்பட்டும், ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்களுள்ள அவர்களுடைய ஹிருதயத்தை யடைந்து அவித்யா ஸ்வரூபமான

கர்மவாசனையை நிவர்த்திக்கிறார். அவருடைய மாகாத்மியத்தைப் பிரம்மதேவருடைய புத்திரராகிய நாரதர் பிரம்மீதவருடைய சபையில் பின்வருமாறு காணஞ்செய்தார். எந்தப் பகவானுடைய சங்கல்பத்தால் பிரகிருதியின் குணங்கள் ஜகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, நாசஞ்செய்வது ஆகிய இவைகளைச் செய்தனவோ, எவருடைய ஸ்வரூபம் நாசமற்றதோ, எவருக்கு ஆதியில்லையோ, எவர் தாம் ஒருவராயிருந்தும் பலவகையான காரியப் பிரபஞ்சத்தைத் தரித்தாரோ அவருடைய மார்க்கத்தை ஜனங்கள் அறிய முடியுமா? எவரிடத்தில் காரிய காரணஸ்வரூபமான ஜகத் பிரகாசிக்கிறதோ, அந்தப் பகவான் பக்தர்களிடத்தில் கிருபையால் சுத்தமான அவதாரங்களைச் செய்கிறார். பக்தர்களுடைய மனதை வசப்படுத்துவதற்காக மிகுந்த பராக்கிரமமுள்ள அந்தப் பகவான் லீலைகளைச் செய்கிறார். எவருடைய திவ்யநாமதேயங்களைச் சிரவணம் பண்ணினவனும், வாக்கினால் உச்சரித்தவனும், பதிதனாயிருந்தாலும், உபத்திரவப்பட்டவனானாலும் பாவத்திலிருந்து சுத்தியடைகிறானோ, அந்தப் பகவானாகிய ஆதிசேஷனைத் தவிர முழுக்ஷுவாயிருப்பவன் வேறு யாரை ஆசிரயிப்பான்? எவருடைய சிரசில் மலைகள், ஆறுகள், சமுத்திரம், பிராணிகள் ஆகிய இவைகளுள்ள பூகோளமானது இரத்தினம்போலப் பிரகாசிக்கிறதோ, எவருடைய மகிமையானது அளவிடக்கூடாததோ, அவருடைய மகிமையை ஆயிரம் நாக்குள்ளவனானாலும் எவன் சொல்லுவான்? பகவானாகிய அனந்தர் இவ்வளவு மகிமையுள்ளவர். அவருடைய பராக்கிரமம், குணங்கள் கணக்கிடமுடியாதவைகள். அவர் பூமியை உலகத்தின் கேஷமத்திற்காகச் சிரமமின்றித் தூக்கிக்கொண்டு பாதாலத்தின்கீழ் வசிக்கிறார். ஒரீக்கித்து மகாராஜனே! காமங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகளும், மனிதர்களால் அடையக்கூடியவைகளுமான கதிகள் இவ்வளவுதான். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் உமக்குச் சொன்னேன். பிரவர்த்தித் தர்மத்தின் கதிகள் பலவகையானவைகள்; மாறுபாடுள்ளவைகள்; அவைகளையும் உமக்குச் சொன்னேன். வேறு எதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று அரசனைப் பார்த்துச் சுகர் கேட்டார்.

அத்தியாயம் 26

ந ர க ங் க ள்

1. பரீகழித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ மஹரிஷியே ! இந்த உலகத்திலுள்ள ஜனங்களுடைய கதிகளும், போகங்களும் பலவகையாக இருக்கின்றன என்று உம்மால் சொல்லப்பட்டது. அதன் ஆச்சரியத்தை நான் எப்படித் தெரிந்துகொள்வேன் ” என்று கேட்டார்.

2—3. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “ஓ மஹாராஜ! புருஷனுடைய சிரத்தையானது ஸாத்விகம், இராஜஸம், தாமஸ மென்று மூவகைப்பட்டதால் அவர்களுடைய கர்மகதிகள் பல வகையாக இருக்கின்றன. சுகம், துக்கம் முதலிய பலன்களும் அதற்குத் தக்கபடி உண்டாகின்றன. மேலும், வேதத்தால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அதர்மத்தைச் செய்பவனுடைய சிரத்தையின் தாரதமயத்தால் பலமும் வேறுக உண்டாகிறது. அநாதியான அவித்யை, காமம் இவைகளுடைய பலன்கள் நரகங்கள். இவைகள் அளவற்றவைகளானாலும் பெரும்பாலும் அவைகளில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறேன்” என்றார்.

4—36. அதனைக் கேட்ட அரசன், “ஓ பகவன்! நரகங்கள், என்பவைகள் ஸ்தல விசேஷங்களா? அவைகள் மூவுலகத் திற்கு வெளியே இருக்கின்றனவா? உள்ளே இருக்கின்றனவா?” என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “ஓ மஹாராஜ! மூவுலகத்தினுள்ளே தெற்குத் திக்கில் பூமிக்குக் கீழாக அண்ட ஜலத்திற்கு மேலாக நரகங்களிருக்கின்றன. அவ் விடத்தில் அக்னிஷ்வாத் தர்கள் முதலிய பிதிருகணங்கள் தங்களுடைய கோத்தரபந்துக்களுக்குக் க்ஷேமத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு வசிக்கிறார்கள். மேலும், மரணமடைந்த ஜனங்களை யம் தூதர்கள் அவ்விடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். பிதிருக்களுக்கு அதிபதியான யமன் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி ஸ்ரீ பகவானுடைய ஆளுனையை அனுசரித்துத் தம்முடைய தேவலைக்காரர்களுடன் பாவிகளைச் சிட்சிக்கிறார். அவ்விடத்தில்

முக்கியமாக இருபத்தொரு நரகங்களிருப்பதாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளின் பெயர், லக்ஷணம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறேன். தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம், ரௌரவம், மஹாரௌரவம், கும்பீபாகம், காலஸூத்ரம், அசிபத்ரவனம், சூக்ரமுகம், அந்தசூபம், கிரமிபோஜனம், ஸந்தம்சம், தப்தோர்மி, வஜ்ரகண்டகம், சால்மலி, வைதரணி, பூயோதம், பிராணரோதம், விசலனம், லாலாபகம், சாரமேயாதனம், அலீசிரயஸ், ரேதப்பானம் என்று இருபத்தொரு நரகங்கள். கூடாரகர்தம், ரகேஷாகண போஜனம், சூலப்ரோதம், தந்தசூகம், அவட நிரோதனம், பரிகாவர்தனம், சுசிமுகம் என்ற ஏழு நரகங்களையும் சேர்த்து இருபத்துஎட்டு நரகங்களென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் எவன் பிறருடைய பணத்தை சொல்லுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் எவன் பிறருடைய பணத்தை யாவது, குழந்தையையாவது, களத்திரத்தையாவது அபஹரிக்கிறானோ, அவன் காலபாசத்தால் கட்டப்பட்டு மிகவும் பயங்கரர்களான யமபடர்களால் தாமிஸ்ரமென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறான். மேலும் அந்த நரகத்தில் உபவாசம், மலையிலிருந்து தள்ளுவது, தடியாலடிப்பது, அதட்டுவது முதலியவைகளால் தள்ளுவது, தடியாலடிப்பது உடனே மூர்ச்சையை அடைகிறான். எவன் உபத்திரவிக்கப்பட்டு உடனே மூர்ச்சையை அடைகிறான். எவன் பிறரை வஞ்சித்து அவர்களுடைய ஸ்திரீயை அனுபவிக்கிறானோ அவன் அந்ததாமிஸ்ரமென்ற நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறான். அதிலும் மிகுந்த உபத்திரவத்தை யடைந்து மனங்கலங்கி, கண்கள் தெரியாமல் வெட்டுப்பட்ட மரம்போல் விழுகிறான். அந்த நரகம் மிகுந்த இருட்டுள்ளதால் அதை அந்ததாமிஸ்ரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். எவன் இந்த உலகத்தில் 'நான்', என்று சொல்லுவது என்ற அஹங்காரமுள்ளவனாகி, பிராணிகளுக்குத் தன்னுடையதே ஒவ்வொரு நாளும் தன்னுடைய குடும்பத்துரோஹஞ்செய்தே ஒவ்வொரு நாளும் தன்னுடைய குடும்பத்தைப் போஷிக்கிறானோ, அவன் மரணமடைந்த பிறகு ரௌரவமென்ற மஹாநரகத்தை அடைகிறான். இவ்வுலகத்தில் இந்தப் பாவியான புருஷனால் ஹிம்சிக்கப்பட்ட ஜனங்கள் ஸர்ப்பத்தை பாவியான குரூரமான குருவென்ற பிராணிகளாக ஆகி, விட மிகவும் குரூரமான ஹிம்சிக்கின்றன. அதனால்தான் நரகத்தில் அந்தப் புருஷனை ஹிம்சிக்கின்றன. அதனால்தான் அதற்கு ரௌரவமென்று பெயர். எவன் தன்னுடைய தேஹத்தைமாத்திரம் போஷிக்கிறானோ அவன் மஹா ரௌரவம்

என்ற நரகத்தை அடைகிறான். அவனைப் புழுக்களும், மாமிசபக்ஷணிகளான மிருகங்களும் பசுக்கின்றன. எவன் மிக்க உக்கிரசபாவமுள்ளவனுசிப் பசுக்களையும், பறவைகளையும், ஜனங்களையும் உபத்திரவப்படுத்துகிறானோ, தனையியல்லாதவனும் ராக்ஷதர்களாலும் நிந்திக்கக்கூடியவனுமான அந்தப் புருஷனைப் பரலோகத்தில் யமபடர்கள் கொதிக்கும் எண்ணெயுள்ள கும்பீபாகத்தில் தள்ளுகிறார்கள். எவன் மாதா, பிதா, பிராம்மணர்கள் இவர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்கிறானோ, அவன் காலசூத்ரமென்ற நரகத்தை அடைகிறான். அந்த நரகம் லக்ஷம் யோஜனை தூரம் விஸ்தாரமுள்ளது. தாமிரமயமானது; மேல்புறத்திற் சூரியனாலும், கீழ்ப்புறத்தில் அக்கினியாலும் தபிக்கப்பட்டது. அந்த நரகத்தை அடைந்த பாவியானவன் பசியாலும், தாகத்தாலும் உபத்திரவப்பட்டு, சரீரம் எரிக்கப்பட்டு உட்காருகிறான். சில இடத்தில் படுக்கிறான், சில இடத்தில் நிற்கிறான், சில இடத்தில் ஓடுகிறான், கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறான். இப்படிப் பசுவின்மீது எவ்வளவு மயிர்கள் இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவு வருஷ காலம் உபத்திரவப்படுகிறான். எவன் ஆபத்தில்லாதபோதும் தனக்குரிய வேத மார்க்கத்தைவிட்டுப் பாஷண்ட மார்க்கத்தை அனுசரிக்கிறானோ, அவனை யமபடர்கள் அலிபத்ரவனமென்ற நரகத்தில் தள்ளி, குரடாவினால் அடிக்கிறார்கள். இப்படி அந்தப் புருஷன் அடிபட்டு நான்குபுறத்திலும் ஓடுகிறான். அப்பொழுது இருபக்கங்களிலும் முனையுள்ள அலிபத்திரங்களால் அவனுடைய அவயவங்கள் வெட்டப்படுகின்றன. அப்பொழுது அவன், 'ஐயோ! அடிபட்டேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு வேதனையைச் சகிக்காமல் அடிக்கடி மூர்ச்சை அடைந்து கீழே விழுகிறான். தன்னுடைய தர்மத்தைவிட்டுப் பாஷண்ட தர்மத்தை அடைந்தவன் இம் மாதிரியான பலனை அடைகிறான். எவன் இந்த உலகத்தில் அரசனாகவாவது, அரசனைச் சேர்ந்தவனாகவாவது சிட்சிக்கத் தகாதவனைச் சிட்சிக்கிறானோ, பிராம்மணனைக் கொல்லும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கிறானோ, அந்தப் பாவியானவன் பரலோகத்தில் ஸைகரமுகமென்ற நரகத்தை அடைகிறான். அதில் மிக்க பல சாலிகளான யமபடர்கள் அவனைக் கருப்பங்கழியைப்போல்

வளைத்து முறிக்கிறார்கள். அப்பொழுது அதில் தன்னால் ஹிம் லிக்கப்பட்ட குற்றமற்ற ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டுபோலத் தானும் மூர்ச்சையடைந்து கஷ்டப்படுகிறான். ஈசுவரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஜீவனோபாயத்தை உடையவைகளும், பிறருடைய உபத்திரவத்தை அறியாதவைகளுமான பிராணிகளுக்குப் பிறருடைய உபத்திரவத்தை அறிந்தவனாகிய எவன் துக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறானோ, அவன் பரலோகத்தில் அந்தகூபமென்ற நரகத்தை அடைகிறான். மேலும் அந்த நரகத்தில் அந்தப் புருஷன் துக்கத்தைத் தன்னால் ஹிம்லிக்கப்பட்ட கொசுக்கள், பேன்கள், பூலோகத்தில் தன்னால் ஹிம்லிக்கப்பட்ட கொசுக்கள், பேன்கள், மூட்டுப்பூச்சிகள், ஈக்கள் முதலியவை, பசுக்கள், பறவைகள், மலைப்பாம்புகள் ஆகிய இவைகளால் உபத்திரவிக்கப்படுகிறான். மேலும் அவன் தூக்கமில்லாமல் ஒரே இடத்தில் ஸ்திரமாக இல்லாமலும், கெட்டதான சரீரத்தில் ஜீவன்போல அலைகிறான். எவன் இந்த உலகத்தில் தனக்குக் கிடைத்த அன்னம் முதலியவைகளை அதிதி முதலியவர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடாமலும், பஞ்சயக்ஞங்களை அனுஷ்டிக்காமலும் புசிக்கிறானோ, அவன் காக்கைக்கு ஸமானமென்று சொல்லப்படுகிறான். மேலும் அவன் பரலோகத்தில் கிரமிபோஜனமென்ற நரகத்தை அடைகிறான். அந்த நரகமானது லக்ஷம் யோசனைதூரம் அகலமுள்ளது; புழுக்களால் நிறைந்தது; அந்தப் பாலியான புருஷனும் கிரமி சரீரத்தை அடைந்து, அங்கிருக்கும் புழுக்களால் பசுிக்கப்பட்டு லக்ஷம் வருஷம் அந்த யாதீனையை அனுபவிக்கிறான். பஞ்சமஹாயக்ஞத்தை அனுஷ்டிக்காத புருஷனும், அதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாதவனும் இம்மாதிரியான பலனை அனுபவிக்கிறான். எவன் இந்த உலகத்தில் திருட்டுத்தனத் தாலாவது, பலாத்காரமாகவாவது பிராம்மணன் முதலியவர்களுடைய சுவர்ணம், இரத்தினம் முதலியவைகளை அபஹரிக் கிறானோ, அவனைப் பரலோகத்தில் யமபடர்கள் நெருப்பில் காய்ச்சப் பட்ட இரும்பு ஊசிகளாலும், குருகளாலும் உபத்திரவிக்கிறார் கள். எவன் இந்த உலகத்தில் அடையக்கூடாத ஸ்திரீயை அடை கிறானோ, அவனை யமபடர்கள் பரலோகத்தில் இரும்பினால் செய்யப்பட்டதும், நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்டதுமான ஸ்திரீ பிரதி மையை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளச்செய்து குரடாவினால்

அடிக்கிறார்கள். எவன் இந்த உலகத்தில் சேரக்கூடாத புருஷனை அடைகிறானோ, அவனைப் பரலோகத்தில் யமபடர்கள் புருஷ ரூபமான பிரதிமையை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளச் செய்கிறார்கள். இந்த உலகத்தில் எவன் பசு முதலிய எல்லா பிராணிகளையும் புணர்கிறானோ, அவனை வஜ்ரகண்டகசால்மலியில் போட்டு இழக்கிறார்கள். இந்த உலகத்தில் அரசர்களாவது, அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களாவது தர்மத்தின் மரியாதையைக் கெடுத்துவிடுகிறார்களோ, அவர்கள் மரணமடைந்த பிறகு வைதாணியில் விழுகிறார்கள். அந்த நதியில் அமேத்யம், மூத்திரம், பூயம், இரத்தம், மயிர், நகம், எலும்பு, மேதஸ், மாமிஸம், வஸை இவைகளிருக்கின்றன. அதில் பாவிகளான புருஷர்கள் கஷ்டத்தை அனுபவித்து, பிராணன் போகாமல் தாம் செய்த பாவங்களை நினைத்துக்கொண்டு துக்கிக்கிறார்கள். எவர்கள் இந்த உலகத்தில் விருஷலியை விவாஹம் செய்துகொண்டவர்களோ, சௌசம், ஆசாரம், நியமம் இவைகளில்லாதவர்களோ, வெட்கமில்லாமல் பசுப்போல் சஞ்சரிக்கிறார்களோ, அந்தப் பாவிகள் மரணமடைந்த பிறகு அமேத்யம், மூத்திரம், சிலேஷ்மம் இவைகளால் நிறைந்த லாலாபக்ஷமென்ற நரகத்தை அடைகிறார்கள். அதிலிருக்கும் அந்த அசுத்த வஸ்துக்களையே புசிக்கிறார்கள். இந்த உலகத்தில் எந்தப் பிராம்மணன் முதலியவர்கள் வேட்டையாடுவதிலேயே பிரியமுள்ளவர்களாக எப்பொழுதும் மிருகங்களைக் கொல்லுகிறார்களோ, நாய், கழுதை முதலியவைகளை வளர்க்கிறார்களோ, அவர்களை யமதூதர்கள் பாணங்களால் அடிக்கிறார்கள். எவர்கள் பூமியில் இடம்படுத்துக்காக யாகங்களைச் செய்து பசுக்களைக் கொல்லுகிறார்களோ, அவர்கள் பரலோகத்தில் வைசஸமென்ற நரகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்களை யமபுருஷர்கள் மிகவும் உபத்திரவிக்கிறார்கள். எவன் இந்தப் பூமியில் சமான ஜாதியான பத்தினியைத் தன்னுடைய ரேதஸ்ஸைக் குடிக்கும்படி செய்கிறானோ, அவனைப் பரலோகத்தில் யமதூதர்கள் ரேதக்குலையை என்ற நரகத்தில் தள்ளி, ரேதஸ்ஸைக் குடிக்கும்படி செய்கிறார்கள். எவர்கள் இந்த உலகத்தில் திருடுகிறார்களோ, விஷத்தைக் கொடுக்கிறார்களோ, கிராமங்களையும் ஜனக்கூட்டங்களையும் நாசஞ்செய்கிறார்கள்.

களோ, அவர்கள் இறந்தபிறகு வஜ்ரம்போன்ற சிங்கப்பற்களுள்ளவைகளும், யமதூதர்களுமான எழுநூறு நாய்கள் அவர்களைக் கடிக்கின்றன. எவன் இந்த உலகத்தில் சாக்ஷி சொல்வதிலும், பணங்கொடுத்து வாங்குவதிலும் பொய்சொல்லுகிறானோ, அவன் மரணமடைந்த பிறகு அலீசிமதி என்ற நரகத்தில் தலைகீழாக விழுந்து, நூறு யோஜனை தூரம் உயரமுள்ள மலையின் சிகரத்திலிழுந்து கீழே தள்ளப்படுகிறான். அந்த நரகத்தில் கல் தரையானது ஜலம்போல் தோற்றுகிறது. அதில் விழுந்துள்ளவாகப் பேதிக்கப்பட்டும் மரணமடைகிறதில்லை. பின்னும், யமபடர்களால் பூர்ணமாகச் செய்யப்பட்ட சரீரமுள்ளவனாகித் திரும்பவும் விழுகிறான். இந்த உலகத்தில் பிராம்மணன், கூத்திரியன், வைசியன் இவர்களில் யாகம் பண்ணினவர்களுடைய களத்திரத்தை விரதமுள்ள எவன் அனுபவிக்கிறானோ, ஸுராபானஞ் செய்கிறானோ அவன் மரணமடைந்தபிறகு நரகத்தை அடைகிறான். அவனுடைய மார்பில் யமபடர்கள் காலை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு இரும்பை உருக்கி வாயில் விடுகிறார்கள். எவன் கர்வமுள்ளவனாகி குலத்தாலும், விதையாலும் ஆசாரத்தாலும், ஜாதியாலும், ஆசிரமத்தாலும் உத்தமர்களாயிருக்கும் மகான்களை அலட்சியம் செய்கிறானோ அவன், ஜீவித்திருந்தும் மரணமடைந்தவனேயாம். அவன் மரணமடைந்த பிறகு கூசாரகர்த்தமமென்ற நரகத்தில் தலைகீழாகக் கடினமான யாதனைகளை அடைகிறான். இகலோகத்தில் எவர்கள் புருஷனைக் கொன்று பைரவன் முதலியவர்களைப் பூஜிக்கிறார்களோ, எந்த ஸ்திரீகள் மனுஷ்யப் பசுக்களைப் புதிக்கிறார்களோ, அவர்களால் கொல்லப்பட்ட பசுக்கள் யமலோகத்தில் அந்தப் பாவிகளைக் கத்தியினால் வெட்டி இரத்தத்தைப் பானஞ்செய்து கூத்தாடுகின்றன; சிரிக்கின்றன; கானஞ் செய்கின்றன; ராக்ஷஸர்கள் போலச் சந்தோஷப்படுகின்றன. இந்த உலகத்தில் எவர்கள் அபராதஞ்செய்யாதவர்களைப் பலவித உபாயங்களால் தன்னிடத்தில் விசுவசிக்கும்படி செய்து கிராமத்திலாவது, காட்டிலாவது சூலம், கயிறு முதலியவைகளால் கொல்லுகிறார்களோ அவர்கள், மரணமடைந்து சூலம், கயிறு முதலியவைகளால் கோக்கப்பட்டுப் பசி, தாகங்

களால் வருத்தப்பட்டு, கூர்மையான மூக்குள்ள காக்கை, கழுகு, கொக்கு இவைகளால் கொத்தப்பட்டு, தாம் செய்த பாவத்தையே நினைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எவர்கள் பூமியில் சர்ப்பங்கள்போல் உக்கிரமான சபாவமுள்ளவர்களாகப் பிராணிகளை நடுங்கச் செய்திருர்களோ அவர்கள், மரணமடைந்த பிறகு தந்தகூகமென்ற நரகத்தை அடைகிறார்கள். அதில் ஐந்து தலையுள்ளதும், ஏழு தலையுள்ளதுமான சர்ப்பங்கள் சமீபத்தில் வந்து எலிகளைப்போல் பாவிகளை விழுங்குகின்றன. இந்த உலகத்தில் எவர்கள் சிறுவர்கள், குருடர்கள், பலமற்றவர்கள் முதலியவர்களைப் பள்ளம், குதிர், குல்மம் முதலியவைகளில் மறைத்துவைத்து உபத்திரவிக்கிறார்களோ, அவர்களை மரணமடைந்த பிறகு பள்ளம் முதலியவைகளில் வைத்து விஷமுள்ள அக்கினியாலும் புகையாலும் யமபடர்கள் உபத்திரவிக்கிறார்கள். எவன் தன் வீட்டிற்கு வந்த அதிதிகளை மிகுந்த கோபத்துடன் எரிப்பவன்போல் பார்க்கிறானோ, அவனுடைய கண்களை வஜ்ரம்போன்ற முகமுள்ள காக்கை, கழுகு, கொக்கு முதலியவைகள் கொத்திப் பிடுங்குகின்றன. எவன் தான் பணக்காரனென்ற கர்வமடைந்து, குறுக்கான பார்வையுள்ள வனாகி ஆசாரியன் முதலியவர்களிடத்தும், சந்தேகமடைந்து பணம் செலவழிந்துவிடுமோ, கெட்டுப்போய்விடுமோ என்ற யோசனையால் முகம் வாடி, மனங்கலங்கிச் சுகமில்லாமல் பிசாசும் போலப் பணத்தைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸ்சிமுகமென்ற நரகத்தை அடைகிறான். அந்தப் பாவியான புருஷனை யமபடர்கள் நெசவுக்காரர்கள் போல ஸூத்திரங்களில் கோக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான நரகங்கள் யமனுடைய உலகத்தில் பல இருக்கின்றன. அவைகளில் பாவிகள் வலிக்கிறார்கள். அவைகளில் சில என்னால் சொல்லப்பட்டன. இம்மாதிரியே தர்மஞ்செய்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கிறார்கள். தர்மம், அதர்மம் இவைகளுடைய பாக்கியால் திரும்பவும் பூலோகத்தில் ஜனனம் ஏற்படுகிறது.

37—40. நிவிருத்தி மார்க்கமானது இரண்டாவது ஸ்கந்தத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புராணங்களில் பதி

னான்கு உலகங்களென்று சொல்லப்படும் அண்டகோசமானது இவ்வளவுதான். இது மஹாபுருஷனாகிய நாராயணனுடைய ஸ்தூலரூபம்; அவருடைய மாயாகுணத்தால் ஏற்பட்டது. இதனை எவன் மிகுந்த ஆதரவுடன் படிக்கிறானோ, கேட்கிறானோ, பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, சிரத்தை, பக்தி இவைகளால் சுத்தமான புத்தியுள்ள அவனே ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கூடிய பகவானுடைய ஸுலக்ஷம் ரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வான். பகவானுடைய ஸ்தூல, ஸுலக்ஷம் ரூபங்களைக் கேட்டு ஸ்தூலத்தைத் தியானஞ்செய்து, மெள்ள மெள்ள ஸுலக்ஷம் ரூபத்தை அடைய வேண்டும். ஓ மஹாராஜ! பூமி, தீவுகள், வர்ஷங்கள், நதிகள், மலைகள், ஆகாசம், ஸமுத்திரம், பாதாலம், திக்கு, பகணம், உலகம் இவைகளுடைய அமைப்பாகிய அற்புதமான ஈசுவரனுடைய ஸ்தூல ரூபத்தைச் சொன்னேன். அது ஸகல பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமானது” என்று சுகர் சொன்னார்.

சு ப ம் !

ஐந்தாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.